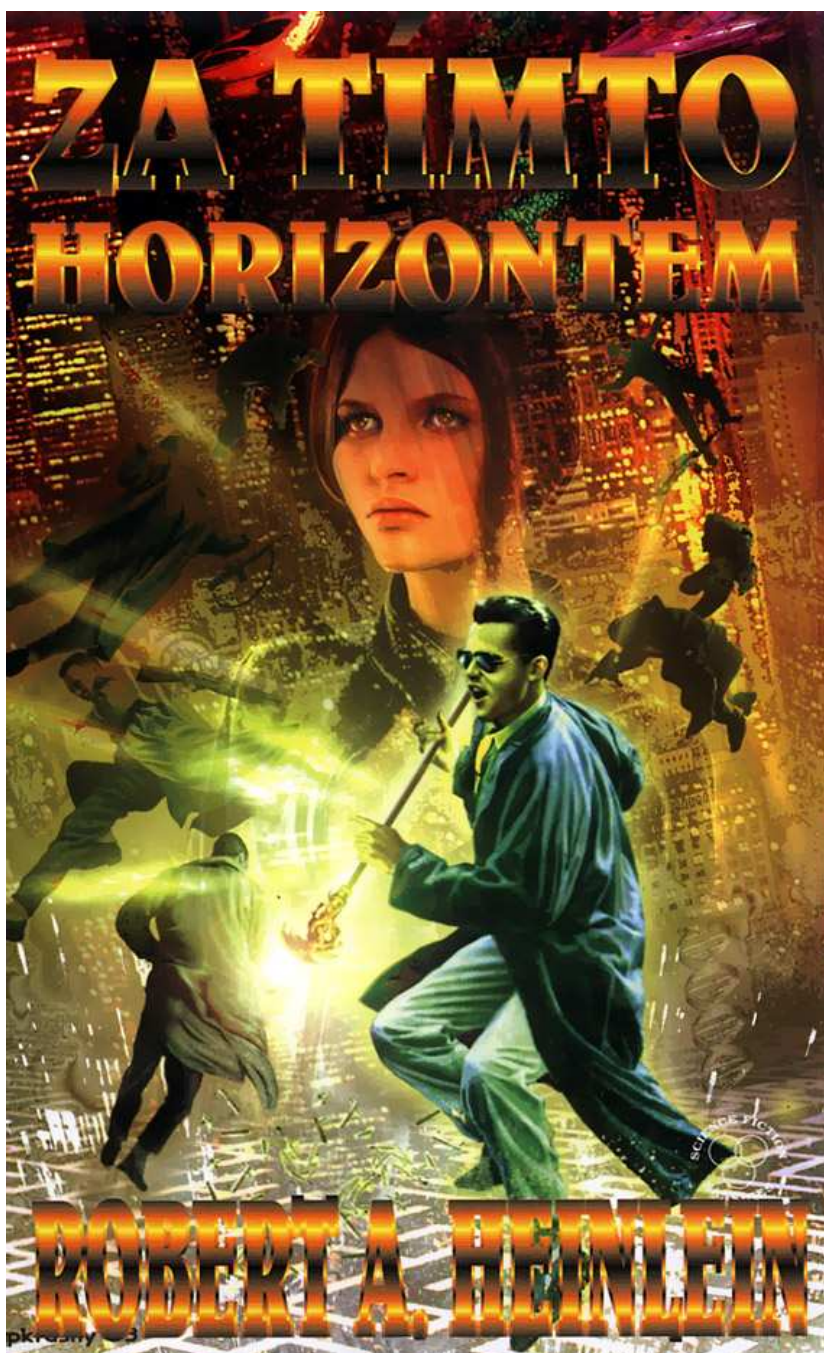

ROBERT ANSON HEINLEIN

ZA TÍMTO HORIZONTEM

(BEYOND THIS HORIZON)

P O D Ě K O V Á N Í

Cal Mickey a oběma juniorům.

KAPITOLA PRVNÍ

„VŠICHNI BY MĚLI BÝT VELMI ŠŤASTNÍ...”

JEJICH problémy byly vyřešeny: chudoba už je neprovázela. Churaví, chromí, pajdaví a slepí byli historickou vzpomínkou. Starobylé příčiny války již neexistovaly. Měli více svobody, než kdy člověk požíval. Všichni by bývali měli být spokojení...

Hamilton Felix se nechal vynést do třináctého podlaží Finančního departmentu, vstoupil na pohyblivý pás nalevo a sestoupil z něj u dveří s nápisem:

AGENTURA EKONOMICKÉ STATISTIKY

Kancelář analýz a předpovědí

Ředitel

Vstup zakázán

Vyťukal na dveře šifrovanou kombinaci a čekal na prověrku tváře. Dostavila se ihned. Dveře se doširoka rozevřely a hlas uvnitř řekl: „Pojď dál, Felixi.“

Vstoupil, letmo pohlédl na hostitele a utrousil: „Jsi devadesátý osmý.“

„Devadesátý osmý v čem?“

„Devadesátý osmý zatrpklouš za posledních dvacet minut. Taková hra. Právě jsem ji vymyslel.“

Monroe-Alfa Clifford se zatvářil rozpačitě. Byl to výraz, který při svých jednáních s Felixem projevoval velmi často.

„Ale v čem je podstata? Počítal jsi i druhou stranu?“

„Jistě. Devadesát osm otravů, co přišli o přátele, a sedm šťastlivců, kteří se tváří spokojeně. Ale do těch sedmi jsem musel započítat jednoho psa,“ dodal.

Monroe-Alfa na Hamiltona rychle pohlédl, aby se ubezpečil, zda nevtipkuje. Ale jistý si být nemohl... jistý si dokázal být zřídka. Hamiltonovy průpovídky často nepůsobily vážně a téměř vždy připadaly nesmyslné. Zdálo se, že se nedrží ani šesti humorných principů, jimiž se Monroe-Alfa pyšnil, a kterými býval proslulý v projevech vůči podřízeným, bylo-li nezbytné udržet smysl pro humor. Zdálo se ale, že

Hamiltonova mysl sleduje jakousi vlastní nelogičnost, snad pro něho důslednou, nicméně bez jakéhokoli vztahu k existujícímu světu.

„Ale jaký je účel toho tvého průzkumu?“ zeptal se.

„Je nějakého zapotřebí? Vždyť ti povídám, že jsem na něj právě připadl.“

„Máš ale málo čísel, aby měl význam. Při tak málo údajích křivku vyrovnat nemůžeš. A kromě toho, tvé podmínky nejsou řízené. Tvé výsledky jsou k ničemu.“

Hamilton pozvedl oči v sloup. „Slyš mě, Starší Bratře,“ řekl tlumeně. „Živoucí Duchu Rozumu, navštiv Svého služebníka. Ve Tvém nejkrásnějším a nejvíce prosperujícím městě shledávám kyselé obličejy a úsměvy v poměru čtrnácti ku jedné... a on tvrdí, že to není významné!“

Monroe-Alfa se zatvářil nervózně. „Nebud' neuctivý,“ doporučil. „Správný poměr je totiž šestnáct třetin ku jedné. Toho psa bys započítávat neměl.“

„Ech, pusť to z hlavy!“ opáčil přítel. „Jaký má smysl honit se za ocasem?“ Bloumavě se vydal po místnosti a cestou zvedal věci, které nastavoval bdělému zraku Monroe-Alfy, až se konečně zastavil před ohromným integračním akumulátorem. „Neblíží se tvá čtvrtletní uzávěrka?“

„Neblíží se... už je tady. Zrovna když jsi dorazil, dokončil jsem první kompletní test. Chceš ho vidět?“ Přešel ke stroji a stiskl tlačítko. Vyskočil fotostat. Monroe-Alfa ho uškubl a podal Hamiltonovi, aniž by se na něj podíval. Nemusel... počítač obdržel příslušné údaje. Naprosto jistě věděl, že přijde správná odpověď. Zítra test zpracuje jiným postupem znovu. Nebudou-li pak obě odpovědi souhlasit v chybovém ranku počítače, bude se zabývat vlastními čísly. K tomu ale jistě nedojde, čísla se budou zaobírat jeho podřízením. Jeho zájmem je samotný postup.

Hamilton výsledkům rozuměl jen částečně – alespoň oceňoval ohromné množství detailů, které se do té prosté odpovědi dostaly. Lidé za svými záležitostmi cestovali po obou kontinentech. Za nákupy, prodeji, výdělky, spotřebou, spořením, utrácením, za výdaji i příjmy. Jakési sdružení v pennsylvánské Altooně vydalo nekrytou akci na podporu dalšího výzkumu nové metody na obnovu železa z méně hodnotných hornin. Skvělého přijetí se jí dostávalo na jihu v Novém Bolívaru, kde panovala slušná důvěra vzhledem k mimořádnému úspěchu měst vybudovaných na způsob tropických zahrad podél Orinoka (Zakupte si

kousek ráje.). Snad se ve smíšené kultuře této oblasti jednalo o mazaný dánský vliv. A mohlo se také stát, že bezprecedentní turismus daleko od Orinoka – k Lake Louise, do Patagonie a Sitky – způsoboval ve stejném období zase latinský vliv.

Nic podstatného. Vše z obrovského komplexu transakcí se objevovalo ve výsledku v Hamiltonově ruce. Jedno děcko z Walla Walla rozbilo prasátko (tajně a s pohledem na dveřích), posbíralo pomalu nashromážděné nuggety a koupilo si rozkošnou věcičku, která nejen opravdu fungovala, ale vydávala také příslušné zvuky. Ve vnitřnostech auto-prodáváče, který obchod zprostředkovával za firmu Gadget Shoppe, byly v nepřetržitě papírové roli vyraženy čtyři otvory. Položka se objevovala v provozním účetnictví majitele a odrážela se v účtování nekonečného řetězu středních distributorů, přepravců, původních výrobců, servisních společností, lékařů, právníků, obchodníků a šéfů – prostě světa bez konce. Tomu děcku (nerudnému blondatému spratkovci, který se musel svým plánovačům a vývojářům jevit jako zklamání) pár kováků zbylo. Vyměnilo je za dietní cukroví (Santa Klausovy pseudodobroty – žádný příjemný břichabol). V účtech Seattle Vending Machine Corporation byl ten prodej zahrnut do jedné položky mezi mnoha jinými.

VHamiltonově ruce se rozbité prasátko a jeho vzájemná spojení jeví v číslech jako štěpinka zlomku nějakého supermikroskopického místečka neviditelného dokonce ani na pátém desetinném místě. Monroe-Alfa se při zpracovávání problému o žádném prasátku nedozvěděl a ani nikdy nedozví – nicméně, existují desetitisíce prasátek, ohromné, ale spočitatelné množství podnikatelů, úspěšných i neúspěšných, prohnaných i hloupých, existují spousty spotřebitelů, každý se svou šekovou knížkou, každý s tištěnými symboly v měšci – se symboly prachů, prašulí, doláčů, chechtáků, čmrdlíků, vejvaru.

Vše z těchto symbolů, cinkavých, šustivých a hlavně toho druhu, který je pouhou abstrakcí signovaného slibu čestného člověka, vše z těchto symbolů, či přesněji, jejich odražené stíny, procházelo zúženým hrdlem vytvářeným počítačem Monroe-Alfy a objevovalo se v pojmech úhlových rychlostí, nastavení trojrozměrných váček, toku elektronů a napětových trendů. Agregát stanovoval dynamický abstraktní strukturální obraz ekonomického toku hemisféry. Hamilton si přímou kopii zevrubně prohlížel. Opětovné investování nahromaděného kapitálu volalo po vzrůstu podpory maloobchodních transferů spotřebního zboží o tři celé jedno

procento a po nárůstu měsíčního občanského příjmu o dvanáct kreditů – pokud se Politická rada neusnese na dalším prostředku distribuce tohoto sociálního přídatku.

„Den za dnem a v každém směru neustále bohatnu,“ poznamenal Hamilton. „Řeknu ti Cliffe, že tenhle tvůj stroj na prachy je báječná hračka. Husa, co snáší zlatá vejce.“

„Rozumím té klasické narážce,“ připustil Monroe-Alfa, „ale akumulátor rozhodně není výrobní stroj. Je to jenom účetní mašina v kombinaci s integračním prediktorem.“

„To vím,“ odpověděl roztržitě Hamilton. „Koukni, Cliffe... co by se stalo, kdybych vzal sekeru a vyrazil z té hračky duši?“

„Podrobili by tě duševní zkoušce.“

„Nechovej se jako tupec. Co ekonomický systém?“

„Domnívám se,“ odpověděl mu Monroe-Alfa, „že bys chtěl, abych uznal, že je tenhle stroj nenahraditelný. Kterýkoliv z regionálních akumulátorů by mohl...“

„Jistě. Čert je vem.“

„V takovém případě bychom museli použít zdoluhavou pojistně matematickou metodu. Znamenalo by to pár týdnů zpoždění vzhledem k nahromaděným chybám, které by se musely zohlednit při následné předpovědi. Nijak významný výsledek.“

„Tohle nemyslím. Já chci jenom vědět tohle: Kdyby nikdo nespočítal množství nového kreditu, kterého je nezbytně třeba k vytvoření vyváženého výrobně-spotřebního cyklu... co by se stalo?“

„Tvá hypotetická otázka je příliš přitažená za vlasy, než aby dávala nějaký smysl,“ opáčil Monroe-Alfa, „ale vyústila by v řadu krizí a konjunktur stejného typu, jakým se projevovalo 19. století. V extrémním případě by mohla dokonce skončit válkou. K tomu by ale samozřejmě nedošlo. Strukturální povaha financí je totiž v naší kultuře pseudokapitalismu až příliš silně zakořeněna. Každé děcko chápe základy výrobního účetnictví ještě než opustí primární vývojové ústředí.“

„Já ne.“

Monroe-Alfa se chápavě pousmál. „Tomu se mi nechce věřit. Znáš Zákon o stabilních penězích.“

„Ve stabilní ekonomice musí být nezadlužená nová měna v souladu se sít'ovým reinvestmentem,“ zacitoval Hamilton.

„Dostatečně správně. Ale to je Reiserova formulace. Reiser byl sice dost fundovaný, ale měl pozitivní talent říkat prosté věci velmi mlhavě. Existuje na to mnohem jednodušší pohled. Procesy ekonomického systému jsou v detailu tak rozmanité a na to, aby posloužily v pozdějších údajích, zapojují tolik možností, že je pro lidské bytosti psychologicky nemožné vyrovnávat se s nimi, aniž by se využívalo nějakého symbolického systému. Tenhle systém označujeme jako 'finanční' a symbolům říkáme 'peníze'. Symbolická struktura by měla mít k fyzické struktuře výroby a spotřeby vztah jedna ku jedné. Měla by přehlížet aktuální růst fyzických procesů a doporučovat změny Politické radě, kvůli jejich vyrovnávání s těmi ve fyzické struktuře.“

„Ať se propadnu, jestli to vykládáš jednodušeji,“ postěžoval si Hamilton. „Ale nevádí... netvrdil jsem, že tomu nerozumím. Říkal jsem, že jsem tomu nehověl jako dítě. Nicméně, na rovinu – nebylo by prostší ustavit kolektivní systém a nechat to na něm?“

Monroe-Alfa zavrtěl hlavou. „Finanční struktura je obecná teorie a uplatňuje se na jakýkoliv státní typ. Totální socialismus by měl při svém provozním účetnictví zapotřebí tolik strukturální nepřiměřenosti jako svobodní podnikatelé. Stupeň veřejného vlastnictví ve srovnání se stupněm svobodného podnikání je kulturní záležitost. Například jídlo je samozřejmě zdarma, ale –“

„Zadrž, kámo. Právě jsi mi připomněl jeden z důvodů, proč jsem za tebou zaskočil. Máš čas na večeři?“

„Ne tak docela. Mám nezávaznou schůzku se svou rovnoženou za jednadvacet sto, ale do té doby jsem volný.“

„Skvěle. Objevil jsem novou restauraci v Meridian Tower, v níž se platí hotově. Pro tvůj záživací trakt to bude překvapení. Zaručená trávicí porucha, protože jinak musíš zdolat šéfkuchaře.“

Monroe-Alfa se zatvářil nedůvěřivě. S Hamiltonovými gastronomickými dobrodružstvími už nějakou zkušenost měl.

„Zajdeme do zdejší jídelny. Proč platit hotovými za špatné jídlo, když máš slušnej žvanec v základní dividendě?“

„Protože mě by další vyvážený příděl z rovnováhy vyvedl. Pojd'me.“

Monroe-Alfa zavrtěl hlavou. „Nechci se potýkat s lidmi. Vážně ne.“

„Ty opravdu nemáš rád lidi, vid'?“

„Nemám... ne individuálně.“

„Ale v oblíbě je nemáš. Já ano. Jsou zábavnější než cokoliv jiného. Žehnej jejich pošetilým srdéčkům. Dopouštějí se těch nebláznivějších věcí.“

Monroe-Alfa vyhlížel zachmuřeně. „Myslím, že ty jediný jsi normální.“

„Já? Kdepak, nesmysl. Já sám jsem jeden dlouhý vtip. Připomeň mi, abych ti o tom někdy vyprávěl. Ale vidíš... ta druhá věc, kvůli které jsem za tebou přišel. Registruješ mou novou boční zbraň?“

Monroe-Alfa kradmo pohlédl k Hamiltonovu pouzdru. Vlastně si nevšiml, že má přítel novou zbraň... kdyby přišel neozbrojený, Monroe-Alfa by si toho přirozeně nevšiml a bez problémů by dokázal strávit dvě hodiny s člověkem, aniž by zaznamenal, zda má Stokesův koagulátor nebo obyčejný jehlový paprskomet. Ale teď, když byl na tu věc upozorněn, ihned poznal, že je Hamilton vyzbrojen něčím... zatraceně zvláštním a poměrně robustním.

„Co je to?“ zeptal se.

„Ohó!“ Hamilton vytáhl zbraň a podal ji hostiteli. „Ajaj! Moment. Neumíš s ní zacházet... ustřelil by sis makovici.“ Stiskl tlačítko na boku pažby a nechal si do dlaně vyklouznout dlouhou plochou krabičku. „A je to... vytáhl jsem jí zuby. Už jsi někdy něco takového viděl?“

Monroe-Alfa si zbraň prohlížel. „Nu ano. Myslím, že jo. Muzejní kousek, ne? Výbušný typ ruční zbraně?“

„Správně i nesprávně. Je nová, ale jde o napodobeninu exponátu, který je součástí sbírky ve Smithsonian Institution. Nazývá se koltová automatická pistole ráže pětáctýřicet.“

„Ráže pětáctýřicet čeho?“

„Palců.“

„Palců... řekni, kolik je to v centimetrech?“

„Co? Počkej... tři palce jsou yard a yard je asi metr. Ne, takhle to být nemůže. Nevadí, ten údaj znamená velikost vystřelované kulky. Tady... koukni.“

Vytáhl jednu ze zásobníků. „Skoro tak velká jako můj palec, co?“

„Mám za to, že po nárazu exploduje.“

„Kdepak. Cestu dovnitř si jen provrtává.“

„Moc hezky to nezní.“

„Budeš žasnout, bratře. Vytrhne v člověku dost velkou díru, aby proskočil.“

Monroe-Alfa mu zbraň vrátil. „A mezitím nepřítel ukončí tvé trápení paprskem, který účinkuje tisíckrát rychleji. Felixi, chemické reakce jsou pomalé.“

„Ne tak docela. Záleží na majiteli. Polovina pistolníků, kteří se tu potloukají, ztrácí čas už při nažhavení paprsku. Postrádají schopnost rychle zamířit. Tímhle je dokážeš zastavit, máš-li rychlé zápěstí. Předvedu ti to. Máš tady někde něco, do čeho bychom mohli střílet?“

„Mhm... tady se příliš nehodí střílet na terč.“

„Dej si pohov. Chci něco, co bych mohl kulkou srazit, zatímco ty se budeš snažit to sežehnout. Co tohle?“

Hamilton zvedl ze stolu Monroe-Alfy rozměrné ozdobné těžítko z plastu.

„No... myslím, že jo.“

„Bezva.“ Hamilton těžítko vzal, odstranil na opačné straně místnosti vázu s květinami a terč tam umístil.

„Postavíme se čelem k němu ve stejné vzdálenosti od něj. Budu tě sledovat, dokud nezačneš tahat zbraň stejně jako při skutečné akci. Poté se cíl pokusím srazit dřív, než ho dokážeš sežehnout.“

Monroe-Alfa nadšeně zaujal místo. Jako střelec si věřil, třebaže si uvědomoval, že přítel je rychlejší. Tohle by snad mohl být, pomyslel si, onen zlomek sekundy, který potřebuju. „Jsem připraven.“

„OK.“

Monroe-Alfa začal tasit.

Následovalo jediné pronikavé PRÁSK!, které se zadíralo pod kůži, do nozder a nepříjemně ohlušovalo. Nad tím zvukem zaznělo klototavé bzuunk-ou-ou, jak se kulka odrážela místností a pak nastalo zvonivé ticho.

„Krucinál,“ poznamenal Hamilton. „Promiň, Cliffe... nikdy dřív jsem uvnitř nestřílel.“ Vydal se k místu s terčem. „Podívejme se, jak jsme dopadli.“

Po celé místnosti byla rozmetána plastická hmota. Jen těžko se hledal dostatečně velký úlomek, který by nepostrádal zachovanou vnější polituru.

„Těžko se pozná, zda si ho sežehl nebo ne.“

„Nesežehl jsem ho.“

„Co?“

„Ten rámus... vylekal mě. Nevystřelil jsem.“

„Fakt? Páni, to je paráda. Vidím, že jsem zcela nedocenil výhody téhle hračky. Je to psychologická zbraň, Cliffe.“

„Je hluchná.“

„Víc než to. Je to zastrašovací zbraň. Ani se napoprvé nemusíš trefit. Tvůj chlápek bude tak vyplašený, že budeš mít další šanci ho dostat. A to není všechno. Považ... stateční hoši tady ve městě jsou zvyklí uspat člověka šipkou, která mu nezkříví ani vlasek. Tahle věcička je vražedná. Viděl si, co se stalo s tím kouskem vitrolitu. Považ, jak bude vypadat chlápku obličej, až se o něj zastaví některá z těchto kulek. Nekrokosmetik bude muset použít stereo-skalp, aby vytvořil vhodnou napodobeninu, kterou by jeho kámoši mohli obdivovat. Kdo by se tomuhle chtěl postavit?“

„Možná máš pravdu. Přesto tvrdím, že je hluchná. Pojdme se navečeřet.“

„Dobrý nápad. Panečku... máš nový odstín na nehty. Líbí se mi.“

Monroe-Alfa roztáhl prsty. „Je elegantní, že? Jmenuje se 'Slézově měňavý'. Chceš ho vyzkoušet?“

„Díky, nechci. Jsem moc snědý. Ale tobě se hodí k pleti výborně.“

Rozhodli se pro restaurant za hotové, který objevil Hamilton. Když vstoupili, požádal Monroe-Alfa o privátní místnost. Ve stejném okamžiku chtěl Hamilton stůl v prstenci. Nakonec se dohodli na zpola privátním balkónovém boxu, z něhož se mohl Hamilton bavit shlížením na davy lidí v prstenci. Hamilton už předem jídlo objednal, což bylo důvodem, proč se jeho přítel uvolil tohle riziko podstoupit. Jídlo se podávalo ihned.

„Co to je?“ zeptal se nedůvěřivě Monroe-Alfa.

„Bujabéza. Něco mezi polévkou a dušeným masem. Přes tučet druhů ryb, bílé víno a jen Velké Vejce ví kolik bylinek a koření. Vše zcela přírodní.“

„To musí být strašně drahé.“

„Jde o naprosté umění, takže je potěšením za něj platit. S tím se netrap. Víš, že vydělávám dost.“

„Ano, to vím. Nikdy jsem nedokázal pochopit, proč se tolik zajímáš o hry. Ovšem, dobře to vynášíš.“

„Nerozumíš mi. Já se o hry nezajímám. Už jsi mě někdy viděl, jak utrácím za některý z těch mých... nebo jiných výmyslů? Už od dětství jsem žádnou hru nehrál. Pokud mě se týká, je naprosto jasné, že jeden kůň dokáže pádit rychleji než druhý, že kulička dopadá na červenou nebo černou a že tři stejného druhu přebíjí dvě dvojice. Proto ty hloupé hračky, s nimiž si lidé zahrávají, aniž by pomysleli na něco složitějšího nebo

záhadnějšího, nemůžu vystát. Nemám-li nic lepšího na práci, můžu si nějakou vymyslet a poslat ji svému agentovi. Zatím přichází další peníze.“ Pokrčil rameny.

„Čím se zabýváš?“

„Lidmi. A pust' se do polévky.“

Monroe-Alfa kašovitou hmotu obezřetně ochutnal, zatvářil se překvapeně, ale v jídle neustal. Hamilton se zatvářil potěšeně a také se pustil do jídla.

„Felixi...“

„Ano, Cliffe.“

„Proč si mě zahrnul do těch osmadvadesátí?“

„Osmadvadesátí? Aha, ty myslíš ten přehled mrzoutů. Nesmysl, brachu. Vždyť sis to spočítal. Pokud jsi za tou posmrtnou maskou rozjásaný a veselý, dobře to skrýváš.“

„Nemám proč být nešťastný.“

„Pokud vím, tak ne. Ale šťastně nevypadáš.“

Nějakou chvíli jedli mlčky.

„Víš, máš pravdu,“ ozval se znovu Monroe-Alfa. „Nejsem.“

„Co nejsi?“

„Šťastný.“

„Ano? Mhm... proč ne?“

„Nevím. Kdybych to věděl, mohl bych s tím něco podniknout. Vypadá to, že ani můj psychiatr ten důvod najít nedokáže.“

„Jsi na špatné frekvenci. Psychiatr je ten poslední, kdo na něco přijde. Psychiatři vědí o člověku všechno, až na to, co je zač a co ho drží při životě. A pak, už jsi se někdy setkal s doktorem, který by byl normální? V téhle zemi neexistují ani dva, kteří si dokážou dvakrát po sobě spočítat prsty se stejným výsledkem.“

„Fakt je, že mi moc pomoci nedokázal.“

„Jistě, že ne. A proč? Vychází totiž z předpokladu, že s tebou něco není v pořádku. Protože na to nedokáže přijít, uvízl na mrtvém bodě. Nenapadá ho, že by s tebou třeba mohlo být všechno v pořádku, a právě to, že je chyba.“

Druhý se zatvářil nechápavě. „Nerozumím ti. On mi ale tvrdí, že nějaké vodítko sleduje.“

„Jakého druhu?“

„No... víš, jsem deviant.“

„Ano, to vím,“ odpověděl Hamilton úsečně. Přítelovy genetické předpoklady znal dostatečně dobře, ale nesl s nelibostí, když se o nich rozpovídal. V Hamiltonově nitru se jakási protichůdná síla vzpírala představě, že je člověk nutně a neodvolatelně genovým vzorcem, který mu přidělili genové plánovači. A navíc, nebyl přesvědčen, že by měl být Monroe-Alfa považován za devianta.

Výraz 'deviant' vyvolává otázky. Pokud se zygota plynoucí z kombinace dvou pečlivě vybraných gamet liší od předpovědí genetiků, ale zase ne o tolik, aby se s určitostí posuzovala jako mutace, označuje se za deviantní. Nejedná se, jak se obecně míní, o specifický termín pro poznaný jev, nýbrž o obecnou nálepkou zastírající nedostatek úplného poznání. Monroe-Alfa (tento konkrétní Monroe-Alfa Clifford, 32 – 847 –106 – B62) byl pokusem o sblížení dvou rodových linií původního Monroe-Alfy za účelem opětovného zachycení a posílení matematického génia jeho slavného předka. Matematického génia ale nepředstavuje jediný gen a zdá se, že ani nic tak prostého jako skupina genů. Spíše se má za to, že se jedná o genový komplex uspořádaný ve zvláštním pořadí.

Bohužel se zdá, že je tento genový komplex v rodové linii Monroe-Alfy úzce spjat se znakem neuroticky negujícím život, jehož přesná povaha není stanovena a ani není zařazen do jakékoliv genové soupravy.

Zřejmě bylo prokázáno, že taková vazba nemusí existovat, a proto se genové inženýři, kteří ony specifické gamety, z nichž měl vzniknout Monroe-Alfa Clifford, vybírali, domnívají, že nežádoucí řetězec eliminovali.

Monroe-Alfa si to nemyslel.

Hamilton na něj ukázal prstem. „Drahý a bláhový příteli, potíže s tebou je v tom, že si zatěžuješ hlavu věcmi, kterým nerozumíš. Plánovači ti sdělili, že udělali to nejlepší, co mohli, aby tě zbavili démona, který způsoboval, že tvůj slavný děd Whiffenpoof choval v klobouku jedovaté hady. Existuje jen mizivá šance, že se jim to nepodařilo, ale proč to považovat za samozřejmé, že?“

„Moji velcí předci se ničeho takového nedopouštěli. Nepatrná zátěž anhedonismu, sklon k –“

„Tak k čemu to divadýlko jakoby je bylo nutné vodit na šňůře? Unavuješ mě. Máš rodokmen čistší než devadesát osm ze sta a chromozomální mapu, která je stejně úhledná a uspořádaná jako šachovnice. Přesto nepřestáváš ňafat. Jak by se ti zamlouvalo, kdybys byl

řízený naturál? Jakkak by se ti líbilo, kdybys musel nosit na očních bulvách čočky? Jak by se ti líbilo, kdybys byl objektem tuctu hnusných chorob? Anebo, kdyby ti vypadaly zuby a jídlo bys musel přežvykovat falešnými?“

„Ovšem, řízeným naturálem by nikdo být nechtěl“ řekl Monroe-Alfa zadumaně, „ale ti, které znám, mi připadají docela šťastní.“

„Jen další důvod, aby ses přestal chovat jako zbabělec. Co ty víš o bolesti a nemoci? Nedokážeš si svého postavení vážít o nic víc, než ryba vody. Máš trojnásobný příjem, než vůbec dokážeš utratit, slušnou reputaci a práci podle vlastní volby. Co víc od života chceš?“

„Já nevím, Felixi. Nevím, ale vím, že mi něco chybí. Neotravuj mě s tím.“

„Promiň. A jez.“

Dušená rybí omáčka obsahovala několik velkých krabích končetin. Hamilton jednu položil na prkénko svého hosta. Monroe-Alfa na ni nervózně civěl.

„Netvař se tak nedůvěřivě,“ poznamenal Hamilton. „No tak, pusť se do ní.“

„Jak?“

„Vezmi ji do prstů a rozlom krustu.“

Monroe-Alfa se poněkud neohrabaně snažil vyhovět, ale mastný tvrdý povrch se mu mezi prsty vysmekl. Pokusil se sice krabí nohu znovu zachytit, ale přelétla přes okraj balkónového zábradlí.

Začal se zvedat. Hamilton mu položil ruku na předloktí.

„Moje chyba,“ řekl. „Napravím to.“ Zvedl se a shlédl na stůl přímo pod jejich boxem.

Zatoulaný kousek mořského sousta sice nezahlédl ihned, ale bez výrazných obtíží určil, v kterých místech přistál. U stolu seděla osmičlenná společnost. Byli v ní též dva starší muži s mírovými páskami. Kolem stolu střídavě seděly s muži čtyři ženy. Jedna z nich, docela mladá a hezká, se zlehka dotýkala čehosi, co jí patrně potřísnilo večerní šaty. Vrtošivá krabí noha trčela v jakémsi křišťálovém kalichu s nachovou tekutinou přímo před ní. Příčina a následek byly nasnadě.

Dva z mužů byli ozbrojeni, stáli a zírali vzhůru k balkónu. Mladší štíhlý mladík v zářivě purpurovém vycházkovém obleku spočíval pravačkou na pažbě své zbraně a zdálo se, že se chystá promluvit. Starší

muž odvrátil mrazivý vražedný pohled od Hamiltona ke svému mladému kumpánovi.

„Pokud dovolíš,“ řekl tiše, „tohle je moje starost, Cyrile.“ Mladý rek byl očividně dožraný a neochotný se podřídit. Přesto se prkenně uklonil a sedl si. Starší muž mu úklonu škrobeně oplatil a znovu se zahleděl na Hamiltona. Lem manžety jeho rukávu se mu otíral o pouzdro, ale zbraně se nedotkl – prozatím.

Hamilton se vyklonil z balkónu. Obě ruce měl přitom roztažené a viditelně položené na zábradlí. „Pane, má nešikovnost vám pokazila potěšení z jídla a narušila vám soukromí. Nesmírně mě to mrzí.“

„Mám vaše ujištění, že šlo o náhodu, pane?“ Mužovy oči zůstávaly sice mrazivé, ale neučinil žádný pohyb, aby tasil. Nicméně, ani se neposadil.

„Zajisté, pane, a s ním i mou pokornou omluvu. Dovolíte mi laskavě, abych zjednal nápravu?“

Druhý letmo shlédl. Ne na mladíka, ale na dívku, jejíž róba byla potřísněna. Pokrčila rameny.

„Jako by se stalo, pane.“

„Pane, činíte mě dlužníkem.“

„Naprosto ne, pane.“

Právě v okamžiku, kdy se vzájemně počastovali úklonami a chystali se usednout, vyrušila je hlasitě vykřiknutá poznámka z protějšího balkónového boxu. „Kde máš pásku?“

Oba se tím směrem podívali. Z balkónu se vykláněl a schválně neurvale zíral nějaký chlápek. Muži kolem něho byli ozbrojení a zjevně místní, protože nebylo vidět žádné pásky.

„Má výsada, nemám pravdu, pane?“ oslovil Hamilton muže u dolního stolu.

„Vaše výsada. Přejí vám zdar,“ opáčil muž, posadil se a znovu se věnoval svým hostům.

„Mluvil jste ke mně?“ zeptal se Hamilton muže naproti.

„Jo. Jste velice vznětlivý. Měl byste jíst doma... pokud nějaký domov máte. Ne ve slušné společnosti.“

Monroe-Alfa se dotkl Hamiltonovy paže. „Je nadraný,“ zašeptal. „Neber ho vážně.“

„Já vím,“ odpověděl mu přítel sotva slyšitelně, „ale nedává mi jinou možnost.“

„Třeba se o něj postarají jeho přátelé.“

„Uvidíme.“

Chlápkoví společníci se skutečně snažili. Jeden z nich mu konejšivě položil ruku na paži, ale muž ji setřásl. Hrál pro galerii – celá restaurace už ztichla. Návštěvníci se v kontrastu se skutečností chovali nápadně nevšímavě.

„Odpovězte mi!“ dožadoval se chlap.

„Odpovím,“ opáčil Hamilton klidně. „Jste opilý, a proto se nekontrolujete. Vaši přátelé by vás měli odzbrojit, a pásku by měli dát vám. Některý nervóznější gentleman by jinak totiž mohl přehlédnout, že máte způsoby vycucané z nějaké láhve.“

Ostatní za chlápkem se začali vzrušeně a tlumeně dohadovat jako by s Hamiltonovým odhadem situace souhlasili. Jeden z nich agresora důrazně oslovil, ale ten si ho nevšímal.

„Co to má společného s mými způsoby, vy fušersky naplánovaný omyle?“

„Vaše způsoby,“ odpověděl Hamilton, „jsou stejně zastřené jako váš jazyk. Pro zbraň, kterou nosíte, jste ostudou.“

Druhý muž vytáhl svou zbraň velmi rychle, ale vysoko, zjevně s úmyslem ji snížit.

Děsivá rána z koltu ráže pětačtyřicet zvedla na nohy všechny přítomné ozbrojence. Zbraně měli vytažené z pouzder, ostražitě hleděli a byli připraveni střilet. Ale vše už skončilo. Nějaká žena se krátce a vřeštivě zasmála. Ten smích prolomil napětí. Muži se uvolnili, zbraně se vracely za opasky a sedadla byla s omluvným krčením ramen znovu obsazena. Strávníci se vraceli ke svým záležitostem s pečlivou netečností vůči zdvořile blazeované agendě jiných.

Hamiltonův protivník byl podpírán pažemi svých přátel. Zdálo se, že je zcela překvapený a naprosto vystřízlivělý. Poblíž pravého ramene měl v košili otvor, z něhož se šířila tmavá skvrna. Jeden z mužů, kteří ho podpírali, zamával na Hamiltona volnou paží a dlaní napřed. Hamilton tuto kapitulaci počastoval stejným gestem. Kdosi zatáhl závěs protějšího balkónu.

Hamilton s úlevným povzdechem sklesl do podušek. „Takhle přicházíme o další kraby,“ poznamenal. „Dáš si ještě, Cliffe?“

„Ne, díky,“ odpověděl Monroe-Alfa. „Mám po chuti. Nesnáším vyrušování při jídle. Mohl tě i zabít.“

„A na tebe by zbylo zaplacení účtu. Takové soužení se pro tebe nehodí, Cliffe.“

Monroe-Alfa se zatvářil nasupeně. „Ty víš, že to tak není. Mám jen několik skutečných přátel, a proto nestojím o to, abych o ně přicházel při nahodilých šarvátkách. Měl jsi zamluvit privát, jak jsem navrhoval.“

Stiskl tlačítko pod zábradlím. Závěs se vlnivě zatahl a oddělil je od veřejného prostoru.

Hamilton se zasmál. „Trocha vzrušení podněcuje chuť k jídlu.“

V protějším boxu zatím ke zraněnému promlouval jeden z odpůrců kapitulace. „Magore! Neschopný cvoku! Ty si to zpackal!“

„Nedokázal jsem si pomoci,“ bránil se raněný muž. „Když dal mávnutím najevo výsadu, nedalo se dělat nic jiného, než si hrát na ožralu a předstírat, že se s ním utkám.“ Zlehka se rukou popleskal po krvácejícím rameni. „Čím mě to, ve jménu Vejce, sežehl?“

„Na tom nesejde.“

„Možná, že tobě, ale mně jo. Kouknu se na něj.“

„Kdepak. Jeden přehmat je až dost.“

„Já ale myslel, že je jedním z nás. Měl jsem za to, že je součástí jmenovaných.“

„Pchá! Kdyby ano, býval by to řekl.“

Když Monroe-Alfa odešel na schůzku, přistihl se Hamilton, že nemá co dělat. Noční život metropole nabízel člověku mnoho příležitostí, jak se zbavit přebytečného kreditu, ale pro Hamiltona to nebylo nic nového. Těkově se pokoušel najít nějakou profesionální zábavu, ale posléze to vzdal a nechal se pohltit městem. Koridory byly jako vždy plné lidí, zdviže nacpané. Velké náměstí pod přístavem se doslova hemžilo. Kam všichni jdou? Nač ten spěch? Co očekávají na místech, k nimž směřují? Přítomnost některých typů zjevná vysvětlení poskytovala. Člověk s páskou je v tuto hodinu téměř jistě venku proto, že to jeho záležitost vyžaduje. Stejně pravidlo se bez výjimky hodilo i na pár ozbrojenců rovněž označených páskami – proklamovali své jedinečné postavení policejních dozorců, sice ozbrojených, ale imunních vůči napadení. Ale co ti ostatní, ozbrojení a luxusně oháklí muži se svými bezmála stejně vyfintěnými ženami... proč ti si nedají pokoj? Proč s těmi svými ženskými nezůstávají pokojně doma? Rozpačitě a sardonicky si uvědomil, že sám je součástí davu, a to proto, že se jím baví. Věděl, že nemá žádný důvod k tomu, proč by měl být jeho

smysl pro kolektivní zábavu jedinečný. Možná se sem všichni přicházejí rozptýlit a zasmát, aby zaplašily vlastní znučenost.

Později téže noci se ocitl jako poslední zákazník v malém baru. Kolekce vyprázdněných skleniček vedle něj vyhlížela působivě.

„Herberte,“ pronesl konečně na majitele baru. „Proč tenhle lokál vedeš?“

Herbert přestal poklízet. „Kvůli penězům.“

„Dobrá odpověď, Herberte. Prachy a děcka... a jaké další důvody? Já mám příliš moc z jednoho a nic z druhého. Pochval je, Herberte. Napijme se na tvé děti.“

Herbert sice dvě sklenky vyndal, ale zavrtěl hlavou. „Připijme na něco jinýho. Jsem bezdětnej.“

„Promiň... nic mi do toho není. Napijeme se tedy místo toho na děti, které nemám já.“ Herbert nalil pití ze dvou různých lahví.

„Co to máš za soukromou zásobu, Herberte? Dovol mi ochutnat.“

„To by vám nekoštovalo.“

„Proč ne?“

„No, abych řek pravdu, tohle je aromatizovaná voda.“

„Tímhle by sis připíjel? No Herberte!“

„Nerozumíte. Moje ledviny...“

Hamilton na něj vrhl krátký, překvapený pohled. Jeho hostitel se zatvářil potěšeně. „To byste nehádal, co? Jo, sem naturál. Ale vlasy, co mi rostou, sou moje vlastní. Taky zuby... povětšinou. Udržuju se ve formě. Dobrej chlap jako ty budoucí.“ Tekutinu ze své sklenice vylil a znovu do ní nalil z láhve, kterou měl pro Hamiltona. „Blbost! Jedna mi neublíží.“ Pozvedl pohárek. „Na zdraví!“

„A děti,“ dodal Hamilton mechanicky.

Hodili pití do sebe. Herbert pohárky znovu dolil. „Vemte děcka,“ rozpovídal se. „Každej si přeje, aby se děti jednou měly lepší než von. Se ženou smě už pětadvacet let. Voba sme První Praví a s těma moderníma úpravama nesouhlasíme. Ale děcka... domluvili smě se už dávno. 'Martho', povídám jí, 'na tom, co si myslej bratři, nesejde. Právo je právo. Naše děti budou mít všechny výhody jako vostatní.' No a po našich čase dospěla ke stejnému smejšlení jako já. Zašli sme teda na Eugenickéj úřad –“

Hamilton se snažil vymyslet, jak jeho svěřování zarazit.

„Musím říct, že byli hrozně milí a laskaví. Nejdřív nám řekli, abysme si to promyslili. 'Jestliže uplatníte genovou selekci,' povídali, 'nebudou

vaše děti dostávat vládní příspěvek.' Jako bysme tohle nevěděli. Vo prachy nešlo. Chtěli smět, aby nám děti vyrostly pohledný, silný a chytřejší než my. Protože smět si stáli pořád na svém, udělali nám voběma chromozomální mapu.

Asi po dvou nebo třech tejdnech nás zase zavolali. 'Tak co, doktore,' ptám se, jakmile sme se vocitli uvnitř, 'jaká je vodpověď'? Na co bysme se měli nechat selektovat raději?'

'Jste si jistí, že si to udělat přejete?' povídá. 'Oba jste kvalitní zdravé typy a tento stav vyžaduje kontrolu obdobnou vám. Jsem ochoten doporučit zvýšení příjmu, upustíte-li od toho.' 'Depák' povídám, 'já svý práva znám. Každěj vobčan, dokonce i řízenej naturál, může uplatňovat genovou selekci, dyž vo ní stojí.' A tehda mi to vpálil naplno.“

„Jo?“

„V žádném z vás nic k selekci není.“

„Cože?“

„Je to tak. Drobnosti snad.' Mohli jsme si nechat odstranit sennou rýmu mý ženy, ale to bylo tak asi všechno. Pokud de ale vo plánovaný děcko, kerý by mohlo za rovnejch podmínek soutěžit s obecným průběhem plánovanejch dětí, to v těch kartách prostě chybělo. Nebyl v nich ten materiál. Udělali nám ideální mapu z nejlepšího, co by se dalo kombinovat z mejch a ženinejch genů a přece to nebylo dost dobrý. Ve všeobecným poměrným měřítku vykazovala maximum zkvalitnění voproti mně a ženě jen něco málo vo čtyři procenta. 'Kromě toho,' řek nám ten doktor, 's tímhle výsledkem plánovat nemůžete. Možná bysme mohli zkoumat vaši zárodečnou plasmu v celém průběhu vašeho plodného období a přesto bychom nikdy nenarazili na dvě gamety, které by se daly kombinovat v téhle variantě.'

„A jak by to bylo při mutacích?' zeptal sem se ho. Vodbyl to jenom pokrčením ramen. 'Především', povídá, 'je zatraceně těžké vystopovat mutaci v genovém vzorci samotné gamety. Prostě musíte vyčkat, až se nový znak projeví ve zralé zygotě a pak se tu variaci pokoušíte lokalizovat v genovém vzorci. A k tomu, abyste získali dítě jaké si přejete, potřebujete třicet mutací současně. To je matematicky nepravděpodobné.'“

„Takže jste se pomyšlení na plánované dítě vzdali?“

„Takže smět se vzdali pomyšlení na dětskou periodu. Martha se nabízela jako hostitelská matka pro náký děcko, kerý bych dokázal sehnat, ale já prohlásil: 'Ne, jestli to pro nás není, tak není.'“

„Hmmm. Myslím si totéž. Hele... jestli jste s manželkou oba naturálové, proč se obtěžujete s tímhle provozem? Občanské renty plus dva vládní příspěvky vychází na docela slušný příjem. Na chlápka s výstředními choutkami nevypadáš.“

„To ne. Abych vám pravdu řekl, po tom zklamání sme takovej život zkoušeli. Ale neklapalo to. Začali smět bejt nesví a podrážděný. Martha furt chodila za mnou a říkala: 'Nevim jak ty, ale já zase rozjedu ten svůj kadeřnickej salón.' Souhlasil sem s ní a tak sme tady.“

„Jo a tak jste tady,“ přitakal Hamilton. „Prapodivný svět. Dejme si ještě sklenku.“

Než Herbert odpověděl, přeleštil barový pult.

„Pane, neměl bych dobrej pocit, dybych vám prodal další. Ledaže byste si u mě schoval zbraň a dovolil, abych vám pučil pásku.“

„Tak? Inu, v tom případě myslím, že už mám dost. Dobrou noc.“

„Dobrou.“

KAPITOLA DRUHÁ

„BOHÁČ, CHUDÁK, ŽEBRÁK, ZLODĚJ –“

Telefon se rozeřval, jakmile dorazil domů.

„To víš, že jo,“ prohodil Hamilton. „Hodlám si dát šlofíka.“ První tři slova představovala kódované přerušení, na které měl aparát nastaven. Truchlivě ustal naléhat.

Hamilton spolykal osm set preventivních jednotek thiaminu, nastavil lůžko na více než dostačujících pět hodin spánku, hodil svršky ve směru servisního sluhu a usadil se na prostěradle. Pod obalem matrace zvolna stoupala voda, dokud se pohodlně nevznášel v suchu a teple. Když jeho dech zpravidelněl, ztišila se konejšivá hudba. Poté, co jeho dýchání a srdeční činnost nasvědčovaly o hlubokém spánku, hudba nevítavě slábla, až nakonec s téměř nezatelným klapnutím zmlkla.

„Je to tak,“ říkal mu Monroe-Alfa, „čelíme nadbytku genů. V příštím čtvrtletí bude mít každý občan už devadesát šest chromozomů...“

„To se mi ale nelíbí,“ zaprotestoval Hamilton. Monroe-Alfa se zlověstně ušklíbl. „Musí se ti to líbit,“ prohlásil. „Čísla nelžou. Všechno

hladce vychází. Předvedu ti to.“ Přešel ke svému hlavnímu akumulátoru a zapnul ho. Ozvala se hudba a nabývala na hlasitosti.

„Vidíš?“ řekl. „Tohle je důkaz.“ Hudba nepřestávala zesilovat. A sílila dál.

Hamilton si uvědomil, že voda z lůžka už odtékla, a že mezi jeho tělem a houbovitým dnem je pouze prostěradlo a vodotěsný obal. Natáhl se a alarm ztlumil. Hned poté se k němu prořízl neodbytný hlas telefonu. „Měl byste se na mě podívat, šéfe. Obdržel jsem problém. Měl byste se na mě podívat, šéfe. Obdržel jsem problém. Měl byste se na mě podívat, šéfe. Obdržel jsem problém –“

„I já. Třicet minut!“ Aparát poslušně zmlkl. Navolil si snídani a vstoupil do sprchy. Pohlédl na display a zamítl přepych dlouhé procedury. Mimo jiné se chtěl nasnídat. Půjde o čtyři minuty.

Hřejivá mýdlová emulze mu posprejovala celé tělo a vydrbala ho vzdušným poryvem. V závěru první minuty předešlý úkon vystřídala voda o stejné teplotě v jehlových tryskách. Pak se teplota snížila a jehlové trysky ještě na pár vteřin přetrvaly, aby se vzápětí změnily v jednolitý celistvý proud, po němž zůstal zchlazený a rozechvělý. Byla to jeho vlastní kombinace. Nestaral se, jak o ní smýšlí fyzioterapeuti.

Během plné minuty ho osušoval prudký vzdušný proud s podílem masáže. Pohupoval se a protahoval proti vytrvalému a pružnému tlaku myriád mechanických prstů s pocitem, že vstávat za tohle koneckonců stojí. Pak se od něj pseudoprsty zase oddálily. Na okamžik nastrčil obličej do kapilotomeru. Po oholení ho kóje osprejovala vůní a zapudrovala ho. Opět se začínal vnímat.

Hltavě do sebe nalil čtvrt litru sladké citrónové šťávy a než si nastavil zpravodajskou svodku, vážně pracoval při kávě.

Zprávy neobsahovaly nic, co by stálo za permanentní záznam. Žádné zprávy Zemi neobšťastňují, pomyslel si, jenom otravují snídání. Přístroj vyřvával šlágry k tuctu historek, zatímco se kolem míhaly krátké šoty, aniž by Hamilton měnil nastavení. A pokud ano, ne kvůli tomu, že by se jednalo o významnou zprávu, ale proto, že ho znepokojila. „Dianin lunapark otevřen pro veřejnost,“ oznámil hlasatel. Po krátkém záběru na měsíční srpek sjela kamera k drsnému hornatému povrchu a pod ním se zaměřila na pestře osvětlený umělý sen, představu ráje. Hamilton vytřukal příkaz 'podrobnosti'.

„Leyburg, Luna. Dianin lunapark, již dlouho propagovaný svými provozovateli coby nejbáječnější zábavný počín mimo Zemi, navštívila přesně ve dvanáct třicet dva Primárního pozemského času první kosmická várka turistů. Tenhle starý zrak už viděl mnohá báječná města. Přesto jsem byl překvapen! Životopisci uvádějí, že samotný Ley měl veselá místa v oblíbě... budu si během zdejšího pobytu dávat pozor na jeho hrobku. Třeba by se mohl objevit –“ Tenhle proslov vnímal Hamilton jen napůl ucha. Zpola sledoval průvodní obrázky, ale většinu pozornosti soustředil na vzácný půlkilogramový steak.

„ –úchvatně nádherné, zlověstně smyslné nízkogravitační tančení. Herny jsou zaplněné. Management bude asi muset rozšiřovat. Zvlášť oblíbené jsou automaty nabízené začleněnou firmou Štěstěna pod obchodním názvem Hamiltonovy hazardy. Vlastně –“ Podle Hamiltonova odhadu nepředváděl průvodní obraz k těm cancům žádný dav. Téměř vyciřoval obtíže, s nimiž se musel kameraman potýkat kvůli příznivým úhlům.

„ –lístky okružní exkurze, které držitele opravňují k návštěvě každého zábavného místa Lunaparku včetně tří denního hotelového ubytování, striktně vysoké gravitace a rotace každého pokoje.“

Vypnul přístroj a zaměřil se na telefon. „Spojení... 1110.“

„Zvláštní služba,“ odpověděl nakřáplý kontraalt.

„Dejte mi prosím Měsíc.“

„Ovšem. S kým si přejete mluvit, pane... ehm... Hamiltone?“

„Ano, správně, Hamilton. Rád bych mluvil s Peterem Blumenthalem. Zkuste kancelář ředitele v Dianině lunaparku.“

Následovala několikavteřinová pauza než se na obrazovce objevil obraz.

„Tady Blumenthal. To si ty, Felixi? Mám tu mizerný obraz. Doslova žíhaný vedlejšími šumy.“

„Jo, já. Volám proto Pete, abych se poptal na tu hru... Co je? Slyšíš mě?“

Tvář z obrazovky setrvala dlouhé tři vteřiny bez pohnutí a poté řekla: „Jistě, že tě slyším. Nezapomínej na zpoždování.“

Hamilton nasadil rozpačitý výraz. Na zpoždování zapomněl... ostatně, jako pokaždé. Uvědomoval si, že při přímém pohledu na něčí tvář si těžko připamatovává fakt, že je-li ten člověk na Měsíci, uslyší teprve po vteřinu a půl trávající prodlevě a jeho hlas se vrátí za stejný interval, že tedy dojde k

třívteřinovému zpoždění. Tahle třívteřinová prodleva se zdá zanedbatelná, ale stačí dost na šest kroků či celých jednačtyřicet metrů. Byl rád, že na menších planetách žádné telefonní spojení není. Čekat mezi větami asi deset minut by bylo k zešílení. Snazší je poslat stat.

„Promiň,“ řekl. „Moje chyba. Jak se té hře daří? Ty davy lidí na to moc nevypadaly.“

„Přirozeně, že byl dav řídký. Jedna nabitá kosmická loď není Noemova archa. Ale ta hra je v pohodě. Měli spousty prachů a byli dychtiví utrácet. Už jsme informovali tvého agenta.“

„Jistě. Tu zprávu dostanu, ale chtěl jsem vědět, které ty serepetičky jsou v oblibě.“

„*Ztracená kometa* posiluje. A stejně i *Zatmění*.“

„A co *Strmý závod* a *Jaké je vaše dítě*?“

„Ujdou, ale jsou moc jednoduché. Tou pravou udičkou pro tenhle ponor je astronomie. Říkal jsem ti to.“

„Jo, měl jsem tě poslechnout. No, vymyslím nějakou novou opravu. Hned bys mohl změnit ten *Strmý závod*. Přejmenuj ho na *Vysokou trajektorii* a mobily pojmenuj po některých z asteroidů. Rozumíš?“

„Jasně. Uděláme v ní nové dekorace v modré a stříbřité barvě.“

„Přesně tak. Pošlu k potvrzení stat. Počítám, že to je všechno. Končím.“

„Počkej moment. Felixi, osobně jsem zaznamenal prudký obrat ve *Ztracené kometě*. Je to báječná hra.“

„Kolik si prohrál?“

Blumenthal se zatvářil nedůvěřivě. „No, asi osm set padesát, musíš-li to vědět. Není ta hra vyrovnaná?“

„Jistě, je. Ale sám jsem ji vymyslel, Pete. Na to nezapomínej. Je striktně určená pro zelenáče. Drž se od ní dál.“

„Ale koukni... spočítal jsem si, jak ji porazit. Myslel jsem, že bys to měl vědět.“

„To si myslíš ty. Víím to. Neexistuje žádný způsob, jak na ni vyzrát.“

„No... tak dobře.“

„Fajn. Dlouhý život!“

„A děti.“

Jakmile se okruh uvolnil, telefon se znovu uchýlil k vlastnímu neodbytnému požadavku. „Třicet minut. Měl byste se na mě podívat, šéfe. Právě jsem narazil na problém. Měl –“

Vyndal ze zásobníku stat. Telefon ztichl. „Občanu Hamiltonu Felixovi, 65-305-243 B47,“ četl. „Pozdravy. Oblastní moderátor pro genetiku se poroučí a žádá, aby ho občan Hamilton navštívil v kanceláři, zítra, v deset sto.“ Zpráva byla datována předešlého večera a obsahovala dodatečnou doušku, v níž byl žádán, aby se v případě, že by se mu schůzka nehodila, ohlásil v moderátorově úřadovně s odkazem na příslušné číslo.

Do deseti sta zbývalo třicet minut. Rozhodl se žádosti vyhovět.

Moderátorův pracovní štáb připadal Hamiltonovi poněkud méně mechanizovaný než většina pracovišť, či snad v tom smyslu rafinovanější. Místa, na kterých by člověk očekával spíše automaty, byla obsazena lidmi... například místo recepční. Personál byl převážně ženský. Některé z těch žen vážné, některé veselé, ale všechny bez rozdílu krásné, nesmírně agilní a na pohled inteligentní.

„Moderátor vás už očekává.“

Hamilton vstal, típnul cigaretu v nejbližší odpadové jímce a pohlédl na ni. „Mám odevzdat zbraň?“

„Pokud nechcete, nemusíte. Pojd'te prosím se mnou.“

Odvedla ho až ke dveřím moderátorovy soukromé pracovny, otevřela je a opustila ho, když do nich vstupoval.

„Dobré jitro, pane!“ zvolal příjemný hlas.

Hamilton se přistihl, jak na moderátora upřeně civí. „I vám,“ odpověděl mechanicky a vzápětí dodal: „Pro lásku –!“ Pravačka mu mimoděk sjela k boční zbrani, zaváhala, rozmyslela si to a ustrnula.

Moderátor byl gentleman, jehož společnost při večeři narušil incident s vrtošivou krabí nohou. Hamilton se zčásti opět vrátil k původnímu držení těla. „Pane,“ řekl stroze, „tohle není náležitý postup. Pokud jste nebyl uspokojen, mohl jste vyslat někoho ze svých přátel, aby mě navštívil.“

Moderátor na něj zíral a pak se rozesmál takovým způsobem, který mohl být považován za urážlivý, nicméně od něj působil prostě bohorovně. „Věřte mi, pane, že tohle je pro mě stejně velké překvapení jako pro vás. Neměl jsem ani tušení, že gentleman, který si se mnou včera večer vyměnil zdvořilosti, je ten, koho si dnes ráno budu přát vidět. Pokud jde o ten drobný trapas v restauraci... upřímně – pokud byste mě nedohnal až na pokraj, problém bych z toho nedělal. Já ale zapomínám na své dobré způsoby... posad'te se, pane. Udělejte si pohodlí. Kouříte? Smím vám něco nalít?“

Hamilton se usadil. „Jestli moderátor dovolí.“

„Jmenuji se Mordan,“ což Hamilton věděl, „ale přátelé mi říkají Claude. A já s vámi hodlám mluvit přátelsky.“

„Jste velmi milý... Claude.“

„Vůbec ne, Felixi. Třeba mám nějaký skrytý motiv. Ale povězte mi: co to bylo za ďábelskou hračku, kterou jste uplatnil na toho rtuťovitého mladého hrdinu? Ohromila mě.“

Hamilton se zatvářil potěšeně a svou novou zbraň vytáhl. Mordan si ji prohlížel. „Ach, ano,“ řekl, „prostý tepelný motor spalující dusíkaté palivo. Myslím, že už jsem podobný vzorek viděl... že by to bylo na výstavě v Institution?“

Protože Mordan zase až moc velké překvapení z jeho hračky neprojevoval, Felixův hřebínek poněkud opadl. Ale Mordan to vynahrazoval podrobným rozborem. Zjevně dával najevo živý zájem o vlastnosti a mechanismus pistole. „Kdybych byl pistolník, rád bych takovou vlastnil,“ uzavřel rozmluvu o zbraní.

„Nechám pro vás jednu zhotovit.“

„Kdepak, kdepak. Jste laskavý, ale neměl bych pro ni žádné využití.“

Hamilton se kousl do rtu. „Mno... promiňte... není pro nebojujícího muže indiskrétní, když se na veřejnosti objevuje ozbrojený?“

Mordan se zasmál. „To si špatně vykládáte. Dávejte pozor.“ Ukázal na protějščí stěnu. Zčásti ji pokrýval geometrický obrazec sestávající z malých kroužků stejné velikosti a těsně vedle sebe. Každý kroužek měl přesně ve středu malou tečku.

Mordan tasil svou zbraň lehce a svižně vzhůru, ne na cíl dolů. Zdálo se, že ji má prostě ještě před návratem do pouzdra pod kontrolou už na vrcholu oblouku.

Vzhůru podél stěny se vznášel lehký obláček dýmu. Byly na ní tři nové kroužky uspořádané v dotýkající se trojici.

Hamilton nepromluvil. „Nu?“ zeptal se Mordan.

„Zrovna mě napadlo,“ odpověděl Hamilton zvolna, „jak je dobře, že jsem se k vám včera večer choval slušně.“

Mordan se přídušeně zasmál. „I když jsme se nikdy nesetkali,“ řekl, „vy a vaše genová mozaika mě přirozeně zajímáte.“

„To předpokládám. Spadám pod jurisdikci vašeho úřadu.“

„Špatně mi rozumíte. Nemohu se samozřejmě zajímat o každou z nepřeberného množství zygot v tomto kraji. Nicméně, mou povinností je

zachovávání toho nejlepšího materiálu. Už téměř deset let doufám, že se ukážete na klinice a požádáte o pomoc při plánování dětí.“

Hamiltonova tvář zcela pozbyla výraz. Mordan to ignoroval a pokračoval. „Protože jste se sám poradit nepřišel, byl jsem nucen vás požádat, abyste mě navštívil. Chci se zeptat: Máte někdy v brzké době v úmyslu mít děti?“

Hamilton vstal. „Tohle téma se mi hnusí. Dovolíte pane, abych se vzdálil?“

Mordan k němu přešel a položil mu ruku na paži.

„Felixi, prosím. Vůbec neuškodí, když mě vyslechnete. Věřte mi, že vám do vaší soukromé sféry vpadat nechci... nejsem žádný nahodilý všetečka. Jsem váš moderátor, který zastupuje zájmy všech vašeho druhu. Mezi nimi i vaše.“

Hamilton se posadil, aniž by se uklidnil. „Vyslechnu vás.“

„Díky, Felixi. Odpovědnost za vylepšování rasy v kontextu dogmat naší republiky není jednoduchá. Můžeme radit, nikoliv vnucovat. Soukromý život a svobodnou činnost každého člověka je třeba přísně respektovat. Nemáme jiné zbraně, než chladný rozum a odvolání na přání všech, aby byla příští generace lepší než předešlá. Dokonce i za předpokladu spolupráce můžeme dělat jen nemnoho... povětšinou se jedná o eliminaci několika špatných vlastností a zachování těch dobrých. Ale vy jste jiný případ.“

„V čem?“

„Však víte. Představujete pečlivě skloubené příznivé řady čtyř generací. Než došlo k výběru třiceti gamet, které ustavují spojení zygot vašich předcházejících předků, podrobně se prozkoumaly a zamítly doslova desítky tisíc gamet. Bylo by ostudné všechno tohle úsilí promrhat.“

„Proč si vybíráte mě? Nejsem jediný výsledek téhle selekce. Jistě existuje nejméně sto občanů, jejichž předky jsou moji báječní barbarští prarodiče. O mě není co stát... jsem podřadný. Plán, který se neosvědčil. Jsem nezdar –“

„Nejste,“ promluvil tiše Mordan, „ne, Felixi, vy nejste nezdar. Jste hvězdný rodokmen.“

„Cože?“

„Myslím to vážně. Rozmlouvat o těchto věcech je sice v rozporu s veřejnými zásadami, ale pravidla jsou od toho, aby se porušovala. Vaše

hvězdná linie má krok za krokem až k počátku experimentu nejvyšší všeobecný rating. Jste jedinou zygotou v tomhle rodokmenu, která kombinuje každou příznivou mutaci, s níž začínali moji předchůdci. Po těch původních se objevily tři další příznivé mutace. Všechny jsou uchovány ve vás.“

Hamilton se kysele pousmál. „V tomhle pro vás musím být ještě větším zklamáním. Moc toho s talenty, které mi přisuzujete, nenadělám, že?“

Mordan zavrtěl hlavou. „Nijak vaše záznamy nekritizuji.“

„Ale nic moc si o nich nemyslíte, vidíte? Marním časem a nedělám nic význačnějšího, než že si vymyslím hloupé hry pro povrchní lidi. Možná se, vy genetici, mýlíte v tom, čemu říkáte 'příznivé vlastnosti'.“

„Možná. Myslím ale, že ne.“

„Čemu říkáte příznivé vlastnosti?“

„Faktoru přežití v širším smyslu. Tahle vaše vynalézavost, kterou znevažujete, je velice silný faktor přežití. Ve vás spočívá téměř nečinný, anebo se uplatňuje v bezvýznamných záležitostech. Nepotřebujete ho, protože jste součástí sociální matrix, v níž se nemusíte namáhat přežít. Tahle kvalita může mít ale zásadní význam pro vaše potomky. Může znamenat rozdíl mezi životem a smrtí –“

„Ale –“

„Je to tak. Snadné časy pro jedince jsou těžkými pro rasu. Silou, která brání pokračovat dál nedokonale vybaveným, je nepřízeň osudu. My ale dnes žádnou nepřízeň osudu nezakoušíme. Aby se rasa udržela silná, jak je a ještě posílila, vyžaduje pečlivé plánování. Genoví inženýři eliminují v laboratoři řetězce, které dříve likvidovala prostá přírodní selekce.“

„Jak ale poznáte, které vybírané znaky či vlastnosti jsou faktory přežití? O mnohých z nich mám své pochybnosti.“

„Ach! Tady je ten zádrhel. Znáte historii První genetické války.“

„Myslím, že o ní něco málo vím.“

„Rekapitulace nezaškodí. Potíž, že první plánovači neuspěli, je typický...“

Problémy prvních experimentů jsou typické pro celou plánovanou genetiku. Přirozená selekce uchovává úspěšnější hodnoty v rase automaticky prostě tím, že likviduje genové řetězce, které jsou na ně chudé. Ale přirozená selekce je pomalý, statistický proces. Slabý genový

řetězec může za vhodných podmínek po nějakou dobu přetrvávat. Žádoucí mutace se může za mimořádně nevhodných podmínek na nějakou dobu ztratit. Nebo se může ztrácet slepou rozmařilostí reprodukční metody. Každý jednotlivý živočich zastupuje přesně polovinu znakového potenciálu ve svých rodičích. Odvržená polovina může být vhodnější než převzatá. Jde o ryzí náhodu.

Přírozená selekce je pomalá – vytvoření nového koňského genomu trvalo osm set generací. Naproti tomu je umělá selekce rychlá, pokud jsme natolik moudří, abychom věděli co vybírat.

Takovou moudrost však postrádáme. K naplňování supermana by bylo třeba supermana. Rasa si osvojila techniky umělého výběru, aniž by věděla co vybírat. Asi bylo pro lidstvo špatným načasováním, že se základní techniky pro genovou selekci vyvinuly bezprostředně po poslední z neonacionalistických válek. Bylo by zajímavé popřemýšlet, zda by bývalá instituce moderní finanční struktury po pádu Madagaskarského systému postačila k udržení míru nebo ne, kdyby k žádným experimentům nedošlo. Ale v té době byla na vrcholu pacifistická odezva. Technika paraektogeneze se chápala jako Bohem daná příležitost, jak se zbavit války prostřednictvím jejího potlačení z lidské přirozenosti.

Po atomové válce z roku 1970 zavedli ti, co přežili, drastické genetické regulace s jediným cílem – zachovat Parmalee-Hitchcockovu recesivní alelu z devátého chromozomu a eliminovat alelu dominantní, která dříve zmíněnou překrývala. Prostě raději vyšlechtit ovce než vlky.

Ironií osudu se stalo, že se v té době většiny „vlků“, neboť Parmalee-Hitchcockova alela byla opravdu recesivní, takže existovalo jen nemnoho přirozených „ovcí“, zmocnila hysterie a na pokusu k vlastní likvidaci sami spolupracovali. Někteří však odmítli. Výsledkem byla nakonec Severozápadní kolonie.

Skutečnost, že Severozápadní svaz nakonec dobyl zbytek světa, byla biologickou nutností. Závěr byl stejně nezbytný a podrobnosti nejsou důležité. „Vlci“ sežrali „ovce“. My jsme, ne fyzicky, ve smyslu totálního vyhlazení, nýbrž, řečeno v pojmech genetických, potomky „vlků“, nikoliv „ovcí“.

„Pokoušeli se u lidí vypěstovat bojového ducha,“ pokračoval Mordan, „aniž by měli nějakou koncepci o jeho biologické zbytečnosti. Tahle

racionalizace zapojovala koncepci Prvotního hříchu. Agresivita se považovala za 'špatnou' a mírnost za 'dobrou'."

„Ale proč se domníváte,“ namítl Hamilton, „že je bojechtivost vlastností pro přežití? Ovšem... vím to. Vy také. My všichni to víme. Ale chabrost proti nukleárním zbraním je k ničemu. Jaké má skutečné využití?“

Mordan se pousmál. „Bojovníci přežili. Šlo o konečnou zkoušku. Přirozená selekce pokračuje dál bez ohledu na vědomou selekci.“

„Moment,“ ozval se Hamilton, „tohle nesouhlasí. Podle toho jsme měli Druhou genetickou válku prohrát. Jejich 'mezci' byli jistě ochotni bojovat.“

„Ano, ano,“ přisvědčil Mordan, „já ale netvrdím, že je bojovnost jedinou vlastností, potřebnou k přežití. Kdyby tomu tak bylo, zemi by ovládl čínský pinč. Bojovný instinkt by měl ovládat chladný soukromý zájem. Proč jste si se mnou včera večer nezastřílel?“

„Protože to za souboj nestálo.“

„Přesně tak. Velkochánovi genetici se v podstatě dopustili stejného omylu, k jakému došlo o tři sta let dříve. Mysleli si, že si mohou pohrávat s rovnováhou lidských vlastností, které jsou výsledkem milionů let přirozené selekce, a stvořit rasu supermanů. Říkali tomu efektivní specializace. Ale ty nejzřejmější z lidských znaků opominuli.“

„Člověk je nesespecializovaným živočichem. Jeho tělo, až na výjimku enormního mozku, je primitivní. Nedokáže hrabat, neumí moc rychle běhat, nedokáže létat. Dovede ale cokoli zkonzumovat a je schopen přežít i tam, kde by koza chcipla hlady, kde by se ještěrka usmažila a kde by pták zmrzl. Místo speciálních přizpůsobení, vlastní univerzální přizpůsobivost...“

Říše Velkochánů byla jakýmsi opětovným návratem k překonané formě – k totalitarismu. Jen za absolutismu se daly uskutečňovat genetické experimenty, které vyšlechtily *Homo proteus*, neboť vyžadoval netečnost vůči blahu jedinců.

Genová selekce byla prostě jakýmsi přídatkem k praktikám říšských genetiků. Pomocí radiace a geneticky selektivních barviv využívali rovněž mutace. Na nezralé zygotě provozovali endokrinní terapii a chirurgii. Upravovali lidské bytosti stejně nahodile, mohu-li se tak vyjádřit, jako my stavíme domy. Na svém vrcholu, krátce před Druhou genetickou válkou,

vyšlechtili přes tři tisíce typů včetně hypermozků, bystrých a rezervovaně krásných pseudoženských zrůd a bezpohlavních 'mezků'.

Máme sklon ztotožňovat výraz 'mezek' s bojovníky proto, že jsme je nejlépe poznali, ale ve skutečnosti existoval v říši 'mezků' typ pro každý druh rutinní práce. Bojovníci byli jednoduše na boj specializovaní.

A jací bojovníci! Nemuseli spát. Byli třikrát silnější než běžní muži. Nikterak nelze porovnat jejich vytrvalost, protože jednoduše v činnosti neustávali stejně jako skvěle zkonstruované stroje až do selhání. Každý přenášel palivo... zdá se, že výraz „palivo“ je trefnější než „potrava“... a to v takové míře, aby jim vydrželo na pár týdnů a dokázalo fungovat ještě nejméně týden navíc.

Nebyli ani hloupí. Při specializaci, kterou zastávali, měli bystrou mysl. Dokonce i jejich důstojníci byli 'mezci', jejichž pojmání strategie, taktiky a využívání vědeckých zbraní bylo mistrovské. Jejich jedinou slabostí byla vojenská psychologie. Svým protivníkům nerozuměli... ale lidé zase nerozuměli jim. Fungovalo to oboustranně. Základní rys jejich motivace se označoval termínem 'náhražka sexuální sublimace', což jej ale nevysvětluje a my jsme mu také ani nikdy neporozuměli. Nejlépe se záporně charakterizuje podle tvrzení, že zajatí mezci zešíleli a do deseti dnů páchali sebevraždy i přes vyživování zajateckými přiděly. Ještě před zešílením žádali o cosi, čemu ve své řeči říkali *vepratoga*, ale naši sémantici nedokázali přijít na žádný proces, který by se k tomu výrazu vztahoval.

Potřebovali nějakou jiskru, kterou jim mohli poskytnout jejich páni, ne my. Bez ní zemřeli.

Mezci nás potírali... a přece zvítězili praví lidé. Zvítězili, protože bojovali a v boji neustávali, jako jednotlivci i jako vícečlenné bojůvky. Říše měla jediný zranitelný bod: vlastní spolupracovníky, Chána, jeho satrapy a úředníky. Z biologického hlediska představovala Říše jediný organismus, a dala se zničit jako roj s jedinou včelí královnou. Zlikvidovala ji hrstka atentátníků, která přivedila kolaps, jehož se v boji dosáhnout nedalo.

Netřeba se podrobněji pozastavovat u hrůzy, která se po zhroucení rozpoutala. Stačí jen dodat, že už prý dnes žádný představitel *Homo proteus* není naživu. Přidali se k dinosaurům a šavlozubým tygrům.

Postrádali přízrůbivost.

„Genetické války byly krutými lekcemi,“ pokračoval Mordan ve výkladu, „naučily nás ale neplést se do lidských vlastností. Pokud už nějaká vlastnost v zárodečné plasmě rasy není, nepokoušíme se ji tam vkládat. Objeví-li se přirozená mutace, dlouhodobě ji napřed zkušebně ponecháváme, než se ji v rase pokusíme rozšiřovat. Většina mutací je buď bezcenná a nebo v dlouhém průběhu zcela neškodná. Očividně nevýhodné vlastnosti likvidujeme, zjevně neškodné uchováváme. Všechno souvisí se vším. Vidím, že máte hřbety rukou dost ochlupené, kdežto já je mám hladké. Napovídá vám to něco?“

„Ne.“

„Ani mně ne. Zdá se, že se tu nejedná o výhodu v žádném směru k široké proměnlivosti ve vzorcích ochlupení u lidské rasy. Proto se tím nezabýváme. Naproti tomu... už vás někdy bolely zuby?“

„Jistě, že ne.“

„Ovšem, nikoliv. Ale víte proč?“ Vyčkáváním naznačil, že se nejednalo o řečnickou otázku.

„No... je to věcí selekce. Moji předci měli zdravé zuby.“

„Ne všichni z vašich předků. Teoreticky by bývalo mělo stačit, aby měl přirozeně zdravý chrup jediný z vašich předků, a to za předpokladu, že se jeho dominantní znaky zachovaly v každé generaci. Ale každá gameta předka obsahuje jen polovinu jeho chromozomů. Zdědil-li zdravý chrup pouze od jediného ze svých předků, dominantní alela bude přítomna jen v polovině jeho gamet.“

„Provedli jsme... tedy naši předchůdci... selekci vedoucí pouze ke zdravému chrupu. Dnes by se obtížně hledal občan, který by tenhle dominantní znak neměl od obou svých rodičů. Selekcí ke zdravému chrupu už provádět nemusíme. Totéž platí i o barvosleposti, rakovině, hemofilii a o spoustě dalších genetických vad... vyřadili jsme je a odstranili, aniž bychom jakkoliv narušili obyčejný, normální a biologicky doporučeníhodný sklon lidských bytostí se zamilovávat a rozmnožovat. Umožňujeme prostě, aby měl každý pár dětí, jichž je potenciálně schopen, za pomoci kombinování jejich gamet prostřednictvím selekce, místo slepé náhody.“

„V mém případě jste tohle ale neprováděli,“ poznamenal Hamilton trpce. „Já jsem hybridizační experiment.“

„To je pravda. Ale vy jste zvláštní případ, Felixi. Vy představujete hvězdný rodokmen. Každý z vašich posledních třiceti předků vstoupil do

stvoření vaší linie dobrovolně, ne proto, že byl Amorek se svým lukem a šípem někde mimo, ale proto, že měl vizi o lepší rase, než byla ta jeho. Každá buňka v jejich tělech obsahovala v chromosomech program pro silnější, zdravější, adaptabilnější a odolnější rasu. Prosím vás, abyste tuhle skutečnost nepromarnil.“

Hamilton se zhnuseně otrásl. „Co myslíte, že udělám? Že si pro celou novou rasu zahraju na Adama?“

„Vůbec ne. Chci, abyste svou genovou výbavu předal dál.“

Hamilton se naklonil vpřed. „A mám vás!“ vyštěkl. „Pokoušíte se o totéž, oč se už snažili Velkocháni. Pokoušíte se oddělit jednu genovou linii a od zbytku ji odlišit... natolik, jako se my lišíme od naturálů. A to je špatné. Do toho nepůjdu.“

Mordan nepatrně zavrtěl hlavou. „Mýlíte se v obou předpokladech. Naším cílem je sledování procesu, který je podobný tomu využitému při selekci zdravého chrupu. Už jste někdy slyšel o Deaf Smith County?“

„Ne.“

„Texaský Deaf Smith County býval politickým podokresem bývalých Spojených Států. Jeho domorodci měli zdravé zuby nikoliv dědičně, nýbrž kvůli půdě. Poskytovala jim stravu bohatou na fosfáty a fluoridy. Sotva si dokážete představit kletbu zubního kazu v tehdejší době. Zuby vlastně zahnívaly v hlavě a byly příčinou velké části stálých nemocí. Jen v Severní Americe existovalo téměř sto tisíc dentistů, kteří pouze odstraňovali nebo opravovali nemocné zuby. Dokonce ani při tomhle množství se pomoci nedostávalo čtyřem pětinaám populace. Ta jednoduše strádala a umírala, protože jí tělo otravovaly zahnívající zuby.“

„A jak tohle souvisí se mnou?“

„Hned uvidíte. Údaje z Deaf Smith County vzali tehdejší zubaři, jak jim říkali, jako řešení problému. Napodobí se strava obyvatel Deaf Smith County a bude po zubním kazu. Měli naprostou pravdu, ale z biologického hlediska byli vedle, protože výhoda, která se nedá dědit, není výhodou pro rasu. Vodítko existovalo, ale oni ho využili chybně. Nakonec jsme vypátrali muže a ženy, kteří měli dokonalý chrup i vzdor chudé stravě a nedostatku péče. Časem se prokázalo, že všechny takové případy vlastní soubor tří dříve nezmapovaných genů. Označte ten soubor za příznivou mutaci. Nebo označte vnímavost k zubnímu kazu za nepříznivou mutaci, která rasu zcela nehubí.“

„Moji předchůdci tenhle dílčí genový soubor uchovali. Víte, jak se dědičnost ředí. Vraťte se dostatečným počtem generací zpět a všichni pocházíme z celkové populace. Ale z genetického hlediska pocházejí naše zuby od jedné malé skupiny – to proto, že jsme se rozhodli zachovat onen dominantní znak. S vámi, Felixi, máme následující úmysl: hodláme příznivé variace ve vás uchovávat do té doby, dokud je nezíská celá rasa. Nebudete jediným předkem budoucích generací... och, to ne!... budete ale, geneticky, jejich předkem ve všech ohledech, v nichž jste kvalitnější oproti většině.“

„Vybrali jste si špatného člověka. Já jsem nezdar.“

„Tohle mi neříkejte, Felixi. Znáám vaši mapu. Znáám vás lépe, než znám sám sebe. Jste typ uzpůsobený k přežívání. Mohl bych vás vysadit na ostrov plný skučících divochů a nebezpečných zvířat a vy byste to místo za dva týdny vlastnil.“

Hamilton se zdráhavě pousmál. „Snad ano. Rád bych si to vyzkoušel.“

„Nemusíte. *Já to vím*. Máte na to fyzicky, duševně i povahově. Jaký máte spánkový podíl?“

„Asi čtyři hodiny.“

„A únavový index?“

„Kolem stopěťadvaceti hodin, možná víc.“

„Reflex?“

Hamilton pokrčil rameny. Mordan náhle prudce vytáhl svou zbraň a namířil s ní na Hamiltona. Hamilton tasil svou a mířil na Mordana v pozoruhodně totožném okamžiku. Ihned zbraň zase zastrčil. Mordan se zasmál a také zbraň schoval. „Žádné nebezpečí mi nehrozilo,“ řekl. „Věděl jsem, že dokážete tasit, zhodnotit situaci a rozhodnout se nevystřelit, dříve, než by někdo pomalejší pochopil, že se něco děje.“

„Hodně jste riskoval,“ stěžoval si Hamilton.

„Vůbec ne. Znáám vaši mapu. Počítal jsem nejen s vašimi motorickými reakcemi, ale též s vaší inteligencí, Felixi, protože váš inteligenční rating vás opravňuje k termínu génius dokonce i v současnosti.“

Rozhostilo se dlouhé ticho. Porušil je Mordan.

„Nu?“

„Už jste řekl všechno, co jste musel?“

„Pro tuhle chvíli.“

„Výborně. Pak tedy řeknu své já. Neřekl jste nic, co by mě přesvědčilo. Netušil jsem, že se vaši plánovači tolik zajímají o mou

zárodečnou plasmu, ale neřekl jste mi nic jiného, co bych už nevěděl. Odpovídám ne –“

„Ale –“

„Teď mluvím já... Claude. Povím vám proč. Připouštím, že jsem dokonalejší typ na přežití... o tohle se nepřu. Je to tak. Jsem chytrý, schopný a vím to. Přesto neznám žádný důvod, proč by měla lidská rasa přežívat... jen kvůli tomu, aby její skladba zajišťovala, že přežívat bude. Celé tohle zatracené divadlo postrádá smysl. Ať se propadnu, přispěju-li k dalšímu pokračování téhle neskutečné komedie.“

Odmlčel se. Mordan počkal, a pak zvolna promluvil. „Vám se život nezamlouvá, Felixi?“

„Mně jistě,“ odpověděl Hamilton důrazně. „Mám pokřivený smysl pro humor a všechno mě baví.“

„Nestojí tedy život za prožití?“

„Pro mě ano. Chci žít tak dlouho, jak dokážu, a předpokládám, že se z toho budu převážně radovat. Ale těší život většinu lidí? Pochybuju. Jak se podle vnějších projevů zdá, staví se proti němu poměrem čtrnácti ku jedné.“

„Vnější projevy mohou být ošidné. Spíše se domnívám, že je většina lidí šťastná.“

„Dokažte to!“

Mordan se usmál. „Dostal jste mě. U lidské skladby umíme změřit spoustu věcí, ale tohle jsme dosud schopní změřit nebyli. Nicméně... myslíte, že vaši potomci zdědí vaši chuť k životu?“

„Ona je dědičná?“ Zeptal se Hamilton nevěřícně.

„Inu, abych pravdu řekl, nevíme. Nedovedu ukázat na nějaké zvláštní místo na speciálním chromozomu a sdělit: 'Tam je uloženo štěstí.' Jedná se o delikátnější záležitost, než jsou modré oči versus hnědé. Ale chci se do toho pohroužit hlouběji. Felixi, kdy jste si začal myslet, že život nemá smysl?“

Hamilton se zvedl a pustil se do nervózního přecházení. Cítil přitom v nitru takové vzrušení, jaké nezažil už od svého dospívání. Znal na tu otázku odpověď. Znal ji dobře. Chce ji ale odhalit tomuhle cizímu člověku?

Malému děcku o chromozómových mapách nikdo nevypráví. Pokud si dokázal vzpomenout, neexistovalo v prvním vývojovém ústředí nic, čím by se Hamilton Felix lišil od ostatních nezletilců. Nebyl nikým. Projevoval se

inteligentně a laskavě, aniž by pro někoho, kromě sebe, něco významného představoval. Že má kvalitnější schopnosti mu začalo svítat pozvolna. Bystré dítě je zpočátku překonáváno ostatními hloupějšími dětmi prostě proto, že jsou starší, větší a lépe informované. A pak jsou tu vždy ti odtaziťi, vševědoucí tvorové, dospělí.

Bylo mu deset... nebo jedenáct?... když si začal uvědomovat, že v konkurenci exceluje. Poté o vyniknutí usiloval. Snažil se být výrazně lepší, všude prosadit svou. Počínal vnímat nejsilnější ze sociálních motivací, touhu po uznání. Nyní už věděl, čím bude, až 'vyroste'.

Ostatní si o tom, co by chtěli dělat, vyprávěli. („Já budu raketovým pilotem až vyrostu.“ „Já taky.“ „Já ne. Táta říká, že podnikatel si může najmout všechny raketové piloty podle libosti.“ „Mě by si najmout nemohl.“ „Ale mohl.“)

Ať si povídají. Mladý Felix věděl, co chce dělat. Bude encyklopedickým syntetikem. Všichni skuteční velicí jsou syntetiky. Celý svět čeká jen na ně. Kdo jiný, než syntetik, má dobrou vyhlídku ke zvolení do Politické rady? Který specialista v dlouhodobém časovém průběhu nepřebírá příkazy od syntetika? Oni jsou těmi vůdci, vševědoucími lidmi, filosofujícími králi, o kterých snívaly starobylé národy.

Nechával si svůj sen pro sebe. Zdálo se, že se ze svého preadolescentního narcistického období vymanil a sociální integraci dospívání prodělal bez obtíží. Jeho vývojáři nevěděli, že směřuje k nepřekonatelné překážce. Mladí své vlohy zřídka dávají najevo. Aby totiž viděli romantiku v roli politického tvůrce, k tomu je zapotřebí subtilnější obrazotvornosti, než jakou obvykle mají.

Hamilton pohlédl na Mordana. Jeho tvář vybízela k doznání. „Jste syntetik, vidíte? Nejste genetik.“

„Přirozeně. Nemohu se specializovat na současné techniky. Zabralo by to celý život.“

„Nejlepší genetici vašeho týmu nemohou doufat, že se dostanou na vaše místo.“

„Ovšem, že ne. Ani by si nic takového nepřáli.“

„Mohl bych se stát vaším nástupcem? No tak... odpovězte mi. Znáte mou mapu.“

„Ne, nemohl.“

„Proč ne?“

„Vy víte proč. Máte sice skvělou paměť, více než vhodnou k jakémukoliv jinému účelu, ale nejde o paměť eidetickou. Syntetik ji musí mít úplnou, aby mohl pokrýt pole, které pokrýt musí.“

„Takže bez ní,“ dodal Hamilton, „nelze člověka nikdy rozpoznat jako syntetika. Prostě jím není o nic víc, než inženýr, který z hlavy neřeší rovnice čtvrtého řádu. Chtěl jsem se stát syntetikem, ale nejsem k tomu vybavený. Když mi konečně vtloukli do hlavy, že první cenu získat nemohu, druhá mě už nezajímá.“

„Syntetikem bude váš syn.“

Hamilton zavrtěl hlavou. „Na tom už nezáleží. Pořád jsem encyklopedicky zaměřen, ale nejsem k tomu vybaven. Ptal jste se mě, kdy a jak jsem poprvé dospěl k závěru, že je život na nic. Už jsem vám řekl, jak jsem začal mít první pochybnosti, ale podstatné je, že je mám pořád.“

„Počkejte,“ přerušil ho Mordan. „Pořád jste si to nevyslechl celé. Plánovalo se, že se eidetická paměť vloží do vaší dědičné linie buď ve vaší generaci anebo do generace po vás. Budete-li spolupracovat, budou ji mít vaše děti. Pořád chybí něco, co je třeba dodat a dodáno bude. Prohlásil jsem, že jste typ zdatný k přežití. Jste... až na jediné. Nestojíte o děti. Z biologického hlediska je to stejně zaměřené proti životu jako nutkání k sebevraždě. Tenhle sklon jste získal od svého praděda z pravé strany. Musel být akceptován v době, kdy už byl po smrti, kdy už se nedalo využít jeho zárodečné plasmy. V bance jsme tehdy neměli dostatečnou zásobu na výběr. K opravě by ale mělo dojít v téhle dědičné linii. Vaše děti budou po dětech dychtit... o tom vás mohu ujistit.“

„K čemu mi to je?“ zeptal se vybízivě Hamilton. „Nepochybuju, že to dokážete. Umíte všechno rozplést, znovu splést a zase rozběhnout. Pravděpodobně můžete eliminovat mé pochyby a stvořit dědičnou linii, která bude pokračovat v množení dalších deset milionů let. Přesto to pořád postrádá jakýkoliv smysl. Přežít! Nač? Dokud mi nedokážete poskytnout nějaké přesvědčivé vysvětlení, proč by měla lidská rasa v žití pokračovat, má odpověď zní 'ne'.“ Vstal.

„Odcházíte?“ zeptal se Mordan.

„Pokud mě omluvíte.“

„Nemáte zájem, dozvědět se něco o ženě, o níž se domníváme, že je vhodná pro vaši rodovou linii?“

„Nijak zvlášť.“

„Dovoluji si vaše vyjádření vyložit jako souhlas,“ opáčil Mordan přátelsky. „Pohleďte támhle.“ Dotkl se ovládání na psacím stole. Hamilton se zahleděl naznačeným směrem.

Část stěny vybledla a postoupila místo jakési stereo-scéně. Jako by člověk vyhlížel otevřeným oknem. Před nimi se prostíral zahradní plavecký bazén, jehož hladina byla čerstvě rozčeřená... zjevně se do ní kdosi právě ponořil, protože se vzápětí nad vodou objevila hlava. Byla to plavkyně. Učinila několik poklidných temp do záběru a s elegancí se bez námahy vyhoupla na břeh. Překulila se do kleku a vztyčila se. Stála tam nahá a rozkošná. Zjevně smyslně se protáhla, zasmála se a vyklouzla z obrazu.

„No?“ zeptal se Mordan.

„Pohledná, ale už jsem viděl i jiné.“

„Není nutné, abyste se do ní někdy zahleděl,“ dodal Mordan přiškrceně. „Je to mimochodem vaše pátá sestřenice. Kombinace vašich map nebude problém.“ Výjev zrušil a nahradil ho statickým obrazem. „Vaše mapa je vpravo, její vlevo.“ Vzápětí se objevily dva další diagramy, jeden pod jeho a druhý pod její mapou. „Tohle jsou optimální haploidní mapy pro vaše gamety. Kombinují se takhle –“ Znovu se dotkl ovládání. Ve středu čtverce tvořeného čtyřmi dalšími se vytvořila pátá mapa.

Mapy nepředstavovaly obrázky chromozomů. Byly to stenografické záznamy genových inženýrů, které zastupovaly extrémně mikroskopické částičky živé hmoty, jež jsou arbitry lidské skladby. Každý z chromozomů představovala jakási mozaika, která připomínala spíš spektrogram než nějakou jinou známou strukturu. Ale jazyk byl jazykem expertů. Laikovi tyhle mapy připadaly nesmyslné.

Ani Mordan v nich neuměl číst bez pomoci. Byl odkázán na svých pracovnících. Bylo-li třeba, vysvětlili mu je. Poté mu jeho neselhávající paměť umožňovala, aby si vybavoval význam podrobností.

Neškolenému oku bylo zcela zjevné jedno: obě horní mapy, Hamiltonova a dívčina, obsahovaly dvojnásobný počet chromozomů – přesně čtyřicet osm^{*1} – oproti mapám gamet pod nimi. Ale mapa plánovaného potomka obsahovala opět čtyřicet osm zástupců chromozomů – po čtyřiaadvaceti od každého z jeho rodičů.

¹ Pozn. překl.: Ve skutečnosti má člověk 23 párů chromozomů a tedy celkem 46 chromozomů. Počet uváděný autorem odpovídá karyotypu lidoopů.

Hamilton po mapách přelétal zrakem s pečlivě potlačovaným zájmem. „Je to velmi složité,“ řekl bezvýrazně. „Pochopitelně tomu nerozumím.“

„Rád bych vám to vysvětlil.“

„Neobtěžujte se. Ten čas za to nestojí.“

„Myslím, že máte pravdu.“ Mordan vypnul ovládání. Obrázky zmizely.

„Felixi, musím vás požádat, abyste mě omluvil. Snad si můžeme promluvit někdy jindy.“

„Ovšem, chcete-li.“ Letmo a udiveně na hostitele pohlédl, ale Mordan se jako vždy choval přátelsky a bohorovně.

O chvíli později se už Hamilton nacházel v úředním vestibulu. Pozdravili se s Mordanem s veškerou intimní formálností přátel, kteří se oslovují křestními jmény. Přesto Hamilton pociťoval mlhavou nespokojenost. Jako by jejich pohovor skončil předčasně.

Mordan se vrátil k psacímu stolu a znovu si zobrazil mapy. Podrobně je studoval, znovu si vybavoval všechno, co se o nich dozvěděl a se zaujetím prodléval na té uprostřed. Zazněla harmonická fráze ohlašující příchod jeho hlavní odborné asistentky.

„Pojď dál, Martho,“ vyzval ji, aniž by se ohlédl.

„Už jsem tady, šéfe,“ odpověděla asistentka téměř současně.

„Ach... už jsi tu,“ opáčil Mordan, jak se k ní obracel.

„Můžu dostat cigaretu?“

„Posluž si.“ Asistentka si ji vybrala ze šperkovnice na stole, zhluboka vdechla kouř a pohodlně se uvelebila.

Byla starší než on, měla ocelově šedé vlasy a vzezřením odpovídala své kompetenci. Její ponurá laboratorní kombinéza sice výrazně kontrastovala se zdobným dandyovstvím Mordanova obleku, ale k její povaze se hodila.

„Hamilton 243 právě odešel, že?“

„Ano.“

„Kdy začneme?“

„Mmmm... Jak by se hodila druhá středa příštího týdne?“

Asistentka pozdvihla obočí. „Až tak je to zlé?“

„Bohužel ano. Vyjádřil se tak. Vykopl jsem ho... samozřejmě decentně... než měl čas utvrdit se v přesvědčení, z něhož by později neměl zájem slevit.“

„Proč odmítá? Je zamilovaný?“

„Ne.“

„V čem je tedy háček?“ Asistentka vstala, přešla k obrazovce a upřeně se zadívala na Hamiltonovu mapu, jako by snad odpověď mohla vysledovat tam.

„Mmmm... dal mi otázku, na kterou musím správně odpovědět... jinak spolupracovat nebude.“

„Ano? A co to bylo za otázku?“

„Zeptám se tě, Martho: jaký má vlastně život smysl?“

„Cože? To je ale pitomá otázka!“

„On se hloupě neptá.“

„Jde o psychopatický dotaz, nevyhraněný, nezodpověditelný a s veškerou pravděpodobností naprosto nesmyslný.“

„Tak jistý si nejsem, Martho.“

„Ale... no, nehodlám se s tebou pokoušet přít mimo svůj obor. Případá mi ale, že tenhle 'smysl' je ryze antropomorfní koncepcí. Život prostě je. Existuje.“

„Použil tu myšlenku antropomorfně. Jaký význam má život pro lidi a proč by on, Hamilton, měl přispívat ke svému dalšímu pokračování. Samozřejmě, že jsem mu odpovědět nedokázal. Dostal mě. Má tedy v úmyslu hrát si na Sfingu a nedovolit nám pokračovat, dokud jeho hádanku nerozlušíme.“

„Nesmysl!“ Zlostně típla cigaretu. „Co myslí, že je tahle klinika zač... místo, kde se provozují slovní hrátky? Nikomu by nemělo být dovoleno, aby se stavěl do cesty rozvoji rasy. Je to blázen.“

„Ty víš, že není, Martho.“ Mordan ukázal na mapu.

„Ne,“ připustila, „není blázen. Ale ke spolupráci by se přimět měl. Nejde o nic, co by mu ublížilo nebo mu jakkoliv působilo těžkosti.“

„Ale no tak, Martho. Máme tu maličkost v podobě konstitučního zákona.“

„Já vím. Víím. Uznávám ho, ale uctívat ho nemusím. Tohle je přece zvláštní případ, i když připustíme, že se jedná o moudrý zákon.“

„Všichni jsou něčím zvláštním.“

Asistentka se místo odpovědi znovu obrátila k mapám. „Páni,“ řekla zpola pro sebe, „to je ale mapa! Taková nádherná mapa, šéfe.“

KAPITOLA TŘETÍ

„VE JMÉNU ŽIVOTA NESMRTELNÉHO K TOMUTO SE ZAVAZUJEME.“

„Vlastní životy a ctěnou čest následujícímu zasvětit:

„Žádný plodný život neničit.

„V tajnosti vážné udržovat to, co nám může být prozrazeno přímo nebo nepřímou skrze metody umění našeho, jež soukromých věcí svěřenců našich týkají se,

„Umění naše provozovat pouze s úplným a neovlivněným souhlasem zygot svěřenců našich,

„Přidržívat se nadto strážce v naprosté důvěře v budoucí prospěch nezralých zygot a činit jen to, což jest, jak strážlivě a horlivě věříme, v jejich nejlepšímu zájmu,

„Respektovat úzkostlivě zákony a zvyky skupiny společenské, v níž praktikujeme,

„K tomu se ve Jménu Života Nesmrtelného zavazujeme.“

Výňatek z Mendelovské přísahy, přibližně 2 075 n.l. (starý sloh)

Hrachory, nocenku a ošklivou mušku octomilku z rodu *Drosophylla* – těchto skrovných nástrojů využili v 19. a 20. století ke stanovení principiálních genetických zákonů mnich Gregor Mendel a doktor T.H. Morgan ze starobylé Columbijské University. Jsou to prosté zákony, ale rafinované.

V jádře každé buňky z každé zygoty, ať člověka či octomilky, hrachoru nebo závodního koně, je shluk nitkovitých tělísek, tzv. chromozomů. Po celé délce těchto vláknitých útvarů jsou neuvěřitelně těžná cosi, řádově desetinásobně menší velikosti než největší bílkovinné molekuly. Jsou to geny, z nichž každý ovládá určitou vlastnost celé lidské, živočišné nebo rostlinné stavby, v níž je buňka zabudována. Každá živá buňka v sobě obsahuje plán celého organismu.

Každá z lidských buněk obsahuje čtyřicet osm chromozomů^{*2} ve čtyřiaadvaceti párech^{*3}. Polovina jich pochází od matky, polovina od otce.

² Pozn. překl.: Ve skutečnosti 46 chromozomů.

³ Pozn. překl.: Ve skutečnosti ve 23 párech.

V každém z párových chromosomů jsou geny, spousty genů, z nichž každému odpovídá obdobný protějšek od druhého z rodičů. Tímto způsobem každý rodič „odevzdává hlas“ pro každou vlastnost. Některé hlasy mají ale větší váhu, než druhé. Nazývají se dominantní, ty slabší recesivní. Dodá-li jeden rodič gen pro hnědou barvu očí, kdežto druhý pro modrou barvu očí, bude mít dítě hnědé oči – hnědá barva je „dominantní“. Dodají-li gen pro hnědou barvu očí oba rodiče, jedná se o hlas jednomyslný, ale výsledek je stejný – pro tuhle generaci. Pro vznik modrých očí je zapotřebí „jednotný hlas“.

Nicméně, gen pro modrou barvu očí se může přenášet z generace na generaci, sice neviditelný, ale nezměněný. Vlastnosti rodu se – až na výjimku mutace – předávají od rodiče na dítě beze změny. Mohou se mísit, rozdělovat a znovu mísit za vzniku nepředstavitelného množství unikátních jedinců, aniž by docházelo k proměně genů.

Šachové figurky lze na šachovnici uspořádat do mnoha kombinací, aniž by se vlastní figurky měnily. Dvaapadesát karet lze namíchat v nesmírný počet různých posloupností, ale jejich původní počet se přitom nemění. Jedno zamíchání může obsahovat plno vysokých karet, druhé nemusí stát za nic – jde o pouhou náhodu.

Ale co kdyby vám, dejme tomu, bylo povoleno získat mícháním nejlepší posloupnost z pěti možných karet bez prvních deseti rozdaných? Vyhledka na získání nejlepší možné posloupnosti vzrůstá dvěstědvaapadesátkrát! (Ověřte si to!)

Takovým způsobem se rasa vylepšuje genovou selekcí.

Životodárná buňka v mužských pohlavních žlázách se ochotně dělí za vzniku gamet, čili spermií. Osmáctyřicet chromozomů se navzájem horečně proplétá – každý se svým obdobným protějškem. Jde o tak těsné spojení, že si dokonce geny, nebo jejich soubory, mohou vzájemně vyměňovat místa. Zanedlouho tento tanec končí. Párové chromozomy se od sebe oddalují, jak je to nejdál možné, až se nakonec na obou protějšcích pólech buňky vytvoří shluk čtyřiaadvaceti chromozomů. Buňka se rozdělí ve dvě nové, z nichž každá obsahuje pouze čtyřiaadvacet chromozomů, každá přesně s polovičním obsahem možností rodičovské buňky z rodičovské zygoty. Jedna z těchto buněk obsahuje tzv. X –chromozom, který určuje, že každá zygota vzniklá s jeho přispěním bude ženského či samičího pohlaví.

Tyhle dvě buňky se opět dělí. Ale během tohoto dělení se zdvojují i samotné chromozomy. Zachovává se tak každičký gen z dvaceti čtyř chromozomů. Konečným produktem jsou čtyři třepetalky – samčí gamety, spermie, z nichž polovina může podmiňovat ženské a polovina mužské pohlaví. Spermie podmiňující mužské pohlaví jsou ve svých genových směsích stejné a představují přesné doplňky spermií určujících ženské pohlaví. V metodě genové selekce se jedná o klíčový bod.

Hlavičky spermií určujících mužské pohlaví měří na délku průměrně čtyři mikrony. Hlavičky spermií určujících ženské pohlaví mají na délku průměrně pět mikronů – to je další podstatný bod.

V ovariích, ženských pohlavních žlázách, je vývoj gamet, či vajíčka, obdobný jako u samčích gamet, ale se dvěma výjimkami. Po redukčním dělení, při němž se počet chromozomů na buňku snižuje z osmačtyřiceti na čtyřiadvacet, nejsou výsledkem dvě vajíčka, nýbrž jedno, a „polární tělísko“. Polární tělísko představuje jakési pseudovajíčko, které sice obsahuje chromozómovou sestavu komplementární se sestavou pravé gamety, ale je sterilní. Je to nikdo, a nikdy nikým nebude.

Vajíčko se opět dělí a odvrhne druhé polární tělísko, které má stejnou sestavu jako vajíčko. Původní polární tělísko se znovu dělí a vytváří další dvě polární tělíska komplementární sestavy. Je to další klíčový fakt. Celé vajíčko se může stát buď mužským, nebo ženským pohlavím. Pohlaví nezralé zygoty určuje otcova spermie. Na tom se matka nikterak nepodílí.

Výše uvedený popis je obrázkem s velmi hrubými obrysy. Je nutné zestručňovat, přehánět, pomíjet detaily, využívat nadměrně zjednodušené analogie. Tak například termíny „dominantní“ a „recesivní“ jsou relativní. Vlastnosti totiž zřídka určuje jediný samostatný gen. A navíc, mutace – spontánní změny v samotných genech – se odehrávají častěji než tento popis zdůrazňuje. V hrubých obrysech je ale tento obraz celkem správný.

Jak lze těchto skutečností využít tak, aby vznikl žádoucí mužský nebo ženský typ? Bez rozmyšlení se zdá tahle otázka prostá. Dospělý muž vytváří stamiliony spermií. Vajíčka se sice v tak velkém měřítku netvoří, ale jejich počty jsou dostatečné. Zdálo by se, že je jednoduché stanovit, jakou kombinaci si přejete a poté vyčkat, až se ukáže... anebo přinejmenším počkat na dostatečně blízkou kombinaci, která bude uspokojivá. Když se objeví, je ale nezbytné ji rozpoznat. Toho lze dosáhnout pouze podrobným průzkumem genových sestav v chromozomech.

Ano? Gamety umíme udržovat v živém stavu mimo tělo... a geny, třebaže nekonečně malé veličiny, jsou dost velké, aby je rozeznal ultramikroskop. Do toho. Podívejte se. Jedná se o gametu, kterou chceme, nebo je to některá z jejích méně hodnotných družek? Pokud je to ta druhá, zamítněte ji a podívejte se znovu.

Počkejte chvíli! Geny jsou takové nicůtky, že je zkoumáním narušíme. Ozařování, kterého se používá k podrobnému prohlížení gamet, aby se zjistilo něco víc o jejich chromozomech, vyvolává bouři mutací. Promiňte, ale to, co hledáte, tam už není. Změnili jste to. S ještě větší pravděpodobností jste to zničili.

Proto se opět uchylujeme k nejjemnějšímu a nejmocnějšímu výzkumnému nástroji... k dedukci. Budete mít na paměti, že jediná buňka mužských pohlavních žláz vytváří dvě skupiny gamet, které jsou komplementární či doplňkové ve svých chromozómových sestavách. Ty, jež podmiňují ženské pohlaví, mají větší hlavičky. Ty, které přispívají ke vzniku mužského pohlaví, jsou hbitější. Můžeme je oddělit.

Jestliže se v daném malém seskupení zkoumáním stanoví, že všechny gamety vycházejí z téže rodičovské buňky, pak můžeme detailně zkoumat skupinu, jež podmiňuje vznik nežádoucího pohlaví. Z chromozómové a genové sestavy této zkoumané skupiny můžeme vyvodit komplementární sestavu skupiny, která je přechovávána mimo zhoubné účinky průzkumu.

U gamet ženského pohlaví jde o jednoduchý problém. Vajíčko nemusí opouštět přirozené prostředí ženského těla. Zkoumají se polární tělíska, která jsou sama o sobě bezcenná a neživotná. Jejich sestavy jsou buď totožné, anebo komplementární. Komplementární jsou početnější než totožné. Sestava vajíčka se dá odvodit přesně.

Polovina karet je lícem vzhůru. Poznávejte tedy hodnotu karet rubem vzhůru. Můžeme sázet – anebo čekat na lepší výklad.

Nadšení spisovatelé genetických počátků snili o mnohých fantastických možnostech: o dětech ze zkumavky, o zrůdách vytvořených umělou mutací, o dětech bez otců, o dětech sestavených kousek po kousku ze stovek různých rodičů. Jak už prokázali genetici Velkochánů, všechny tyhle hrůzy možné jsou, ale my, občané této Republiky, takové hrátky s naším životním pramenem odmítáme. Děti narozené s přispěním genové selekční neo-Ortegovy-Martinovy techniky jsou normální děti, které se vyvinuly z normální zárodečné plasmy a porodily je obvyklým způsobem normální ženy.

Od svých předchůdců se liší pouze v jediném ohledu: jsou to nejlepší děti, jaké jejich rodiče mohou vytvořit!

KAPITOLA ČTVRTÁ

CHLAPEC POTKÁVÁ DÍVKU.

Monroe-Alfa zašel za svou rovnoženou příštího večera znovu. Jak do jejího apartmá vcházel, vzhledla a usmála se. „Dva večery po sobě,“ poznamenala. „Cliffe, ještě ve mně vyvoláš dojem, že se mi dvoříš.“

„Myslel jsem, že sis na tuhle párty jít přála,“ odpověděl toporně.

„Ovšem, drahý. A taky si považuju, že mě s sebou bereš. Půlminutku, než se obleču.“ Zvedla se, a lehkým, zdánlivě lenivým krokem, vyklouzla z místnosti. Ve své době bývala Larsenová Hazel oblíbenou taneční hvězdou, úspěšnou a oslnivou. Raději, než aby soutěžila s mladšími ženami, moudře se rozhodla s tančením skončit. Teď jí bylo pouhých třicet a byla o dva roky mladší než její muž.

„Zcela připravena,“ oznámila po chvíli sotva delší, než slibovala.

Něco měl prohodit k jejímu kostýmu. Komentář si zasluhoval. Nejen, že její dokonalou postavu opravdu zvýrazňoval, ale barvou, zelení mořské panny, ladil s jejími vlasy, sandály, vlasovými ozdobami a kostýmovými brožemi. Doplnky měly stejně matně zlatavý odstín, jako těsně přiléhavý oblek, který si vybral. Měl alespoň vyzdvihnout, že při výběru svého kostýmu myslela i na soulad s jeho oblečením. Místo toho řekl: „Fajn. Budeme tam včas.“

„To jsou nové večerní šaty, Cliffe.“

„Moc pěkné,“ odpověděl souhlasně. „Půjdem?“

„Ano, jistě.“

Za jízdy toho moc nenamluvil, ale dopravu sledoval, jako by si autíčko samo a bez jeho dohledu nedokázalo klestit průjezd rušným provozem. Když konečně dobzučelo k zastávce na vzdálené horní plošině sídelního labyrintu, začal zvedat kryt, ale Hazel mu položila ruku na paži. „Počkej s tím chvíli, Cliffe. Můžeme si chvilku promluvit, než se ztratíme v tom lidském shonu?“

„No jistě. Děje se něco?“

„Neděje... i děje. Clifforde, drahoušku... není nutné, abychom to takhle vedli dál.“

„Co? Co tím myslíš?“

„Když o tom přestaneš dumat, pochopíš, co míním. Že už pro tebe tolik neznamenám, vid’?“

„No, ehm... Hazel, nechápu, proč bys měla něco takového říkat. Jsi senzační. Jsi fantastická dívka, Hazel. Víc by si nikdo nemohl přát.“

„Mmmm... možná tomu tak je. Nemám žádné tajné neřesti a nikdy jsem ti vědomě neublížila. Ale tohle nemyslím. Ty už se z mé společnosti netěšíš... ani trochu.“

„Uf... tak to není. Lepší přítelkyni, než jsi ty, bych si přát nemohl. Nikdy jsme se nepohá-“

Hazel ho posunkem ruky umlčela. „Pořád mě nechápeš. Třeba by bylo lepší, kdybychom se trochu hašteřili. Měla bych lepší představu, co se za těma tvýma velikýma smutnýma očima odehrává. Ne, že bys mě neměl rád. Vlastně si myslím, že mě máš rád jako kohokoliv. Dokonce se ti občas v mé společnosti i zamlouvá, pokud jsi utahaný a náhodou na mě máš náladu. Ale to není všechno. Mám tě natolik ráda, že o tebe mám starost, drahý. Potřebuješ něco víc, než jsem ti schopná poskytnout.“

„Nevím, jak by mi mohla nějaká ženská dát víc, než ty.“

„Já ano. Vím to, protože jsem to už kdysi udělat dokázala. Vzpomínáš na naši první registraci? Tehdy jsem ti zvýšila sebevědomí. Byl jsi šťastný. I já byla šťastná. Měl jsi ze mně a všeho, co se mně týkalo, tak dojmavou radost, že jsem se někdy při pohledu na tebe dokázala i rozbrečet.“

„A potěšením jsi pro mě pořád.“

„Vědomě ne. Myslím si však, že vím, co se děje.“

„Co?“

„Tehdy jsem ještě tančila. Byla jsem báječnou Hazel, primabalerínou. Byla jsem vším, čím ty jsi nebyl. Oslnivá světla a hudba. Vzpomínáš, jak si za mnou chodíval po představení a tvářil se pyšně a spokojeně, že mě vidíš? A mě zase tolik uchvacoval (a uchvacuje) tvůj intelekt... a tolik mi lichotilo, že mi věnuješ svou pozornost.“

„Vždyť sis taky mohla ze všech těch udatných mužů v téhle zemi vybírat.“

„Nehleděli na mě stejně jako ty. Tohle ale není podstatné. Já vlastně nejsem atraktivní a nikdy jsem ani nebyla. Byla jsem pouhou dělnicí, která dělá svou práci, jak umí nejlíp. Teď, když už světla pohasla a hudba ztichla, ti v ničem nápomocná nejsem.“

„Baby, tohle neříkej.“

Hazel mu položila ruku na paži. „Cliffe, buď k sobě upřímný. Nejsem zhrzená. Nejsem ani romantická. Spíš, než cokoliv jiného, ve mně stále převládají mateřské pocity. Jsi moje děcko. Byl jsi spokojený a já si přeju, aby to tak zůstalo.“

Monroe-Alfa bezmocně pokrčil rameny. „Co s tím? I kdyby byla pravda všechno, co říkáš, co se s tím dá dělat?“

„Mohla bych se dohadovat. Kdesi existuje dívka, která je vším, zač pokládáš mě. Někdo, kdo pro tebe může představovat to, co jsem kdysi zvládala už jen svou pouhou existencí.“

„Hmm! Nemám ponětí, kde bych ji našel. Žádná taková není. Kdepak, baby, tenhle problém nevězí v tobě, ale ve mně. Jsem strašák z minulosti, co kazí přítomnou radost. Jsem rozený morous. Tak je to.“

„Tak tedy přímo do tebe. Nenašel si ji, protože si ji prozatím nehledal. Upadl si do rutiny, Cliffe. Středy a pátky, večere s Hazel. Pondělky a čtvrtky, ukázat se na gymnáziu. Víkendy, venkov a vstřebat něco vitamínu D. Je nutné tě z toho vytrhnout. Zítra zajdu do města a nahlásím souhlas.“

„To nemyslíš vážně!“

„Ovšem, že ano. Potom, až najdeš někoho, kdo tvou představu uspokojí, můžeš můj souhlas bez zbytečných průtahů potvrdit.“

„Ale Hazel, já nechci, abys mě opustila.“

„Já tě neopouštím. Snažím se tě jen podnitit, aby ses začal rozhlížet. Můžeš za mnou zajít, kdy se ti zachce, i když se znovu oženíš. Jen už žádné čtvrtky a pátky. S tím je konec. Pokoušej se mi dovolat třeba o půlnoci, nebo zdrhni ze svého posvátného úřadu v pracovní době.“

„Hazel, vid', že vážně nechceš, abych se honil za jinýma ženskýma?“

Vzala ho za bradu. „Clifforde, ty si velký a sladký nekňuba. O cifrách víš všechno, ale to, co nevíš o ženských, by zaplnilo celé svitky.“

Políbila ho. „Dej si pohov. Maminka to ví nejlíp.“

„Ale –“

„Party čeká.“

Monroe-Alfa zvedl kryt auta. Vystoupili a zamířili k sídlu. Městský dům Estair Johnson-Smithové zabíral celou horní plošinu. Byl labyrintem spletitých chodeb a přístavků. Zjevný příklad zjevného plýtvání. Zalidněné prostory (neboť těžko tu ohromnou hromadu kuriózně sestaveného stavebního materiálu označovat za domov) zaujímaly asi třetinu plochy, zbytek byl vyhrazen krytým i nekrytým zahradám. Absurdně vysoký příjem hostitelčina manžela plynul z automatické budoucnosti. Estaire

měla iluzi, aby její dům neprojevoval žádné zjevné známky strojové dominance. Proto se jim k převzetí zavazadel – žádná neměli – nabízela živá obsluha, která je také doprovodila k úpatí širokého schodiště, na jehož vrcholu se hostitelka vítala s hosty. Jak se Clifford s Hazel blížili, rozpráhla paže.

„To je milé, že jsi přišla. I tvůj báječný manžel.“ Obrátila se ke svému čestnému hostu, který stál vedle ní. „Doktore Thorgsene, tohle jsou dva z mých nejdražších přátel. Larsenová Hazel... vsutku čiperná osůbka. A pan Monroe-Alfa Clifford. Zabývá se penězi ve Finančním departmentu. Příšerně složitá věc. Jsem si jistá, že vy jí rozumět budete... já tedy ne.“

Thorgsen zvládl zachmuření i úsměv zároveň. „Ta Larsenová Hazel? Ale vy jste... já vás poznávám. Zatančíte nám dnes večer?“

„Já už netančím.“

„Jaká škoda! Tohle je první nepříjemná změna, kterou na Zemi shledávám. Byl jsem pryč deset let.“

„Byl jste na Plutu. Jak se tam daří, doktore?“

„Mrazivě.“ Zopakoval svůj poněkud zděšený výraz. Clifford zachytil jeho pohled a hluboce se uklonil. „Je mi ctí, učený pane.“

„Tohle si nepřipouštějte... míním vůbec. Či tak nějak. K čertu s tím, pane. Nejsem na všechnu tuhle nejjemnější zdvořilost zvyklý. Zapomněl jsem, jak s ní nakládat. Víte, tam na Plutu máme společnou kolonii. Žádné zbraně.“

Monroe-Alfa si už s překvapením všiml, že je Thorgsen sice neozbrojený a bez pásky, ale projevuje se s lehkým nadhledem ozbrojeného občana, který si je jistý vlastním postavením. „Takový život musí být úplně jiný,“ řekl.

„To je. To je. Nic jako tohle. Práce, něco klepů, postel a znovu do práce. Vy se zabýváte financemi? Jakého druhu?“

„Počítačově odhaduji problematiku spojenou s opětovným investováním.“

„Tohle? Teď už vím, kdo jste. Slyšeli jsme o vašem vylepšení obecného řešení... dokonce i na Plutu. To jsou velké počty. Záhady naší malé stereo paralaxy vypadají pod jejich vlivem bezvýznamně.“

„Tohle bych neřekl.“

„Já ano. Snad budeme mít příležitost promluvit si později. Mohl byste mi trochu poradit.“

„Bude mi ctí.“

Ve frontě vyčkávalo několik opozdílů. Hazel si všimla, že hostitelka už začíná být netrpělivá. Rozešli se.

„Bavte se, drazí,“ popřála jim. „Je tam, zkrátka, všelicos –“ Neurčitě mávla rukou.

A 'všelicos' tam opravdu bylo. Dvě dostupná kina, z nichž jedno poskytovalo nepřetržité představení ze všech nejnovějších a hypermoderních stereo kotoučů, a druhé, které nabízelo aktuální krátké zpravodajství každému, kdo se nedokázal rozptýlit, aniž by věděl, co se mimo něj děje. Samozřejmě, že tam nechyběly herny a tucty salónek, kde se mohly nerušeně zabavovat menší skupiny nebo dvojice. Davem kroužil v současnosti oblíbený taškář a předváděl své žerty, triky, podrazy a eskamotérství komukoliv, kdo se na ně chtěl dívat. V hojné rozmanitosti, kvalitě i kvantitě bylo všude nabízeno jídlo a pití.

Pohupující se mozaiková podlaha tanečního sálu byla poloprázdná. Taneční model měl přijít později. Ohromná prostora přecházela bez jakékoliv zděné zábrany v jednu ze zastřešených zahrad. Vzhledem ke světlu pod hladinou četných kamenných nádržek nebyla osvětlená. Protější stranu tanečního sálu omezovala průhledná stěna plaveckého bazénu, jehož vodní hladina se nacházela o patro výš. Navíc k vyumělkované dekoraci a pohyblivým barevným světlu na vodní straně průzračné stěny přidávali na téhle straně prostoru na životnosti a harmonii s nepopíratelným půvabem pohybu pod vodou samotní plavci.

Clifford s Hazel se zde posadili a sklonili ke sklu. „Zatančíme si?“ zeptal se.

„Ne, ještě ne.“ Nějaká mladičká plavkyně na opačné straně stěny se k nim plavně spustila a vyfoukla na sklo bublinky. Hazel sunutím ukazováčku po skle sledovala dívčin nos. Plavkyně se usmála a Hazel jí úsměv oplátila.

„Nemáš-li nic proti, myslím, že bych si ráda zaplavala.“

„Vůbec ne.“

„Přidáš se ke mně?“

„Ne, díky.“

Když Hazel odešla, nějakou dobu kolem jen tak bloumal. Rozptýlení, která se nabízela, ho zanechávala chladným. Nesměle hledal místo, kde by mohl být sám, hýčkat v sobě svou zasmušilost a možná i něco popít. Ale dvojice – nikoliv melancholické! – měly stejný nápad. Menší separé byla plná. Vzdal to a vstoupil do středně velkého salónku, v němž už si hověla

asi šestičlenná pánská společnost. Věnovala se starobylé kratochvíli: rozpouštění světobolu v tekutině. U dveří Monroe-Alfa zaváhal, tázavě pozdvihl obočí, a když od jednoho z mužů, který jeho pohled zachytil, obdržel neurčitý taktní souhlas, vešel dovnitř a našel si místo. Pánská společnost neustávala v tlachání.

„Myslíte, že to pole uvolní?“ ptal se zrovna jeden z jejích účastníků. „Co bude obnášet? Co v něm bude? Asi nějaké lidské výtvořiny, možná záznamy o době, v níž bylo nastaveno. Ale nic víc než tohle. Názor, že by v něm mohl být uchovaný život, beze změny, v absolutní stagnaci a po několik století, je absurdní.“

„Jak to víte? Je jisté, že se domnívali, že přišli na způsob jakéhosi prozatímního zadržení, ehm, mohli bychom říci zmrazení entropie. Instrukce u pole jsou naprosto jasné.“

Monroe-Alfa začínal jejich předmětu hovoru rozumět. Jednalo se o takzvané Adirondacké stagnační pole. Když bylo objeveno, byl to třídní zázrak. Došlo k němu v předešlé generaci, v odlehlé části hor, podle kterých dostalo své jméno. Ne, že by pole samo o sobě představovalo nějakou podívanou... prostě šlo o neproniknutelnou oblast totální reflexe, o jakési kubické zrcadlo. Možná, vzhledem k destičce s instrukcemi, která se u ní našla, nikoliv neproniknutelnou. Destička zcela prostě oznamovala (přirozeně ve starém slohu), že pole obsahuje živé vzorky z roku 1926, které lze uvolnit postupem uvedeným níže, ale níže nic uvedeno nebylo.

Protože pole nebylo postoupeno zkoumání žádných uznávaných institucí, považovala se celá věc spíš za kanadský žert. Přesto k pokusům uhádnout tajemství bezobsažné destičky docházelo.

Monroe-Alfa dokonce zaslechl, že se destičku konečně podařilo přečíst, ale přílišnou pozornost zprávě nevěnoval. Média jsou stále plná senzací, které se po delším čase rozplynou. Už si ani nevzpomínal, jakým způsobem byl ten zápis přečten: zda se jednalo o odražený obraz, jestli se využilo polarizovaného světla či něčeho podobně banálního.

„Tady nejde jen o záležitost nadšení,“ ozval se třetí muž. „Vezměme v úvahu ryze intelektuální problém hypotetického člověka, kterého by k nám takhle postoupili z Temnot dávnověku.“ Byl to štíhlý mladší člověk, jehož věk Clifford odhadoval tak kolem čtyřicítky. Měl na sobě tyrkysově modrý saténový oblek, který zvyrazňoval bledost jeho tváře. „Co by si pomyslel o světě, v němž by se najednou ocitl? Co bychom mu mohli nabídnout náhradou za všechno, co nechal za sebou?“

„Co bychom mu mohli nabídnout! Všechno! Rozhlédněte se kolem sebe.“

„Ano,“ odpověděl mladý muž s nadřazeným úsměvem. „Ano, podívejte se kolem sebe. Vynálezy... ale jak moc jsou pro něj důležité? Přichází z mladšího a udatnějšího světa. Ze světa nezávislosti a důstojnosti. Každý muž tam orá vlastní dílec země se ženou po boku. Vychovává děti, přímé a silné, a učí je dobývat obživu z Matky Země. Je bez osvětlení, ale nepostrádá ho. Vstává s úsvitem a plně ho zaměstnávají vážné a podstatné záležitosti. Když zapadá slunce, je unaven a vítá noční odpočinek. Pokud je zpocený a ušpiněný počestnou a lopotnou dřinou, umyje se ve vlastním potoce. Žádnou iluzi plaveckých bazénů nepotřebuje. Jeho skálopevná podstata je odvozena z prostých základů.“

„A vy si myslíte, že by to pro něj znamenalo víc než současný komfort?“

„Určitě. Tihle lidé byli šťastní. Žili přirozeně. Tak, jak Velké Vejce zamýšlelo.“

Monroe-Alfa se tou představou začal zaobírat. Něco ho na ní d'ábelsky přitahovalo. Zcela vážně cítil, že jsou mu všechny vynálezy ukradené. Dokonce i jeho hlavní akumulátor. Nedbá na něj. Jeho spíš zajímají matematické principy, které jsou s ním spojené. A od kdy vlastně matematik potřebuje kromě vlastní hlavy nějaké přístroje? Pythagoras si dost dobře vystačil s pouhou holí a ploškou písku. A pokud jde o jiné věci, kdyby byli s Hazel svoji při tomhle prastarém zápase o živobytí z věčné půdy, rozešli by se?

Zavřel oči a v duchu si sám sebe představoval v dávné, prosté a zlaté době z roku 1926. Měl na sobě venkovský šat, který upletly dovedné ruce jeho ženy. Anebo se v duchu viděl v kůžích vysušených na dveřích jejich chaloupky. Někde kolem by se zdržovaly děti... tři, pomyslel si. Po celodenní práci by s nejstarším synkem zašel na návrší a ukázal by mu nádheru zapadajícího slunce. A až by vyšly hvězdy, vysvětloval by mu složité zázraky astronomie. Moudrost by se předávala z otce na syna, jak tomu bývalo.

A také by tam byli sousedé... silní a vyrovnaní lidé, jejichž strohé příkývnutí a pevný stisk ruky by znamenal víc, než nahodilé vztahy moderní „civilizace“.

Ne všichni účastníci debatního kroužku přijímali tuhle představu tak ochotně jako Monroe-Alfa. Debata se přelévала sem a tam, až se nakonec

značně vyostřila. Mladý muž, který ji podnítil... zřejmě se jmenoval Gerald... se zvedl a požádal ostatní, aby ho omluvili. Zdálo se, že je nad přijetím, jakého se jeho názorům dostalo, poněkud rozladěný.

Monroe-Alfa se rychle zvedl a vydal se z místnosti za ním.

„Omlouvám se, milý pane.“

Gerald se zastavil. „Prosím?“

„Vaše myšlenky mě zajímají. Prokázal byste mi potěšení z další rozmluvy?“

„Rád. Je to pro mě od vás velká čest, pane.“

„Potěšení je na mé straně. Nepoohlédneme se po nějakém místě, kde bychom se mohli posadit?“

„S radostí.“

Hamilton Felix se na party objevil poněkud pozdě. Jeho kreditní účet byl takový, že měl právo přijít na kteroukoliv z grandiózních akcí Estaire Johnson-Smithové, i když ho příliš ráda neměla. Jeho poznámky ji uváděly do rozpaků, takže se zpola domnívala, že pro ni má jen pobavenou přezíravost.

Hamiltona netrápily žádné džentlmenské předsudky, které by mu snad za těchto okolností mohly v přijetí pohostinnosti bránit. Party pořádané Estaire se hemžily lidmi v zábavných kombinacích. Třebaže se žádnými mimořádnými vlohami nevyznačovala, přesto uměla ovlivnit skvělé a zajímavé osoby tak, aby vstupovali do jejích aktivit. To se Hamiltonovi zamlouvalo.

V každém případě tam vždycky bývala spousta lidí. A lidé jsou zábavní pořád. Čím víc, tím veseleji! Na svého přítele Monroe-Alfu narazil téměř ihned. Zastihl ho v okamžiku, kdy se kamsi ubíral ve společnosti mladého chlapíka v modrém obleku, který mu neladil s pletí. Dotkl se jeho ramene.

„Ahoj, Cliffe.“

„Ach, ahoj, Felixi.“

„Zaneprázdněn?“

„Zrovna teď ano. Co za chvíli?“

„Věnuj mi vteřinku. Vidiš támhle toho chlápka, co se opírá o sloup? Ted'... zrovna se sem dívá.“

„Co je s ním?“

„Připadá mi, že bych ho měl znát, ale nevím.“

„Vím o koho jde. Pokud se nepletu, tak se zdržoval ve společnosti chlápka, kterého jsi si předvčerejšího večera podal.“

„No ovšem! Tak to je zajímavé.“

„Felixi, snaž se vyhnout potížím.“

„Neboj. Díky, Cliffe.“

„Není zač.“

Monroe-Alfa se svým společníkem pokračovali v chůzi, kdežto Hamilton zůstal a pozoroval muže, na něhož se vyptával. Muž si byl očividně vědom, že je sledován, protože své místo opustil a vydal se přímo k Hamiltonovi. Zastavil se na vzdálenost tradičních tří kroků a řekl: „Přicházím v míru, milý pane.“

„Dům Pohostinnosti je vyhrazen pouze přátelům,“ zacitoval Hamilton formálně.

„Jste laskav, pane. Jmenuji se McFee Norbert.“

„Díky. Mě říkají Hamilton Felix.“

„Ano, vím.“

Hamilton své chování náhle změnil. „Ach! A váš přítel tohle věděl, když se do mně navezl?“

McFee vrhl rychlý pohled vpravo a vlevo jako by se chtěl ujistit, že Hamiltonovu poznámku nikdo nezaslechl. Zjevně se mu tahle záležitost nelíbila. „Tiše, pane. Tiše,“ ohradil se. „Říkám, že přicházím přátelsky. To byl omyl, politováníhodný přehmat. On měl spor s někým jiným.“

„Tak? Proč tedy vyzýval mě?“

„Povídám vám, že šlo o omyl. Nesmírně mě to mrzí.“

„Podívejme,“ řekl Hamilton. „Jedná se v tomhle případě o záměr? Pokud se dopustil čestného omylu, proč za mnou nepřišel jako muž? Přijal bych ho v míru.“

„On nemůže.“

„Proč? Zranil jsem ho jen na ruce.“

„Přesto nemůže. Ujišťuju vás, že byl... 'kázeňsky potrestán'.“

Hamilton na něj příkře pohlédl. „Říkáte 'kázeňsky potrestán...' proto není schopen se se mnou sejít. Není... snad... natolik 'potrestán', že je nucen domlouvati si místo toho schůzku s funebrákem?“

Druhý okamžik váhal. „Můžeme si promluvit soukromě... pod pečeti mlčení?“

„Zdá se, že je toho víc, než se může zdát. Mně, příteli Norberte, se důvěrnosti nelíbí.“

McFee pokrčil rameny. „To mě mrzí.“

Hamilton věc zvažoval. Nakonec, proč ne? Tahle společnost vypadá zábavně. Zavěsil se do McFeea. „Ať jde tedy o důvěrný pohovor. Kde si promluvíme?“

McFee znovu dolil sklenku. „Vy tedy, Felixi, připouštíte, že se směšnou genetickou politikou naší takzvané kultury zcela nesympatizujete. Věděli jsme to.“

„Jak jste se to dozvěděli?“

„Záleží na tom? Máme své cesty. Víím, že jste odvážný, schopný a připravený na cokoliv. Byl byste ochoten vložit své zdroje do projektu, který za to opravdu stojí?“

„Musel bych vědět, o jaký projekt se jedná.“

„Přirozeně. Dovolte mi, abych řekl... ne, zřejmě je stejně dobré neříkat nic. Proč bych vás měl zatěžovat tajnostmi?“

Hamilton na tenhle trik nepřistoupil. Jen seděl a mlčel. McFee vyčkával a posléze řekl: „Mohu vám důvěřovat, příteli?“

„Pokud ne, zač vám potom bude stát mé ujištění?“

Napětí v McFeeových hluboko vpadlých očích se poprvé trochu zmírnilo. Téměř se usmál. „Získal jste si mě. Inu... v dobrém odhadu na lidi si věřím. Rozhodl jsem se vám důvěřovat. Pamatujte ale, že se stále jedná o přísně důvěrný rozhovor. Umíte si představit program, vědecky plánovaný tak, aby nám poskytl vyčerpávající znalosti, jež máme, který by nezakazovaly stupidní zákony, za nichž pracují naši oficiální genetici?“

„Ano, nějaký takový program si docela dobře představit dovedu.“

„Takový, který je podporován cílevědomými lidmi schopnými samostatného uvažování?“

Hamilton přikývl. Nepřestával v duchu zvažovat, kam tenhle hrdina míří, ale rozhodl se to zjistit.

„Toho, co teď mohu říci, o moc víc není,“ uzavřel McFee. „Víte, kde je Dvorana Vlka?“

„Jistě.“

„Jste členem?“

Hamilton přikývl. Každý, či skoro každý, patřil ke starobylému Dobročinnému a Bratrskému Řádu Vlka. Neprošel jeho branami častěji, než jednou za šest měsíců, ale mít v cizím městě ke schůzkám příhodné místo bylo výhodné. Ten řád byl asi tak podobně výlučný, jako průtrž mračen.

„Dobrá. Můžete se tam se mnou sejít později dnes večer?“

„Mohl bych.“

„Tam, kde se moji přátelé občas scházejí, je jedna místnost. S dotazy u recepci se neobtěžujte... je to ve Dvoraně Romula a Rema, přímo naproti eskalátoru. Řekněme ve dvě sto?“

„Hodilo by se mi to v půl jedné.“

„Jak si přejete.“

Monroe-Alfa Clifford ji poprvé zahlédl při velké promenádě. Nedokázal říci, proč jeho pohled zachytila. Byla krásná, nepochybně, ale krása sama o sobě není samozřejmě mezi dívkami žádným význačným poznávacím rysem. Jsou prostě krásné samy o sobě, o nic víc krásnější, než perská kočka, noční motýl nebo vynikající dostihový kůň. Čím se opravdu vyznačovala bylo, že se obtížně sledovala. Pro představu stačilo, že když Monroe-Alfa její pohled zachytil, zapomněl na rozmluvu s Geraldem, zapomněl, že na tanec moc není a nechal se zatahnout do účasti na promenádě jen na základě své bezděčné přítomnosti v tanečním sále. A když mu bylo oznámeno číslo, zapomněl i na vlastní melancholii, která ho užírala.

Nic z toho si neuvědomoval. Věděl jen, že ji zahlédl podruhé a poté, že se po celý tanec snažil nespustit ji z očí. Následkem toho tančil ještě hůř než obvykle. Za vlastní nemotornost se svým dočasným partnerkám musel nejednou omlouvat. Přesto ho neohrabanost neopouštěla, protože se v duchu pokoušel vyřešit, jestli je čísla tanečního pořádku svedou dohromady nebo ne, zda z nich na chvíli udělají partnery. Kdyby byl s tímhle problémem konfrontován jako s abstraktní úlohou – Je dané choreografické skóre tance. Vyřešte, zda se dostanou do kontaktu jednotka A s jednotkou B. – kdyby byl ten problém uveden takhle, svedl by odpověď najít téměř intuitivně, pokud by mu za jeho talent stála.

Snažit se ji řešit, když už probíhala a on sám byl jednou z jejích proměnných, byla jiná věc. Co kdyby byl ve druhém páru? Nebo v devátém?

Dospěl k závěru, že tanec je dohromady nesvede a pokoušel se vymyslet nějaký způsob, jak tomu pomoci – jak si prohodit pozici s další tanečnicí – když v tom je tanec dohromady svedl.

Cítil konečky jejích prstů ve svých. Pak, když ji objal v pase, spočinula mu váhou proti ruce. Tančil lehce, báječně, extaticky. Překonával se... a zcela vědomě.

Naštěstí upadla na něj. Kvůli tomu jí nemohl ani na nohy pomoci. Sama se na ně vyškrábala a snažila se pomáhat jemu. Úporně začal koncipovat omluvy v nejpříšernějších formálních výrazech, jaké dokázal zvládnout, když si uvědomil, že se směje.

„Pusťte to z hlavy,“ přerušila ho. „Byla to legrace. Půjdeme na to opatrněji. Bude to senzace.“

„Jste neobyčejně laskavá, madam,“ začal zase.

„Tanec –“ řekla. „Přijdeme o něj!“ Vklouzla do davu, aby si našla místo. Monroe-Alfa byl incidentem příliš demoralizován, aby se pokoušel najít patřičné místo. Vytratil se ne proto, že by si cokoliv dělal z neotesanosti, které se dopustil tím, že před závěrem opustil jedno taneční číslo, nýbrž proto, že ho velice zneklidnil vlastní niterný cyklon. Znovu ji zahlédl po tanci, ale zdržovala se v hloučku lidí, kteří pro něj byli cizí. Pohotový mladý kavalír by dovedl na místě improvizovat tuctem způsobů, které by mu pomohly přiblížit se k dámě. Takový talent postrádal. Horoucně si přál, aby se objevil přítel Hamilton. Ten by věděl, co udělat. Hamilton měl v takových situacích spousty nápadů. Lidé ho nikdy neděsili.

Právě se nad něčím rozesmála. I pár chlapíků kolem ní se zasmálo. Jeden z nich letmo pohlédl jeho směrem. Ztraceně... že by se smáli jemu?

Pak se jeho směrem podívala ona. Ne, jemu se nesměje. Na okamžik mu připadalo, že ji zná, že ji zná už dlouho a že ho téměř hlasitě vybízí, aby se k ní přidal. Její pohled neobsahoval žádnou provokativnost. Ani rozvernost. Byl mírný, upřímný a zcela ženský.

Mohl si v té chvíli dodat kuráž a vydat se k ní, kdyby mu na paži nespočinula něčí ruka.

„Všude vás hledám, mladíku.“

Byl to doktor Thorgsen. „Uhm...“ podařilo se Monroe-Alfovi vykrotat, „jak se máte, učený pane?“

„Jako obyčejně. Nejste zaneprázdněn, že ne? Můžeme si promluvit?“

Monroe-Alfa krátce pohlédl na dívku. Už se na něj nedívala. Teď se zaujatě věnovala čemusi, co kdosi z její společnosti zrovna vykládal. Tak jo, pomyslel si, nemůžeš přece čekat, že by nějaká dívenka považovala za obdobu formálního způsobu seznámení stržení na taneční parket. Umínil si, že později zaskočí za hostitelkou a přiměje ji, aby je představila. „Jsem volný,“ souhlasil. „Kam zajdeme?“

„Najděme si nějaké místo, kde bychom tu duševní sílu mohli šířit rovnoměrně všemi směry,“ zaduněl Thorgsen. „Zajistím pití. Od rána

slyším zprávu, že váš department oznamuje další zvýšení dividendy,“ řekl úvodem.

„Ano,“ přisvědčil Monroe-Alfa trochu nesrozumitelně. V nárůstu produktivity kultury totiž nebylo nic překvapivého. Novinkou by býval opak. Nárůst představoval rutinu.

„Předpokládám, nedistribuívaný přebytek?“

„Ovšem. Ten je vždycky.“ Základní a běžná činnost Politické Rady, kterou se zabývala, spočívala v neustálém vyhledávání vhodných opatření k distribuívání nové měny, která se nutně vytvářela prostřednictvím neustále rostoucích produktivních kapitálových investic. Šlo o banální záležitost. Nejjednodušeji se to provádělo přímým vydáváním nezadluženého kreditu – méně hodnotných peněz – rovnou k občanům, anebo nepřímou v subvencované slevě v maloobchodu. Nepřímá metoda umožňovala nevynucované ovládání směřující proti inflaci cenných komodit. Oba způsoby přispívaly k pojistce zajišťující, že se bude vyrobené zboží prodávat a spotřebovávat, čímž se bude napomáhat vyrovnanosti v účetních knihách každého podnikatele na téhle polokouli.

Ale člověk je pracovitým živočichem. Pracuje rád a jeho práce je dříve produktivní. Dokonce i když je uplácen tučnou měsíční dividendou, aby se držel mimo trh práce a nic nevytvářel, bude s velkou pravděpodobností trávit volný čas vymýšlením něčeho nového, což práci nahradí a produktivitu zvýší. Jen velmi málo lidí má takovou fantazii a povahu, aby si umělo představit celý život strávený v zahálce. Zmáhá je puzení k práci. Plánovačům se vyplácelo vyhledávání co možná nejvíce možných prostředků pro distribuci kupní síly prostřednictvím mezd v oblastech, ve kterých by se vykonaná práce nepřičleňovala k záplavě spotřebního zboží. Přesto existovalo rozumné, i když nereálné, omezení této stavby například nevýdělečné veřejné práce. Podpora vědeckého výzkumu byl zjevný způsob, jak využít kreditu, nicméně takový, který problém pouze oddaloval, neboť vědecký výzkum, bez ohledu na „ryzost“ a neúčinnost, jimiž se třeba může projevoval, má dopalující zvyklost mnohonásobně se vracet v dlouhodobém časovém horizontu ve formě výrazně a neustále se zvyšující produktivity.

„A ten přebytek, který jste spočítali,“ pokračoval v řeči Thorgsen, „co s ním hodláte udělat?“

„V tomhle si vůbec nejsem jistý,“ odpověděl Monroe-Alfa. „Já se o něj moc nezajímám. Víte, jsem matematik, ne plánovač.“

„Ano, vím. Ale jste s těmi plánujícími chlapíky v mnohem užším kontaktu než já. Mám v hlavě takový projektík a byl bych rád, kdyby se mu Politická Rada věnovala. Pokud mě vyslechnete, povím vám o něm, a doufám, že získám vaši pomoc při jeho prosazení přes Radu.“

„Tak proč se s tím na Radu neobráťte přímo?“ zeptal se Monroe-Alfa. „Nemám v téhle záležitosti žádný vliv.“

„Nemáte, ale na rozdíl ode mne znáte vstupy a výstupy Rady. A pak, domnívám se, že krásu toho projektu oceníte. Na první pohled je dost drahý a neužitečný.“

„To není na závalu.“

„Cože? Já měl za to, že projekt musí být užitečný.“

„Vůbec ne. Musí za něco stát, což obecně znamená, že musí mít prospěšnost pro celou společnost. Ale z ekonomického hlediska žádný užitek mít nemusí.“

„Hmm... obávám se, že tenhle neprospěje nikomu.“

„Nejedná se nezbytně o stinnou stránku. Spojení 'za něco stát' je pružné. Ale oč vlastně jde?“

Thorgsen s odpovědí okamžik váhal. „Už jste navštívil to balistické planetárium v Buenos Aires?“

„Ne, nenavštívil. Přirozeně, že o něm ale vím.“

„Nádherná věc! Považte... mašina na vypočítávání polohy jakéhokoli tělesa ve sluneční soustavě v kterékoliv době... v minulé i budoucí... a dává výsledky s přesností sedmi desetinných míst.“

„Slušné,“ souhlasil Monroe-Alfa. „Základní problém je ovšem elementární.“ Ano, pro něj. Pro člověka, který manipuloval s šíleně rozmarnými proměnnými socio-ekonomických problémů, v nichž dokázal nepředvídatelný vrtoch módního trendu rozvrátit pečlivě odhadnutou předpověď, představovala soustava devíti hlavních planet, nemnoha tuctů satelitů a pár stovek velkých planetoidů fungujících pospolu na bázi jediného konstantního zákona právě ono 'elementární'. Nastavení takového malého komplexu u něj nevyžadovalo vynaložení skutečné duševní námahy.

„Elementární!“ Zdálo se, že tenhle výrok Thorgsena téměř uráží. „Nu, dobrá, hleďte si na to podle sebe. Jak ale smýšlíte o stroji, který stejnou činnost vykonává pro celý fyzikální vesmír?“

„Ehm? Myslím, že by to byla senzace.“

„Taky že bude... Předpokládejme ale, že jsme se ho pokusili vyrobit výhradně pro tenhle galaktický ostrov.“

„Stále senzace. Proměnné vzrostou o řád třikrát deset na desátou, že?“

„Ano. Ale proč ne? Kdybychom měli dost času... a dostatek peněz. To je vše, co navrhuji,“ řekl vzrušeně. „Předpokládejme pro začátek několik tisícovek hmotností, u kterých už máme přesné vektorové hodnoty. Za základní nastavení bychom vzali přímočarý pohyb. Ve stanicích, které už máme na Plutu, Neptunu a Titanu, bychom mohli začít s prověřováním ihned. Později, po revizi stroje, bychom mohli zahrnout nějaký typ empirického zpracování s okrajovým efektem... tím mám na mysli omezení našeho pole. Bylo by přibližně zploštělým elipsoidem.“

„Zdvojeným zploštěním včetně paralaxy, kterou demonstruje náš vlastní stelární posun?“

„Ano, ano. Tohle by získalo na významu.“

„Nezapojíme převedení Solárního Phoenixu?“

„Cože?“

„Inu, připadá mi to zřejmé. Hodláte klasifikovat hvězdy, ne? Postup transformace vodíku na hélium je v každém tělese klíčovým údajem.“

„Bratře, já vám nestačím. Jste moc napřed. Já zatím uvažuji výhradně o vyřešení řízené balistiky.“

„Proč se zastavit u něj? Proč bychom symbolický mechanismus v tomhle procesu nezjednodušili na nejvyšší možnou míru, nastaví-li se strukturální analogie?“

„Jistě, jistě. Máte pravdu. Já jen neměl takové ambice. Hodlám prodávat za míň. Povězte mi... bude Rada pro?“

„Proč ne? Ten projekt za něco stojí, je nákladný, jeho vývoj potrvá léta a nenaznačuje žádné vyhlídky ekonomické produktivity. Řekl bych, že finanční podpoře padne jako ulitý.“

„Tahle vaše formulace mě nesmírně potěšila.“

Domluvili si schůzku na příští den.

Jakmile Monroe-Alfa mohl, Thorgsenovi se omluvil a vrátil se na místo, na kterém naposledy zahlédl dívku. Už tam nebyla. Víc než hodinu se po ní poohlížel, až byl nakonec nucen připustit, že buď párty opustila, anebo, že se velmi dobře schovala. Nenacházela se ani v plaveckém bazénu a pokud ano, dokázala setrvávat pod vodou déle než deset minut. Ani v žádné z přilehlých místností se nezdržovala. Prohledával temná zákoutí tak důkladně, že bezděčně riskoval život.

Chtěl se s tou událostí svěřit Hazel cestou k jejímu domu, ale nedařilo se mu najít slova. Co jí má vlastně říct? Zahlédl půvabnou dívku a zvládl ji vlastní neohrabaností povalit. Co je na tom? Ani neví, jak se jmenuje. Jaksi mu ani nepřipadalo vhodné, aby se ten večer bavil s Hazel o jiných ženách. Stará dobrá Hazel!

Hazel si té roztržitosti povšimla. Všimla si, že se od jeho předešlé zasmušilosti povahově liší. „Bavil ses, Clifforde?“

„Myslím, že ano.“

„Setkal ses s nějakými přitažlivými dívkami?“

„Mno, ehm, ano. S několika.“

„Fajn.“

„Podívej, Hazel... vid', že nemáš v úmyslu prosazovat tu stupidní rozvodovou záležitost?“

„Mám.“

Možná se mohlo zdát, že tu noc probděl na lůžku s hlavou plnou rozmanitých myšlenek na bezejmennou krásku. Omyl je pravdou. Skutečně na ni myslel, ale jen do té doby, než si vysnil vhodnou ospravedlňující představu, v níž se projevoval vražedně vtipnými poznámkami ohledně své nemotornosti, na což reagovala s náležitým uznáním. Ani nebylo nutné vyřizovat některého z těch chlapíků, co se kolem ní neustále motali. Aplaudovali jeho vtipu rovněž.

Ani na Hazel dlouho nemyslel. Připadá-li jí vhodné smlouvu zrušit, jde o její věc. Ne, že by to mělo nějaký smysl. Nepřipadalo mu, že by něco mohlo jejich vztah výrazně změnit. Nicméně, s večeřemi a návštěvami dvakrát do týdne přestane. Žena si překvapení cení, pomyslel si.

Tohle všechno sloužilo jedinému účelu: vyčistit obvody k vážnějším předspánkovým úvahám. Thorgsenův návrh. Opravdu pěkný problém. Elegantní...

Hamilton Felix měl mnohem rušnější noc. Tak rušnou, že měl při snídani následujícího rána o čem přemýšlet. Bylo nutné rozhodnout a uvážit spousty věcí. Nesoustředil se dokonce ani na oznámení, a proto, když ho hlásič informoval, že před vchodem čeká nějaký návštěvník, bezmyšlenkovitě odklepl na klávesnici „ať vejde“, aniž by se zarazil a zvážil, zda si někoho opravdu vidět přeje. Že jde o ženu zaznamenal až dodatečně. Ustal v přemýšlení.

Žena vešla, sedla si na opěrku křesla a pohupovala nohou. „Takže,“ řekla, „dobré ráno, Hamiltone Felixi!“

Udiveně se na ni zadíval. „My se známe?“

„Kdepak,“ opáčila chladně, „ale to napravíme. Mám dojem, že už nadešel čas, abych si vás obhlédla.“

„Už vím!“ Hamilton prošpikoval vzduch ukazovákem. „Vy jste žena, kterou pro mě vybral Mordan!“

„Správně. Ovšem.“

„K čertu s vaší drzostí! Co sakra tímhle vpádem do mého soukromí zamýšlíte?“

„No, no, no. Mamina nabacá. Takhle se mluví s budoucí matkou vašeho dítěte?“

„Pokud jste měla v úmyslu, aby mě něco přesvědčilo, že s tímhle plánem nechci nic mít, právě jste mi to poskytla. Pokud bych o děti někdy stál, s vámi ne!“

Byla oblečená v šortkách a v lehkém chlapeckém krunýři. Na obranu, jak bylo u ženského pohlaví běžným zvykem, měla u boku za opaskem ruční zbraň. Malou, ale smrtelnou. Během jeho proslovu vstala s rukama v bok.

„Je na mně něco závadného?“ zeptala se zvolna.

„Pchá! Jestli je na vás něco na závalu! Co není? Já tenhle typ znám. Jste jednou z těch „nezávislých“ ženštin, co se dychtivě domáhají mužských práv a žádné odpovědnosti. Dovedu si vás snadno představit, jak se s tím zatraceným prťavým plivátkem u boku naparujete městem, jak se domáháte všech práv ozbrojené občanky a zároveň si vybíráte šarvátky v poklidném domnění, že váš bluf žádný chlapík nevykřičí. Tfuj! Hnusíte se mi.“

Žena se ani nepohnula, jen tvář jí strnula. „Jste bystrým znalcem charakteru, co? A teď zase chvíli poslouchejte vy mě. Kromě cvičných důvodů jsem tuhle zbraň nevytáhla už roky. Po okolí nezevluju, na žádných nárocích netrvám a jsem zrovna tak puntičkářsky vlídná jako kterýkoli chlápek.“

„Proč ji tedy nosíte?“

„Copak je něco špatného na ženě, která upřednostňuje důstojnost ozbrojené občanky? Nemám ráda rozmazlování a nesu s velkou nelibostí, když se mnou někdo zachází jako s nemluvnětem. Proto se zříkám imunity a projevuji své právo... chodím ozbrojená. Co je na tom špatného?“

„Nic... je-li tomu skutečně tak. Což říci nelze. Vaše slova jsou lživá už jen tím, jakým způsobem jste mě taky přepadla. Chlap by se z toho nevykroutil.“

„Jo, táák! Takhle? Vy nezpůsobný troubo, dovolte, abych vám připomněla, že jste vydal pokyn „ať vejde“ a vpustil mě dovnitř. Nemusel jste. Když už jsem se ocitla uvnitř, než jsem stačila říct ano, ne či snad, začal jste se na mě utrhouvat.“

„Ale –“

„Nevadí! Myslíte, že máte oprávněný důvod k rozhořčení. Říkala jsem, že jsem tuhle pistoli už léta nevytáhla... to ale neznamená, že nejsem ve střehu! Dám vám hošánku k vyřešení toho vašeho důvodu příležitost. Vezměte si opasek se svou zbraní.“

„Nehloupněte.“

„Nasaď si opasek se zbraní! Nebo mi pomůžeš tím, že ti ji vezmu a pověsím ji na Náměstí.“

Místo odpovědi k ní vykročil. Sevřela pistoli a povytáhla ji. „Zůstaň stát! Zůstaň na místě, nebo tě seženu.“

Hamilton se ovládl a zahleděl se jí do tváře. „Velké Vejce!“ řekl zvesela. „Věřím ti. Čestně, věřím ti.“

„Samozřejmě, že to udělám.“

„Tohle,“ připustil, „vrhá na všechno úplně jiné světlo, že?“ Udělal krok zpět jako by k vyjednávání. Trochu se uvolnila a stáhla ruku z pažby.

Přikrčený vyrazil vpřed a podrazil jí nohy. Svalili se na podlahu a krátce se prali. Když zápolení trochu zvolnilo, zjistil, že jí pevně svírá zápěstí. Svíral jí ho stejně silně jako ona svou pravačkou držela zbraň. Vzápětí jí klouby ruky tvrdě udeřil o naleštěnou podlahu, druhou rukou hmatl po pistoli a vytrhl jí ji. Aniž by pouštěl její zápěstí, vyškrábal se na kolena a začal se po nich odsouvat, takže ji zpola vlácel s sebou. Drobné údery, které přitom zakoušel, ignoroval. Když se dostal na dosah odpadní jímky, zbraň do ní vhodil a poté se znovu zaměřil na dívku.

Aniž by dbal na její odpor, zvedl ji a odnesl k rozměrnému ušáku, do něhož se s ní na klíně usadil. Přišpendlil jí nohy mezi svá kolena a násilím jí sváděl ruce za záda, dokud nedokázal obě její zápěstí sevřít v jedné ze svých pěstí. Kousla ho přitom. Když si ji popsaným způsobem účinně znehybnil, opřel se a aniž by ji současně přestal přidržovat, zahleděl se jí do tváře. „Ted’ si můžeme promluvit,“ řekl zvesela. Změřil si pohledem její

obličej a vyt'al jí ne sice moc silný ale dostatečně štiplavý políček. „To je za to kousnutí. Znovu ho už neopakuj.“

„Pust' mě.“

„Bud' rozumná. Když se podíváš pozorněji, zjistíš, že jsem o čtyřicet kilo těžší než ty a taky mnohem vyšší. Jsi sice houževnatá a silná... musel jsem použít násilí... ale já jsem o poznání houževnatější a silnější. Na tvých přáních nesejde.“

„Co se mnou chceš udělat?“

„Popovídat si s tebou. Ano a myslím, že tě políbím.“

Zareagovala na to krátkou, ale marnou napodobeninou malé bouře s podtóny divoké kočky.

„Zvedni hlavu,“ vyzval ji před polibkem.

Neposlechla. Chňapl ji za pramen vlasů a s trhnutím jí pozvedl hlavu.

„Žádné kousání,“ varoval, „nebo z tebe vytluču všechnu špatnost.“

Sice ho nekousla, ale k líbání nijak nepřispěla. „Tohle,“ ozval se konverzačním tónem, „bylo doslova mrhání časem. Vy „nezávislé“ o tom umění nemáte ani potuchy.“

„Co se ti na mém způsobu líbání nezamlouvá?“ zeptala se ponuře.

„Všechno. Jako bych se líbal s dvanáctiletou holčičkou.“

„Když chci, umím líbat skvěle.“

„Pochybuju. Mám pochyby, jestli tě vůbec někdy někdo líbal. Muži se s dívkami, které u sebe mají zbraně, zřídka zahazují.“

„To není pravda.“

„Dostal jsem tě, vid'?" Je to pravda a ty to víš. Koukni... dám ti šanci dokázat, že se pletu a pak si promluvíme o tvé svobodě.“

„Lámeš mi ruku.“

„No tak –“

Následující polibek byl delší než předešlý, asi tak osmkrát delší. Hamilton ji pustil, zadržel dech a mlčel.

„Tak co?“

„Tedy slečno,“ řekl zvolna, „odhadl jsem tě zle. Dvakrát jsem tě špatně odhadl.“

„A teď už mě necháš jít?“

„Jestli tě nechám odejít? Tenhle poslední polibek si zasluhuje přídavek.“

„Tohle není fér.“

„Drahoušku,“ řekl zcela vážně, „slovíčko 'fér' je ryze abstraktní pojem. A mimochodem, jak se jmenuješ?“

„Longcourtová Phyllis. Zamlouváš to.“

„A co bude s tím přídavkem?“

„Och, tak dobře!“ Úplně ji uvolnil ze sevření. Přesto to byl polibek stejně dlouhý a úchvatný jako předešlý. V závěru mu projela rukou vlasy, až mu je rozcuchala.

„Ty mizero,“ řekla. „Ty jeden špinavý mizero!“

„Od tebe, Phyllis, jde o poklonu. Něco k pití?“

„Něco bych si mohla dát.“

Obřadně vybral likér, přinesl sklenky a nalil. Zarazil se se sklenkou ve vzduchu.

„Slíbíme si příměří?“

Dříve než Phyllis dospěla se svou sklenkou k ústům, důkladně si ji prohlédla.

„Ted’? Hodlám tě nachytat ozbrojeného.“

„Ale, no tak. Bojovala jsi statečně a napráskáno jsi dostala se ctí. Ubezpečuju tě, že facku jsem ti vlepil kvůli tomu kousnutí. Je to fifty fifty.“

„A co ty polibky?“

Hamilton se zašklebil. „Rovnocenná výměna. Nebud’ staromódní. Nechci, abys po mě šla. No tak. Příměří. Co jsme si, to jsme si.“ Malinko pozvedl sklenku. Zachytil její pohled a Phyllis se vzdor své vůli usmála.

„Dobře... tak mír.“

„Dáš si ještě jednu?“

„Ne, díky. Musím už jít.“

„Co je to za spěch?“

„Vážně musím jít. Dostanu už nazpět svůj blejzr?“

Hamilton otevřel jímku, sáhl do ní, vytáhl zbraň a očistil ji. „Víš, ta je moje. Získal jsem ji.“

„Nenecháš si ji, vid’, že ne?“

„Zrovna tohle mám na mysli,“ odpověděl, „vás, ozbrojené ženské, které předstírají hru na chlapy. Chlap by o vrácení své zbraně nikdy nežádal. Nejdřív by si natáhl pásku.“

„Chceš si ji nechat?“

„Ne, ale přál bych si, abys ji nenosila.“

„Proč ne?“

„Protože tě chci vzít dnes večer na večeři. V doprovodu pistolnice bych si připadal jako t'ulpas.“

Pohlédla na něj. „Jsi podivín, Hamiltone Felixi. Nejdřív holku profackuješ a pak ji zveš na večeři.“

„Přijdeš?“

„Ano, přijdu.“ Odepjala si opasek a hodila mu ho. „Všechno mi pošli potrubkou. Adresa je na jmenovce.“

„Ve dvacet sto?“

„Nebo o chvíli později.“

„Víš, Phyllis,“ řekl, když jí otvíral dveře, „mám dojem, že ty a já spolu zažijeme spoustu zábavy.“

Zvolna a úkosem na něj pohlédla. „To poznáš!“

KAPITOLA PÁTÁ

„SÁM JSEM JEN ÚNOSNĚ ČESTNÝ.“

Hamilton se záměrně odvrátil od dveří. Je nutné vyřídit spousty věcí, a naléhavých. Přešel k telefonu a zavolal Monroe-Alfovi.

„Cliff? Slyším, že jsi u sebe v kanceláři. Zůstaň tam.“ Bez dalšího vysvětlování zavěsil.

„Dobré ráno, Felixi,“ přivítal ho s obvyklou formálností Monroe-Alfa, když ho uváděl do své pracovny. „Něco není v pořádku?“

„Ne tak docela. Přál bych si, abys mi prokázal laskavost. Řekni... co to do tebe vjelo?“

„Do mně? Co tím myslíš?“

„Včera jsi vypadal jako šestidenní mrtvola a dneska jiskříš, záříš. Na rtech píseň, hej, tralala, tralala. Jak je to možné?“

„Nevím, co je mi vidět na tváři, ale pravda je, že se cítím nějak povznesený.“

„Proč? Mašina na prašule oznámila další dividendu?“

„Ty si neviděl dnešní ranní zprávy?“

„Vlastně ne. Proč?“

„Otevřeli tu Adirondackou stagnaci!“

„No a?“

„Byl v ní člověk, a živý.“

Hamilton pozdvihl obočí. „Zajímavé, pokud je to pravda. Chceš mi ale namluvit, že příčinou tvé dětinské radosti je objev lidské fosílie?“

„Copak to nechápeš, Felixi? Nevnímáš v tom ten význam? Ten člověk je skutečným zástupcem zlatého věku, kdy byla rasa ještě mladá a život prostý a skvělý. Jeho doba předchází éru, v níž jsme se začali patlat se spoustou nesmyslných komplikací. Považ, co všechno nám může vypovědět!“

„Snad. Z kterého roku pochází?“

„Ehm... podle starého měřítka z roku 1926.“

„1926... podívejme... nejsem nějaký historik, ale nejsem si ani vědom, že by zrovna tohle období představovalo zářivou Utopii. Myslím, že se jednalo o dost primitivní dobu.“

„Právě tohle mám na mysli... že byla prostá a tedy krásná. Ani já nejsem historik, ale včera večer jsem se seznámil s chlapíkem, který mi o tom hodně prozradil. Má tu dobu slušně prostudovanou.“ Nadšeně se pustil do líčení životní koncepce na počátku 20. století podle Frisby Geralda.

Hamilton vyčkal, až se musel nadechnout, a pak řekl: „Nevím. Nevím, ale připadá mi, že ta tvá kolečka do sebe nezapadají.“

„Proč?“

„No, nemám dojem, že je současnost vším, čím by snad být mohla, ale řekl bych, že je to nejlepší uspořádání, jaké se lidstvu kdy podařilo vytvořit. Kdepak, Cliffe, tenhle 'návrat ke starým zlatým časům' jsou žvásty. Dnes dostáváme více za méně s menšími obtížemi, než tomu kdy v historii bylo.“

„No ovšem,“ opáčil Monroe-Alfa jedovatě, „musíš-li mít automat, který by tě večer ukolébával ke spánku...“

„Nech si to. Je-li to nutné, dokážu usnout na kamenném polštáři, ale myslím, že je pošetilé vybočovat z cesty a vyhledávat nepohodlí.“

Monroe-Alfa neodpověděl. Hamilton si všiml, že ho jeho slova užírají, a proto dodal: „Jde o zcela osobní názor. Třeba máš pravdu. Zapomeňme na to.“

„O jakou laskavost ti jde?“

„Ach, ano! Cliffe, znáš Mordana?“

„Oblastního moderátora?“

„Přesně toho. Rád bych, abys mu zavolal a domluvil mi s ním schůzku... vlastně chci říci, aby sis ji s ním domluvil ty.“

„Proč bych měl mít zájem se s ním setkat zrovna já?“

„Ty ne. Schůzky se zúčastním já.“

„Proč takhle komplikovaně?“

„Cliffe, nevyptávej se. Udělej to pro mě.“

Monroe-Alfa nepřestával váhat. „Žádáš mě, abych to bez řečí provedl. To je... vše, oč by mělo jít?“

„Cliffe!“

Monroe-Alfa zrudl. „Promiň, Felixi. Víím, že se nic neděje, když si to přeješ. Jak ho mám přinutit, aby souhlasil?“

„Počínej si dostatečně naléhavě a on se dostaví.“

„Jen tak mimochodem, kam?“

„Do mého... ne, to by nedělalo dobrotu. Dovol mi využít tvého bytu.“

„Jistě. A kdy?“

„V poledne.“

Mordan vešel do bytu s poněkud rozpačitým výrazem. Když spatřil Hamiltona, zatvářil se ještě rozpačtěji a překvapeněji. „Felixi! Co vás sem přivádí?“

„Setkání s vámi, ehm, Claude.“

„Tak? Kdepak je náš hostitel?“

„Nezúčastní se, Claude. Všechno jsem takhle zařídil sám. Potřeboval jsem se s vámi setkat a nemohl jsem to provést otevřeně.“

„Opravdu? Proč ne?“

„Protože,“ odpověděl Hamilton, „máte ve svém úřadě špeha.“

Mordan prostě vyčkával.

„Než se do té věci pustíme,“ pokračoval Hamilton, „chtěl bych se vás na něco zeptat: to vy jste za mnou poslal Longcourtovou Phyllis?“

Mordan rychle pochopil. „Rozhodně ne. Vy jste se s ní už setkal?“

„Rozhodně ano. Vybral jste mi rozkošně čertovskou kočičku.“

„Felixi, neukvapujte se příliš ve svém soudu. Připouštím, že je trochu hrozivá, ale naprosto zdravá. Má obdivuhodnou mapu.“

„Dobrá, dobrá. Abych pravdu řekl, spíš mě to setkání potěšilo. Chci se ale jen ubezpečit, že se mnou nemanipulujete.“

„Vůbec ne, Felixi.“

„Výborně. Nevytáhl jsem vás sem jenom proto, abych se vás na tohle vyptával. Už jsem řekl, že máte ve svém úřadě nějakého fízla. Vím to, protože hned druhý den jsem zjistil, že se náš důvěrný rozhovor dostal ven, a to za šeredných okolností.“

Pustil se do líčení svého setkání s McFee Norbertem a následné návštěvy Dvorany Vlka.

„Říkají si Klub Pokračovatelů,“ sděloval dál. „Naoko působí jako pijácký spolek v doupěti. Ale ve skutečnosti jde o předvoj jakési revoluční kliky.“

„Pokračujte.“

„Vzali mě mezi sebe v domnění, že sdílím jejich názory, protože jsem to tak s nimi, spíš ze zvědavosti, zprvu válel. Ted' už jsem do toho zapadl moc hluboko, abych se z toho zase dostal.“ Odmlčel se.

„Ano?“

„Dal jsem se naverbovat. Zdá se, že jde o správné počínání. S určitostí to sice nevím, ale předpokládám, že kdybych jejich přísahu odmítl, moc dlouhého života bych se nedožil. Myslí to smrtelně vážně, Claude.“ Po

chvilkové odmlce pokračoval. „Vzpomínáte na tu malou přestřelku, do které jsem se onehdy dostal?“

„Ano, ovšem.“

„Dokázat to nemůžu, ale jde o jediné vysvětlení, které dává smysl. Nestříleli po mně. Stříleli po vás. Patříte mezi osoby, které musí sprovodit ze světa, aby dosáhli svého.“

„A jaké mají plány?“

„Neznám je detailně... prozatím. Ale v podstatě nevidí žádný smysl pro současnou genetickou politiku. Ani pro demokratickou svobodu. Chtějí ustavit něco, čemu říkají 'vědecký stát', v němž by se řízení všeho ujali 'přirození vůdci'. Sami se za ně pokládají. Chlapíky jako jste vy... syntetiky..., kteří přispívají k udržování současného 'zpátečnického zřízení', nesmírně opovrhují. Až se dostanou k moci, mají v úmyslu pustit se do biologického experimentování. Prohlašují, že kultura by měla představovat organický celek s částmi, které jsou funkčně specializované. Praví lidé... supermani (tj. oni sami)... sedí nejvýš a zbytek populace se šlechtí tak, aby odpovídal požadavkům.“

Mordan se zvolna usmál. „Jako bych už tohle znal z dřívějšíka.“

„Jo, vím, co máte na mysli. Říši Velkochánů. I na tohle mají odpověď. Chánové byli pošetilci, kteří nevěděli, co chtějí. Tihle hoši vědí, co a jak. Jde o striktně stoprocentní tuzemskou záležitost a jakákoliv podobnost mezi ní a politikou Chánů je čistě vaší domněnkou.“

„Takhle tedy...“ Mordan dlouhou chvíli nic neříkal. Hamilton už začínal ztrácet trpělivost.

„Tak co?“

„Felixi, proč mi tohle všechno vykládáte?“

„Proč? Abyste s tím mohl něco udělat!“

„Ale proč byste si měl přát s tím něco udělat? Počkejte chvíli... prosím. Onehdy jste mi řekl, že žít tak, jak se žije, nestojí za to. Půjdete-li s těmihle lidmi, mohl byste život změnit v cokoliv si přejete. Mohl byste svět předělat ve schéma podle vlastního výběru.“

„Hmm! Jistou námitku bych měl. Mají vlastní plány.“

„Vy byste je mohl změnit. Znáám vás, Felixi. Je předem jasné, že pokud se tak rozhodnete, získáte navrch v jakékoliv skupině. Nikoliv v prvních deseti minutách, ale časem. Jistě jste si toho vědom. Proč se téhle šance nechopíte?“

„Co vás vede k domnění, že bych se něčeho takového mohl dopustit?“

„No tak, Felixi!“

„V pořádku! Dobrá! Předpokládejme, že bych mohl. Já ale nechci. Říkejte si tomu třeba vlastenectví. Říkejte si tomu jak chcete.“

„Vlastně tedy proto, že souhlasíte se současným stavem naší kultury. Je to tak, ne?“

„Možná. Nějak tak to bude. Nikdy jsem netvrdil, že se mi současný způsob řízení nelíbí. Tvrdím jen, že nejsem schopen zahlédnout smysl jakéhokoliv způsobu života v absolutních pojmech.“ Hamilton měl zvláštní pocit. Přistupoval k tomuhle hovoru s romanticky hrdinským pojetím a očekával, že ho za odhalení těch gaunerů Mordan poplácá po zádech. Ale ten se příliš nevzrušoval a setrval v rozmluvě u ryze filosofických záležitostí. Právě tohle Hamiltona vyvádělo z míry. „V každém případě nehodlám zažít, jak všechno ovládají tihle ješitní mladí povaleči. Nedokážu přihlížet, jak budují nějakou Utopii.“

„Rozumím. Máte na srdci ještě něco dalšího? Dobře, pak –“

Mordan se začal ošívát ve stylu člověka na odchodu.

„No tak, počkejte chvíli!“

„Ano?“

„Podívejte, já... faktem je, vzhledem k tomu, že jsem v tom už až po uši, prostě jsem myslel, že bych snad mohl tak trochu amatérsky vyzvídat. Mohli bychom zařídit nějaký způsob, jak bych vás, nebo někoho informoval.“

„Ach, tak takhle je to tedy. Ne, Felixi. S tím bych souhlasit nemohl.“

„Proč ne?“

„Je to pro vás příliš nebezpečné.“

„Mně to nevadí.“

„Ale mně ano. Z mého profesionálního pohledu je váš život nesmírně cenný.“

„Zase tohle? Ztraceně... myslel jsem, že jsem dal zřetelně najevo, že není žádná šance, prostě naprosto žádná, pokud jde o mou spolupráci v genetickém programu.“

„Ano, vyjádřil jste se tak. Ale dokud budete naživu a plodný, jsem nucen brát v úvahu možnost, že byste si to třeba mohl rozmyslet. Proto nemohu dopustit, abyste riskoval život.“

„Skvěle! Jak mě hodláte zastavit? Nemůžete mě donutit... znám zákon.“

„Kdepak... kdepak, je pravda, že vám v hazardu s vaším cenným životem bránit nemohu, mohu ale odstraňovat nebezpečí, a to také udělám. Příslušníky Klubu Pokračovatelů nechám ihned sebrat.“

„Ach, ale... Claude, podívejte. Pokud to uděláte hned, nezískáte všechny důkazy. Správnější by bylo vyčkat, dokud se o nich nedozvíme všechno. Uvěznění téhle jediné skupiny by mohlo způsobit, že se dalších sto, nebo tisíc takových uchýlí do ještě důkladnější ilegality.“

„Já tohle vím. Jde o záležitost, které se bude muset ujmout vláda. Vy ale při tom nebudete dávat v sázku svou zárodečnou plasmu.“

Hamilton rozhodil rukama. „Sakra, Claude. Tohle je vydírání. Tak je to... vydírání! Jde o nepokrytý nátlak.“

„Vůbec ne. Nemám v úmyslu jakkoliv poškodit... vás.“

„Ale vždyť je to prašť jako uhod’.“

„A co když spolu uděláme kompromis.“

„Jaký?“

„Je to váš život. Chcete-li se o něj připravit, chcete-li si hrát na pana Neohroženého, prosím. Mě zajímají vaše možnosti z hlediska genetiky. Jde o můj profesionální zájem. Osobně vás mám rád a preferuji, abyste žil dlouho a spokojeně. Ale to je vedlejší. Pokud byste do buněčné banky uložil pár milionů svých spermií, byl bych ochoten nezasahovat.“

„Ale vždyť o tomhle zrovna mluvím! Pokoušíte se mě přinutit ke spolupráci.“

„Ne tak zhurta. Živé buňky, které byste u mě zanechal, by se nepoužily k vytvoření nových jedinců bez vašeho souhlasu. Podléhaly by podmíněné smlouvě, kterou byste mohl libovolně zrušit... pokud by vás v tomhle dobrodružství nezabili. V takovém případě bych je využil v dalším pokroku genetické politiky.“

Hamilton se posadil. „Tak na rovinu. Když mě neoddělají, nedotknete se jich. Žádné úskoky?“

„Žádné.“

„Až bude po všem, budu si je zase moci vzít. Pořád žádné podrazy?“

„Stále žádné.“

„Předpokládám, že mě nehodláte vmanipulovat do pozice, v níž by se pravděpodobnost mé smrti změnila na jistotu? Ne, k tomuhle se tedy nechystáte. V pořádku, souhlasím! Až to střílení začne, dám v sázku svou schopnost přežít proti vaší šanci k využití mé zástavy.“

Když se Mordan vrátil do úřadu, dal si zavolat vrchní laborantku. Přiměl ji, aby s ním opustila budovu, vyhledal vhodný kousek neutrální půdy, na níž by je nikdo nemohl odposlouchávat – lavičku v odlehlém zákoutí Severního zastřešeného parku – a vyprávěl jí o své rozmluvě s Hamiltonem.

„Předpokládám, že jsi mu řekl, že pro nás nic, co se týká toho Klubu Pokračovatelů, není ničím novým.“

„Ne,“ ozval se uvážlivě Mordan, „nemohu tvrdit, že jsem řekl právě tohle. Nezeptal se mě.“

„Hmmm... víš, šéfe, ty si stejně pokřivený jako nahodilý výskyt křivky. Sofista.“

„Ale no tak, Martho!“ Nicméně, nevyslovil svou poslední větu, aniž by mu oči nezamžikaly.

„Já nekritizuju. Dostal jsi ho do pozice, z níž máme větší šanci v práci pokračovat. Přesně stejného účinku bys byl dosáhl, kdybys ho nechal žít v domnění, že jsme se zatím o tom bezvýznamném spiknutí nedozvěděli všechno.“

„My o něm nevíme všechno, Martho. Bude užitečný. Jednu významnou skutečnost už vytěžil. Máme v úřadě trhlinu.“

„Hmm, ano. Tak proto si mě zavlekl od kliniky tak daleko. Mno, jistě změny bude nutné provést.“

„Ne moc nahonem. Ujistíme se, že můžeme důvěřovat kterékoliv z žen. Tenhle projev je svou povahou mužská záležitost. Ženy jeho součástí nejsou, takže se jejich zájem nebere v úvahu. Ale dej si pozor na mužské osazenstvo. Domnívám se, že bys měla s Hamiltonovým materiálem zacházet pouze ty... v současné době. Ale raději se měj na pozoru i před ženami.“

„To jistě. Upřímně, šéfe, nemyslíš, že si mu měl sdělit, do čeho jde?“

„Zapomínáš, že se nejedná o nějaké mé tajemství.“

„Ne, myslím, že nezapomínám. Přesto jde o tak kvalitní materiál, že je riziko, aby se takových hrátek účastnil. Proč myslíš, že ho naverbovali?“

„Domnívá se, že kvůli jeho pohotovosti se zbraní, a taky proto, že je bohatý. Já si ale myslím, že sis už na vlastní otázku odpověděla sama – je živým inventářem hvězdného rodokmenu. Představuje kvalitní genetický materiál. Ti Pokračovatelé nejsou ani trochu pošetilí.“

„Ohó! Tohle jsem neměla na mysli. Přesto tvrdím, že riskovat s ním v takové věci je zatraceně hanebné!“

„Veřejní správci si nesmí dopřávat přepych osobní sentimentality, Martho. Musí myslet daleko dopředu.“

„Hmmm... na člověku s tak velkou předvídavostí je něco dost děsivého.“

KAPITOLA ŠESTÁ

„NEMLUVÍME STEJNOU ŘEČÍ.“

Hamilton Felix zjišťoval, že konspirátor může být hodně zaměstnaná osoba, zvláště, je-li navíc zapojen také do opačné konspirace. Snažil se McFee Norbertovi a jeho dalším společníkům v Klubu Pokračovatelů předkládat přesvědčivý obraz nadšeného novice, který je v každém směru dychtivý věc podporovat. Indoktrinační lekce, samy o sobě nudné, ale před dalším postupem v této organizaci vyžadované, což se dalo očekávat, zabíraly spousty času. Odolával jim trpělivě a snažil se, jak dokázal nejlépe, aby během instruktáží udržoval rozum v takovém stavu romanticky příznivého souhlasu, aby jeho otázky a odpovědi všeobecně nevyvolávaly žádné podezření. Navíc k lekcím o zásadách Nového Pořádku byli členové pověřováni prováděním úkolů. Vzhledem k tomu, že se jednalo o organizaci řízenou shora, s absolutní kázní, úkoly se nikdy nezdůvodňovaly a ani žádné dotazy se nepovolovaly. Přidělená práce mohla mít pro spiknutí opravdu význam, anebo mohla prostě představovat zkoušku, kdy se v té záležitosti vlastně každý zajímal o některého bratrského klubového člena. Novic neměl o ničem ani ponětí.

Hamilton zažil, jak dopadl jeden adept, který odmítl brát instruktáž vážně. Byl zpovídan v přítomnosti místní skupiny. Účast na části sestávající z juniorských členů byla povinná. McFee Norbert působil jako žalobce i advokát. Obviněného nezastupoval žádný mluvčí, ale bylo mu dovoleno, aby své počínání vysvětlil. Dostal příkaz, aby zvláštní osobě doručil zvláštní zprávu. Příkaz sice splnil, ale protože muži, k němuž byl poslán, dal najevo, že ho zná z Klubu, sám se odhalil.

„Bylo vám řečeno, že se tomu člověku máte svěřovat?“ trval si na svém McFee.

„Ne, ale on –“

„Odpovězte mi.“

„Ne, tohle mi nikdo neřekl.“

McFee se obrátil k přítomným a slabě se pousmál. „Poznáte,“ prohlásil, „že obviněný neměl vůbec žádnou možnost, jak by zjistil, koho přesně má kontaktovat. Mohlo jít třeba o bratra, kterého jsme podezírali a

chtěli ho vyzkoušet. Mohl to být nějaký vládní činovník, kterého jsme odhalili. Obviněný se mohl splést na základě nahodilé podoby. Obviněný nic z toho nebral v potaz. Naštěstí ten druhý nepředstavoval žádnou z uvedených možností. Jednalo se jen o čestného bratra nadřazeného postavení.“

Znovu se obrátil k obviněnému. „Vstaň, bratře Horby Willeme.“ Obviněný poslechl. Byl odzbrojen.

„Jak zní první zásada našeho učení?“

„Celek je větší než části.“

„Správně. Chápeš tedy, proč považuji za nezbytné se bez tebe obejít.“

„Já jsem ale ne –“ Nedomluvil. McFee ho zastřelil na místě, kde stál.

Hamilton byl součástí záukolované skupiny, která se těla chopila, tajně je odvěkla do opuštěné chodby a poté ho upravila tak, aby to vypadalo, že ten člověk přišel o život v běžném osobním souboji, což byla pro policejní dozorce záležitost pouhého statistického zájmu. McFee skupině osobně velel a za svou dovednost, s níž tuhle ožehavou záležitost nastrojili, si u Hamiltona získal zdráhavý obdiv. McFeeovy sympatie si Hamilton vysloužil rozvážnou horlivostí, s níž se při výkonu jeho příkazů projevoval.

„Postupuješ rychle, Hamiltone,“ prohodil, když se vrátili do klubu. „Brzy se ocitneš nahoře se mnou. Mimochodem, jak o téhle názorné lekci smýšlíš?“

„Nevidím nic jiného, co byste měl udělat,“ odpověděl Hamilton. „Bez roztlučení vajec omeletu neuděláte.“

„'Bez roztlučení'... panečku, to je dobré!“ McFee se rozesmál a dlouhl ho do žeber. „Tohle sis vymyslel, nebo si to někde slyšel?“

Hamilton pokrčil rameny. V duchu si umiňoval, že až tohle skončí, uřízne McFeeovi za ten rýpanec do žeber uši.

Celou událost podrobně hlásil nestandardními informačními cestami Mordanovi. Nevynechal ani vlastní podíl na popisované akci. Dodávka zpráv pro Mordana mu zabírala dost času a přemýšlení. Žádný z jeho utajených životů nesměl vyjít najevo. Jeho každodenní vystupování muselo ladit s jeho veřejnou osobností. Bylo nezbytné pokračovat v obvyklém společenském životě, nadále navštěvovat svého agenta a pokud to jeho záležitosti vyžadovaly, projevovat se na veřejnosti dosavadními způsoby chování. Netřeba vypočítávat všechny rozličné způsoby, jejichž prostřednictvím vyhledával spojení s Mordanem, aniž by svůj způsob chování jakkoliv měnil. Intrikářské metody se za tisíciletí téměř nemění.

Za všechny postačí jediný příklad: Mordan mu poskytl adresu potrubní pošty, kterou se snad zprávy daly posílat bezpečně. Neodvažoval se domýšlet, je li bezpečné posílat zprávy přes vlastní telefon, ale považoval za samozřejmé, že pro nadiktovaný záznam lze využít náhodně vybraný veřejný telefon. Cívka s jeho hlášením se poté poroučela do anonymity poštovního systému.

Hodně z jeho volného času pohlcovala Longcourtová Phyllis. Nepokrytě si přiznával, že ho tahle žena zaujala. Ani sám si nepřipouštěl, že pro něj představuje něco víc, než pouhé rozptýlení. I vzdor tomu ho bylo možné zastihnout, jak na ni koncem její pracovní doby čeká. Byla totiž zaměstnaná – čtyři hodiny denně, sedm dní týdně a čtyřicet týdnů ročně, jako praktická dětská psycholožka ve Wallingfordově dětském vývojovém ústředí. Její neustálá zaneprázdněnost mu trochu vadila. Proč někdo dokáže den za dnem dobrovolně trávit s výsměšným vírskotem otravných mrňavých fakanů bylo nad jeho chápání. Jinak se zdála normální... normální, ale provokativní.

Protože měl pořád hodně napilno, o současné novinky ve světovém dění se příliš nezajímal, takže ani nijak podrobně nesledoval vývoj J. Darlingtona Smithe, toho 'Muže z minulosti'. Věděl, že se Smith stal na pár dní mediální senzací, dokud ho nevytěsnily testy lunárního pole a zpráva (mylná) o inteligentním životě na Ganymédu. Veřejnost si ho brzy začlenila k ptakopyskovi a mumii Ramese II – k nepochybně pozoruhodným reliktnům z minulosti, nicméně k něčemu, co nebudilo úžas. Mohlo tomu být snad i jinak, kdyby byl jeho příchod probíhal za přispění často diskutovaného a teoreticky nemožného cestování časem, ale k ničemu takovému nedošlo... jednalo se prostě o zvláštní případ bezvědomí. Zrakový a zvukový záznam z téhož období byl stejně zajímavý... pokud někoho zajímal.

Hamilton ho na chvíli zahlédl v jednom TV zpravodajství. Mluvil s barbarským přízvukem a na sobě měl starobylé oblečení, jehož součástí byly pytlovité kalhoty, které moderátor pořadu popsal jako „extračtyřky“, a pak jakýsi beztvarý pletený hábit, jenž mu zakrýval trup a paže. Nejednalo se o nic, co by Hamiltona připravilo na zprávu, jež se týkala právě J. Darlingtona Smithe.

„Pozdravy,“ začínala a tak dál a tak podobně. Podstata spočívala v přání mluvčího Institucí jmenovaného dočasným patronem Smithe, zda by

Hamilton Smithovi nevěnoval hodinu ze svého drahocenného času. Proč, tam nestálo.

Vzhledem k poněkud zmatenému charakteru prosby bylo první reakcí ji ignorovat. Vzápětí si Hamilton uvědomil, že takový projev by neodpovídal jeho dřívějšímu před-konspiračnímu chování. Býval by toho barbara zhlédl z čisté zvědavosti.

Nyní byl stejně vhodný čas jako jindy. Zavolal do Instituce, nechal si sehnat mluvčího a domluvil se s ním, aby se Smith do jeho bytu dostavil ihned. Dodatečně ho napadlo zavolat Monroe-Alfovi, protože si uvědomil, jak romantický zájem o Smithe projevoval. Vysvětlil mu, co se chystá.

„Myslel jsem, že by ses třeba se svým primitivním hrdinou rád setkal.“

„S mým hrdinou? Co tím míníš?“

„Nevyprávěl jsi mi snad, z jakého bukolického ráje přišel?“

„Aha, tohle myslíš! Malý omyl v datech. Smith pochází z roku 1926. Zdá se, že už tehdy kulturu začínaly kazit různé přístroje a mašiny.“

„Nebudeš mít tedy zájem se s ním poznat?“

„Och, myslím, že ano. Byla to přechodná doba. Třeba ze staré kultury na vlastní oči něco zažil. Přijdu, ale možná se trochu opozdím.“

„Dobře. Dlouhý život.“ Zavěsil, aniž by vyčkal na odpověď.

Smith se objevil brzy a sám. Byl oděn, dost nevkusně, v moderních šatech, ale nebyl ozbrojený.

„Jsem John Darlington Smith,“ představil se.

Hamilton při pohledu na pásku chvilku váhal a poté usoudil, že s ním bude jednat jako rovný s rovným. Vycítil, že diskriminace by za těch okolností znamenala otevřenou nezdvořilost. „Je mi nesmírnou ctí, že jste mě navštívil, pane.“

„Kdepak. Děsně fajn vod vás a tak nápodobně.“

„Čekal jsem, že nepřijdete sám.“

„Jó, myslíte mojí bónu.“ Klukovsky se zašklebil. Hamilton soudil, že je asi tak o deset let mladší než on sám... přirozeně, že s odečtením let strávených ve stagnaci. „Docela dobře začínám zvládat řeč.“

„To předpokládám,“ souhlasil Hamilton. „V podstatě jsou obě angličtina.“

„Není tak těžká. Kéž by byl jazyk jedinou potíží, kterou mám.“

Hamilton byl trochu na rozpacích, jak s ním jednat. Projevovat zájem o soukromé záležitosti cizince bylo naprosto nezdvořilé a přímo nebezpečné,

šlo-li o ozbrojeného občana. Zdálo se ale, že tenhle mládenec vzbuzuje přátelský zájem. „Co vás trápí, pane?“

„Inu, je toho spousta, těžko určit. Všechno je nesnadný.“

„Vy jste neočekával, že bude všechno jinak?“

„Já neočekával nic. Nečekal jsem, že se ocitnu v... v dnešku.“

„Eh? Chápu... nevadí. Chcete tím říci, že jste nevěděl, že vstupujete do 'stagnace'?"

„Věděl i nevěděl.“

„Co tím myslíte?“

„No... Poslyšte, myslíte, že byste snesl dlouhé vyprávění? Protože jsem tuhle historii popisoval už mockrát, vím, že není dobré, když se ji pokoušíte zkracovat. Nikdo pak nic nepochopí.“

„Prosím.“

„Mno, raději se vrátím trochu do minulosti. Zjara šestadvacátého jsem absolvoval Východní Universitu a –“

„Cože jste?“

„Ach Bože! Víte, školy tehda...“

„Promiňte. Nenechte se rušit. Na všechno, co mi nebude jasné, se vás zeptám později.“

„Asi to tak bude lepší. Měl jsem docela dobrou práci, prodej cenných papírů... jeden z nejlepších domů na Wall Street. Byl jsem dost známý... za dvě uplynulé celoamerické sezóny.“

Hamilton se ovládl a v duchu si udělal asi čtyři poznámky.

„Jedná se o cosi na způsob atletické cti,“ vysvětlil spěšně Smith. „Znáte to. Nechci ale, abyste si myslel, že jsem byl nějaký fotbalový žabař. Určitě mi trochu pomohlo bratrstvo, ale makal jsem za každý obdrženy cent. Pracoval jsem i v letních sezónách. A studoval jsem. Mým hlavním oborem byla racionalizace práce a provozu. Získal jsem dostatečně důkladné vzdělání v obchodu, financích, ekonomii a v propagaci. Pravda je, že jsem svou práci dostal, protože si mě vybrala Grantland Rice... chci říci, že mi ve značné popularitě pomohl fotbal... ale pokračoval jsem. Všechno šlo dost hladce. Toho večera, kdy k tomu došlo, jsem trochu oslavoval. Přiměřeně. Ehm, obratně se mi podařilo vyhnout přiznání jihoamerických republik –“

„Jakže?“

„Cenných papírů.“

„Zdalo se, že je vhodný čas zaskočit na nějakou party. Byl sobotní večer, takže se všichni vydávali do domovského klubu spojeného s večeří a tancem. Nijak neobvyklé počínání. Chvíli jsem se poohlížel po holkách, ale protože jsem si k tanci žádnou nevyhlédl, zatoulal jsem se do šatny, abych si dal něco k pití. Šatnář ho prodával těm, kterým mohl důvěřovat.“

„Což mi připomíná,“ ozval se Hamilton, a o chvíli později se vrátil se sklenkami a občerstvením.

„Díky. Ten jeho džin byl ryze domácí, ale obvykle spolehlivý. Je možné, že právě toho večera ne. Anebo jsem se měl navečeřet. Tak či onak, najednou jsem se přistihl, jak naslouchám hádce, která probíhala na jednom konci místnosti. Zrovna řečnil jeden z těch salonních bolševiků... možná se tenhle typ ještě vyskytuje! Všechno kritizuje, dokud je to únosné a slušné.“ Hamilton se pousmál.

„Existuje i v téhle době, co? Tenhle mezi ně patřil. Čtou výhradně American Mercury a Jorgen a pak už je jim všechno jasné. Nejsem úzkoprsý. Taky si tyhle věci přečtu, ale nemusím jim hned věřit. Čítával jsem rovněž Literary Digest a Times, o které oni nezavadili. Ale abych se dostal dál. Stíral vládu a předpovídal, že celá země směřuje k hlasitým bouřím... a k rozkouskování. Nelíbil se mu Zlatý Standard, nezamlouvala se mu Wall Street, domníval se, že bychom měli odepsat Válečné dluhy.“

„Všiml jsem si, že někteří z našich lepších členů toho už začínají mít tak akorát dost, a proto jsem se mu do jeho kázání vmísil. 'Dávají placenou práci,' povídám mu. Zašklebil se na mě. Měl bych říci, že se na mě jízlivě uculoval. 'Předpokládám, že jste ho volil'.“

„Samozřejmě, že ano,' odpověděl jsem, i když nešlo o vyloženou pravdu, protože jsem se nedostal k registraci, což se uprostřed fotbalové sezóny stává. Nehodlal jsem ale dopustit, aby mu to pošklebování nad panem Coolidgem jen tak prošlo. 'Předpokládám, že vy jste volil Davise.'“

„Nic podobného,' povídá. 'Já jsem dal svůj hlas Normanu Thomasovi.'“

„To mě dohřálo. 'Koukněte,' povídám, 'pro lidi jako vy je patřičným místem Rudé Rusko. Nádavkem jste asi ateista. Využíváte možnosti žít teď v lepším období historie nejskvělejší země dějin. Ve Washingtonu máme vládu, která rozumí obchodu. Vrátili jsme se k normálnímu životu a na téhle cestě hodláme setrvat. Nepotřebujeme, abyste nám tenhle člun rozhoupával. Jsme stabilizováni na plošině stálé prosperity. Dejte si říct... Nepodceňujte Ameriku!'“

„Sklidil jsem bouřlivý aplaus.“

„Zdá se, že jste si tím dost jistý,' povídá na to zastřeně.“

„To bych měl,' říkám mu. 'Je to mé přesvědčení.“

„Pak nemá smysl, abych se dál přel,' prohlásil a jednoduše odešel.“

„Kdosi mi nalil další pití a dali jsme se do řeči. Byl to příjemný tělnatý chlapík, který připomínal bankéře nebo makléře. Sice jsem ho neznal, ale doufal jsem, že si padneme do noty. 'Dovolte, abych se představil,' řekl. 'Jmenuji se Tadeus Johnson.“

„Taky jsem se mu představil.“

„Nuže, pane Smithi,' řekl, 'zdá se, že máte v budoucnost naší země důvěru.“

„Odpověděl jsem mu, že určitě. 'Jste si tak jistý, abyste se o to vsadil?'“

„Za cokoliv, co chcete vyjmenovat: o prachy, kuličky či o křídú.“

„Pak mám návrh, který by vás mohl zajímat.“

„Nastražil jsem uši. 'Oč jde?' zeptal jsem se. 'Nechtěl byste se mnou absolvovat malou zábavnou projížďku?' zeptal se mě. 'Mezi touhle saxíky a charlestonem potrefenou omladinou se našinec nedokáže slyšet ba ani myslet.' Bylo mi to fuk... mělo se končit až ve tři ráno a já věděl, že bych si měl dopřát pohov a chvilku na čerstvém vzduchu. Měl dlouhý zlověstně vyhlížející aut'ák značky Hispano-Suiza. Klasa.“

„Určitě jsem si zdřímnul. Probral jsem se, když zastavil na svém placu. Vzal mě dovnitř, strčil mi do ruky pití a rozpovídal se o 'stagnaci'... jenom se o ní zmiňoval jako o 'vyrovnaném entropickém poli'. A potom mi ho ukázal. Provedl s ním spoustu triků. Dal do něj kočku a nechal ji tam, dokud jsme nedopili. Nestalo se jí nic.“

„Tohle ale není zdaleka všechno,' povídá. 'Sledujte!' Popadl kočku a prohodil ji místem, v němž by se bývalo nacházelo pole, kdyby bylo zapnuté. Když se kočka ocitla zrovna uprostřed téhle zóny, prudce otočil přepínačem. Opět jsme vyčkávali, tentokrát o trochu déle. Pak přepínač zase vypnul. Kočka vyplula ven přesně stejným způsobem, jakým dovnitř směřovala. Přistála s prskáním a zlostným mňoukáním.“

„Tohle vás mělo jen přesvědčit,' prohlásil, 'že uvnitř pole neexistuje čas... že tam nedochází k žádnému vzrůstu entropie. Ta kočka nikdy nepochopí, že bylo pole zapnuté.“

„Pak směr hovoru změnil. 'Jacku,' povídá, 'jak bude tahle země vypadat za pětadvacet let?'“

„Zamyslel jsem se nad tím. 'Stejně... jen bude rozvinutější,' usoudil jsem.“

„Myslíte, že budou A.T. & T. pořád dobrou investicí?“

„Určitě!“

„'Jacku,' povídá tiše, Vstoupil byste do toho pole za deset akcií A.T.&T.?“

„Na jak dlouho?“

„Na pětadvacet let, Jacku.“

„Je přirozené, že člověku chvíli trvá, než se pro něco takového rozhodne. Deset akcií od A.T. & T. mě nelákalo. Přidal deset akcií U.S. Steel. A vyložil je na stůl. Se stejnou jistotou jako že tam zrovna stojím jsem věděl, že podíl z těch akcií bude za čtvrt století mnohem vyšší a že žádné děcko nedostane po universitě cenné papíry na hraní jen tak snadno. Ale čtvrt století! Připomínalo to smrt. Když přidal deset akcií National City, řekl jsem: 'Koukejte, pane Johnson, nechte mě to na pět minut vyzkoušet. Když to nezabílo kočku, po tak dlouhou dobu bych dech dokázat zadržet měl.“

„Johnson současně jen tak z hecu vyplňoval převody akcií. 'Jistě, Jacku,' přitakal. Dokud jsem ještě neztratil kuráž, vstoupil jsem na příslušné místo na podlaze. Zahlédl jsem, jak se natahuje po přepínači. A to je všechno, co vím.“

Hamilton Felix se prudce napřímil. „Cože? Jak to?“

„To je všechno, co vím,“ zopakoval Smith. „Chystal jsem se ho vyzvat, aby se do toho pustil, ale v tom jsem si uvědomil, že tam už není. Místnost byla plná cizinců, šlo o jiný pokoj. Ocítl jsem se tady. Objevil jsem se v současnosti.“

„To si zaslouží další sklenku,“ řekl Hamilton.

Mlčky ji vypili.

„Moje skutečné potíže tkví v tom, že tomuhle světu vůbec nerozumím,“ posteskl si Smith. „Jsem obchodník a rád bych se tady do obchodu zapojil. (Všimněte si, že proti němu, ani proti téhle době nic nemám. Zdá se, že je v pořádku, ale nerozumím jí.) Nedokážu se do obchodu zapojit. Ztraceně, nic nefunguje zcela stejně. Všechno, co mě ve škole naučili, všechno, co jsem pochytil v praxi, mi v porovnání s dnešním způsobem obchodování připadá naprosto cizí.“

„Předpokládal bych, že se bude obchodování v kterékoliv době měnit málo... výroba, nákupy, prodeje.“

„Ano i ne. Jsem finančník... a finance jsou dneska zatraceně šejdrem.“

„Připouštím, že details jsou poněkud spleťtí,“ opáčil Hamilton, „ale základní principy zjevně postačují. No... mám přítele, který sem zakrátko přijede. Je hlavním matematikem Finančního departmentu. Zsvětí vás.“

Smith rozhodně zavrtěl hlavou. „Jsem k smrti přeškolen. Nemluví mým jazykem.“

„Snad bych se toho problému tedy mohl ujmout sám,“ nabídl se Hamilton.

„Ano? Vy byste byl tak laskav?“

Hamilton svůj návrh zvažoval. Jednou věcí bylo dobírat si suchopárného Clifforda v souvislosti s jeho 'mašinou na peníze'. Zcela jinou pak vysvětlit mechanismus finanční ekonomie... hypotetickému muži z Arcturu. „Dejme tomu, že začneme následovně,“ řekl. „V podstatě se jedná o záležitost nákladů a cen. Podnikatel něco vyrábí. Stojí ho to peníze... za materiály, za mzdy, za ubytování atd. Aby v podnikání zůstal, musí náklady dostat zpět v cenách. Rozumíte mi?“

„Tohle je jasné.“

„Výborně. Vydává do oběhu takovou finanční částku, která se přesně rovná vynaloženým nákladům.“

„Tohle zopakujte.“

„Eh? Jedná se o prostou totožnost. Peníze, které musí vynaložit, vložit do oběhu, to jsou jeho ceny.“

„Och... ale co jeho zisk?“

„Jeho zisk je součástí jeho nákladů. Neočekávejte, že by pracoval zdarma.“

„Ale zisky nejsou náklady. Jsou to... jsou to zisky.“

Hamilton se cítil trochu zaskočeně. „Ať je tedy po vašem. Náklady... to, čemu vy říkáte 'náklady'... plus zisk se musí rovnat ceně. Náklady a zisky jsou k dispozici jako kupní síla pro nákup výrobku v ceně, která se jim přesně rovná.“

„Ale... ale nekupujete přece sám od sebe.“

„Podnikatel je rovněž spotřebitel. Svých zisků využívá na zaplacení vlastních výrobků i výrobků jiných výrobců.“

„Ale vždyť on má přece vlastní výrobky.“

„Teď jste mě popletl. Pusťte z hlavy, že nakupujete vlastní výrobky. Dejme tomu, že náš podnikatel nakupuje pro svou potřebu od jiných obchodníků. To se projeví za dlouhé časové období. A pokračujme.

Výroba vkládá do oběhu spousty peněz... samozřejmě... potřebných k nákupu výrobku. Ale určité množství z peněz vkládaných do oběhu se ušetří a ty se pak investují do nové výroby. Existuje cenové zatížení proti nové výrobě, po níž zůstává čisté manko při nezbytné kupní síle. Vláda tohle manko upravuje vkladem nových peněz do oběhu.“

„Právě tenhle problém mě trápí,“ ozval se Smith. „Je v pořádku, že vláda vydává do oběhu peníze, ale ty by měly být něčím podložené... zlatem, nebo státními dluhopisy.“

„Proč by, ve Jménu Vejce, měl symbol představovat cokoli jiného, než to, k čemu má sloužit?“

„Ale vy mluvíte jako by peníze prostě představovaly nějaký abstraktní symbol.“

„A co jiného jsou?“

Smith neodpověděl ihned. Dospěli do slepé uličky odlišných pojetí, zcela různých orientací. Když se znovu ozval, vztahovala se jeho řeč k druhému tématu. „Vláda se ale těch nových peněz jednoduše zbavuje. To je dobročinnost movitějších. Narušuje morálku. Člověk by měl pracovat za to, co dostává. Pomineme-li ale na chvíli tenhle aspekt, takhle vládu vést nemůžete. Vláda je právě taková forma obchodu. Všechno nemůže být výdej a žádný příjem.“

„Proč ne? Mezi vládou a obchodem žádná paralela neexistuje. Jsou k naprosto odlišným účelům.“

„Ale nejde o nic rozumného. Vede to k úpadku. Přečtěte si Adama Smithe.“

„Adama Smithe neznám. To je váš příbuzný?“

„Ne, to je... ach, Bože!“

„Jak prosím?“

„Tohle k ničemu nevede,“ řekl Smith. „Nemluvíme stejnou řečí.“

„Skutečně se obávám, že právě v tom je potíž. Myslím, že byste měl možná zajít za nějakým opravným sémantikem.“

„Tak či onak,“ řekl Smith po dalším doušku, „nepřišel jsem za vámi proto, abyste mi vysvětlil finanční systém. Přišel jsem za jiným účelem.“

„Ano?“

„Inu, sám vidíte, že jsem usoudil, že bych se do financí pouštět neměl. Chci ale získat práci a něco si vydělat. Všichni tady jsou bohatí... až na mě.“

„Bohatí?“

„Mně takoví připadají. Každý má drahý oblek. Všichni dobře jedí... Sakra! Vyhazují jídlo... neskutečné!“

„Proč nežijete z dividendy? Proč se staráte o peníze?“

„Samozřejmě, mohl bych, ale starou belu, jsem pracovitý člověk. Všude kolem se nabízejí možnosti k podnikání. Rozčiluje mě, když se s nimi nic nedělá. Já ale nemůžu... neznám ta správná táhla. Podívejte... mimo financí ovládám ještě jednu věc. Myslel jsem, že byste mi mohl ukázat, jak z toho vytlout kapitál.“

„Oč jde?“

„O fotbal.“

„O fotbal?“

„O fotbal. Povídali mi, že jste na hry kapacita. Říkají vám 'herní magnát'.

Hamilton o jeho slovech mlčky přemítal. „Fotbal je hra, v níž by při správné manipulaci peníze být měly.“

„Hra jakého druhu? Povězte mi o ní něco.“

Smith se pustil do sáhodlouhého líčení starého sportu. Čmáral herní schémata, popisoval výstroj, bloky, hod míče na soupeřovu branku. Líčil davy návštěvníků a mluvil o počtu platících diváků.

„Zní to velice barvitě,“ připustil Hamilton. „Kolik lidí v tomhle angažmá přichází o život?“

„O život? Vyjma zlomenin krční páteře a tak podobně... nikomu neubližujete.“

„Tohle můžeme změnit. Nebylo by lepší, kdyby byli obránci proti útočníkům obrnění? Jinak bychom je museli nahrazovat při každém manévru.“

„Kdepak, nechápete to. Je to... inu...“

„Myslím, že ne,“ přisvědčil Hamilton, „nikdy jsem tuhle hru hrát neviděl. Je tak trochu mimo můj zájem. Mé hry jsou obvykle mechanické – hrací automaty.“

„Zájem tedy nemáte?“

Hamiltona to moc nezajímalo. Ale při pohledu na mladíkovu zklamanou tvář se rozhodl téma protáhnout. „Mám, ale nejedná se přímo o můj obor. Spojím vás se svým agentem. Myslím, že by z toho něco mohl vytěžit. Nejdříve s ním promluví.“

„Páni, jste moc laskavý!“

„Vaši reakci považuji za souhlas. Pro mě to opravdu nepředstavuje žádný problém.“

Oznamovatel upozornil na návštěvníka – Monroe-Alfu. Hamilton ho nechal vejít a stranou ho upozornil, aby se ke Smithovi choval jako k ozbrojenému a sobě rovnému.

Než se Monroe-Alfa dostal ke své zálibě, nějakou chvíli spotřebovaly zdvořilostní formality. „Chápu, pane, že pocházíte z městské průmyslové oblasti.“

„Vesměs jsem vyrůstal ve městě, pokud máte na mysli tohle.“

„Ano, přesně tohle jsem myslel. Doufám, že mi budete moci vyprávět něco víc o statečném a prostém způsobu života, který ve vaší době právě zanikal.“

„Co tím míníte? Venkovský život?“

Monroe-Alfa krátce nastínil zářný popis vlastního názoru na venkovskou idylu. Smith se zatvářil krajně rozpačitě.

„Pane Monroe-Alfo,“ řekl, „bud’ se hrozně moc pletu, nebo vám někdo napovídal spousty smyšlenek. V téhle představě totiž nic důvěrně známého nepoznávám.“

V úsměvu Monroe-Alfy byla znát jen nepatrná příměs blahosklonné shovívavosti. „Ale vy jste žil ve městě. Je přirozené, že vám tenhle způsob života není nijak blízký.“

„Váš popis se snad může jevit jako vzdálený, ale okolnosti nikoliv. Dvakrát jsem se v létě zúčastnil sklizně, do jisté míry jsem tábořil, a jako dítě jsem letní období a Vánoce trávil na jedné farmě. Jestli si myslíte, že je něco romantického nebo samo o sobě žádoucího v dalším pokračování života bez civilizačních výtrob, pak byste si měl za mrazivého rána vyzkoušet zapráhnout dvouspřeží. Anebo si zkusit uvařit jídlo na kamnech, ve kterých se zatápí dřívím.“

„Takové věci by měly člověka nepochybně stimulovat. Jde o prostý základní zápas s přírodou.“

„Už vám někdy šlápl na nohu mezek?“

„Ne, ale –“

„Vyzkoušejte si to někdy. Řečeno bez obalu... nechci, aby to vypadalo, že jsem netaktní, ale máte to všechno popletené. Prostý život je v pořádku na pár volných dní, ale napořád je to odporná a namáhavá dřina. Romantika? Sakra, člověče, při takovém stylu života na ni není čas a podnětnosti je při něm taky ztraceno málo.“

Monroe-Alfa se už usmíval trochu nuceně. „Možná, že nemluvíme o tomtéž. Vždyť vy jste přišel z doby, kdy už byl přirozený život poskvřen přehnaným zdůrazňováním strojů. Vaše hodnocení už bylo pokřivené.“

Ted' už se začínal dohřívat samotný Smith. „Nerad vám to říkám, ale vy nevíte, o čem mluvíte. Bídny venkovský život, jaký jsem zažil, se dal snášet přímo úměrně tomu, jak ho zaštiťovala industrializace. Nemuseli mít tehdy elektrické světlo a tekoucí vodu, ale měli Sears Roebuck a všechno, co se tím míní.“

„Cože měli?“ zeptal se Hamilton.

Smithovi chvíli trvalo, než vysvětlil objednávkový systém zboží poštou. „Ale to, o čem mluvíte vy, znamená všeho tohoto se zříknout... znamená vznešenou jednoduchost, prostotu a soběstačnost. Člověk se chystá porazit strom... kdo mu prodá sekyru? Chce střelit vysokou... kdo mu vyrobí pušku? Kdepak, pane, vím, o čem je řeč... studoval jsem ekonomii.“ (Dobře Monroe-Alfovi tak, pomyslel si Hamilton s potlačovaným úšklebkem). „Bytost tak vznešeně prostá, jak jste ji vyličil vy, nikdy nemohla existovat. Byl to nevědomý divoch se špinavou kůží a zavšivenými vlasy. Aby se vůbec udržel naživu, makal šestnáct hodin denně. Spal sice nemytý, ale na špinavé podlaze. A jeho názory a myšlenkové pochody představovaly pouhé dva skoky nad zvířetem.“

Hamiltonovi se ulevilo, když rozmluvu přerušilo další zazvonění. Jen tak... Cliff už totiž začínal trochu blednout kolem rtů. Nedokázal se s tím vyrovnat. Ale měl by, sakra. Hamilton v duchu přemítal, jak může být tak brilantní člověk... pokud jde o čísla... jako Monroe-Alfa... tak naivní v lidských záležitostech.

Tabulka zobrazila McFee Norberta. Hamilton by ho byl raději nepřijal, ale nebyvalo by to taktické. Ten zmetek měl hnusný zvyk navštěvovat své podřízené, což Hamilton nesnášel, ale prozatím byl zcela bezmocný s tím cokoliv provést.

McFee se podle svých možností choval docela přijatelně. Očividně na něj udělal dojem Monroe-Alfa, jehož jméno a postavení znal, aniž by to nějak naznačoval. Ke Smithovi se choval s urážlivě povýšenou shovívavostí.

„Tak to jste tedy vy, ten člověk z minulosti. Báječné, báječné... jak zábavné! Moc vhodně jste si to nenačasoval.“

„Co tím myslíte?“

„Ach, to by bylo na dlouhé povídání! Ale o deset let později by to bývalo mohlo být asi šikovnější... nemám pravdu, Hamiltone?“ Rozesmál se.

„Snad,“ odpověděl Hamilton stručně a pokusil se od Smithe odvést pozornost. „Možná byste si o tom měl promluvit s Monroe-Alfou. Myslí si, že bychom měli všechno vylepšit.“ Vzápětí své poznámky zalitoval, protože se McFee na Monroe-Alfu ihned s velkým zaujetím zaměřil.

„Vy se, pane, zajímáte o společenské dění?“

„V jistém smyslu... ano.“

„Já také. Možná bychom se mohli sejít a popovídat si.“

„Jistě by to bylo velmi příjemné. Felixi, budu už muset jít.“

„I já,“ spěšně poznamenal McFee. „Mohu vás svézt?“

„Proč ne.“

„Chtěl jste se mnou mluvit, McFee?“ zeptal se Hamilton.

„Nic důležitého. Doufám, že se s vámi dnes večer setkám v Klubu.“

Hamilton té vytáčce rozuměl. Jednalo se o přímý pokyn k podání hlášení – při McFeeově výhodě.

McFee se obrátil k Monroe-Alfovi a dodal: „Bez problémů. Mám to zrovna při cestě.“

Hamilton s neurčitým znepokojením přihlížel jejich odchodu.

KAPITOLA SEDMÁ

„*ODPAL HO HNED!*“

V čekárně vývojového ústředí se na okamžik zjevila Longcourtová Phyllis a oslovila Hamiltona.

„Ahoj, mizero.“

„'hoj, Phil.“

„Hned jsem u tebe. Musím se převléknout.“

Měla na sobě kompletní kombinézu i s helmou. Kolem krku jí volně plandal inhalátor.

„Dobře.“

Brzy se vrátila v pohodlnějších a zcela ženských šatech. Nebyla ozbrojená. Hamilton po ní přelétl souhlasným pohledem. „Tohle už je lepší,“ řekl. „Cos to měla za maškarádu?“

„Hmmm? Ach, ty myslíš aseptický stejnokroj. Mám nové pověření... řízené naturály. Musíš s nimi zacházet hrozně opatrně. Chudáčci!“

„Proč?“

„Však ty víš proč. Jsou náchylní k infekcím. Bojíme se je nechávat poflakovat s ostatními. Jedno malé škrábnutí a může se stát cokoliv. Dokonce i jídlo jim musíme sterilizovat.“

„Nač se obtěžovat? Proč ty slabé nenechat vymřít?“

Phyllis se zatvářila dopáleně. „Pohodlně bych mohla odpovědět výrokem, že jsou naturálové pro genetiku bezcennou položkou... ale takovou odpověď ti neposkytnu. Ve skutečnosti jde o lidské bytosti. Jsou vlastním rodičům stejně drazí jako jsi byl ty pro své, mizero.“

„Promiň. Já svoje rodiče nepoznal.“

Najednou vyhlížela lítostně. „Och... Felixi, já zapoměla!“

„To nic, já jen prostě neumím pochopit,“ pokračoval Hamilton, „proč se chceš zahrabávat v tomhle opičinci. Musí to být otravné.“

„Mno, ehm, děcka jsou zábavná. A velkou starost nepůsobí. Když je zapotřebí, tak je občas nakrmíš, pomáháš jim a dáváš jim hodně lásky. To je všechno, co je třeba.“

„Já osobně mám pořád v oblíbě teorii sudové zátky.“

„A ta je jaká?“

„Vezmeš dítě v raném věku a šoupneš ho do sudu. Krmíš ho otvorem pro zátku. Když dosáhne sedmnácti, zátku zatlučeš.“

Phyllis se na něj zaškaredila. „Mizero, na hezouna, jakým jsi, máš dost hnusný smysl pro humor. Vážně. Tvé metody opomíjejí nejpodstatnější součást dětského zázemí – mazlení, kterého se jim dostává od vychovatele.“

„Připadá mi, že z toho si moc nepamatuju. Myslel jsem, že základní požadavek je péče o jejich tělesné potřeby a ostatní se striktně ponechává vlastnímu vývoji.“

„Jsi staromódní. Takový názor existoval, ale byl stupidní... z biologického hlediska odporoval.“ Phyllis napadlo, že Hamiltonova odborná orientace možná vychází z neuváženého uplatňování téhle překonané a ničím nepodložené teorie. Ale Hamilton byl jiný případ. Pro ni byl tím, čím byl. Nejtragičtější bytostí na zemi... dítětem, které vývojové ústředí nikdy neopustilo. Když si mezi vlastními povinnostmi jednu z těchto výjimek uvědomila, neskrlila láskou navíc. Ale o tom se mu nezmínila.

„Proč myslíš,“ pokračovala, „že zvířata olizují svá mláďata?“

„Kvůli očistě.“

„Blbost! Nemůžeš od zvířete očekávat, že si bude považovat čistoty. Jde o laskání, o výraz instinktivní náklonnosti. Takzvané instinkty jsou poučné, Felixi. Poukazují na hodnoty přežití.“

Hamilton pokrčil rameny. „Už jsme tady.“

Vešli do restaurantu, který vybral a v němž se platilo hotovými. Přešli do privátního boxu, který byl pro ně rezervován. Mlčky se pustili do jídla. Jeho obvyklý sardonický humor potlačovala záležitost v pozadí. Myslel na Klub Pokračovatelů... vstoupil do něj sice bezstarostně, ale nyní se celá ta záležitost začínala projevovat zlověstnými podtóny, které ho znepokojovaly. Kéž by se už do toho Mordan, nebo raději vláda, vložili.

Nepostupoval v té organizaci tak rychle, jak doufal. Horlivě ho využívali, brali ho, požadovali jeho peníze, ale přesto stále nezískával jasný obraz celé sítě. Pořád nevěděl, kdo je nadřízeným McFee Norberta a dosud ani nezjistil, kolik členů tahle organizace vlastně má.

Mezitím se každodenní chůze po tenkém laně stávala stále obtížnější.

Měl možnost shlédnout cosi, co nasvědčovalo, že se jedná o organizaci mnohem starší a rozsáhlejší, než odhadoval. V osobním doprovodu McFee Norberta navštívil jedno místo na venkově. Tahle návštěva byla součástí

jedné z posledních školících lekcí, které v Novém Řádu absolvoval. Poloha místa byla před Hamiltonem pečlivě skrývána. Mohl si na něm prohlédnout výsledky utajovaných genetických experimentů.

Ohavné příšerky!

Jednosměrným skleněným průzorem se díval na „lidské“ děti, které měly zachované a stimulované embryonální žábry. Byly doma jak ve vodě, tak na vzduchu, ale trvale vyžadovaly vlhké ovzduší. „Užitečné na Venuši, nemyslíš?“ prohodil McFee. „Příliš ochotně jsme dospěli k závěru,“ pokračoval, „že jsou planety v téhle soustavě k ničemu. Tady budou žít samozřejmě povětšinou vůdci, ale podpůrné typy se zvláštní adaptací by měly nastálo pobývat na kterékoliv planetě. Připomeň mi, abych ti ukázal typy antiradiační a typy přizpůsobené nízké gravitaci.“

„To bude zajímavé,“ prohlásil Hamilton sice opravdově, ale kuse. „Mimochodem, odkud bereme hybridizační materiál?“

„Tohle je Hamiltone netaktní a hloupá otázka, ale já ti na ni odpovím. Jsi vůdčí typ... nakonec to budeš potřebovat vědět. Samčím zárodečným materiálem se zásobujeme sami. Samice se chytají mezi barbary... obvykle.“

„Nejde o poněkud podřadný materiál?“

„Ano, jistě. Tohle jsou jednoduché experimenty. Žádný z nich nebude zachován. Po Převratu půjde o něco docela jiného. Budeme mít do začátku nadprůměrný materiál... například tebe.“

„Ano, ovšem.“ O další rozvádění tohoto tématu Hamilton nestál. „Jen mi nikdo nikdy neřekl, jaké plány s těmi barbary máme.“

„S juniory není zapotřebí tohle rozebírat. Některé z nich ušetříme k experimentům. Ostatní budou včas zlikvidováni.“

Hezký, ale drastický plán, pomyslel si Hamilton. Rozptýlené kmeny z Euroasie a Afriky, které si po katastrofách Druhé války klopotně razí cestu zpět k civilizaci, budou bez souhlasu deponovány do zapomnění laboratoře nebo smrti. Umiňoval si, že McFeeovi časem trochu přistříhne uši.

„Tohle je pravděpodobně nejpodnětnější exponát,“ pokračoval za chůze McFee ve výkladu. Hamilton se podíval směrem, v němž ukazoval. Zdálo se, že exponátem je hydrocefalický idiot, jakého ale Hamilton nikdy neviděl. Jeho zrak vnímal zjevně nemocné děcko s enormně objemnou hlavou.

„To je tetroid,“ sděloval McFee. „Šestadevadesát chromozomů. Kdysi jsme si mysleli, že to je tajemství hyper-mozku, ale zmýlili jsme se. Základní genetický výzkum je už na správné cestě.“

„Proč ho nezlikvidujete?“

„Zlikvidujeme... zanedlouho. Stále se z něj dá o ledačem poučit.“

Nalézaly se tam další bytosti, bytosti, na něž Hamilton raději ani nemyslel. Měl v té chvíli dojem, že pokud zkoušku zvládne absolvovat, aniž by projevil své opravdové pocity, bude mít ztracenou kliku!

Plánované vyhubení barbarů mu připomnělo další věc. Připadalo mu krajně zvláštní, že plány Klubu Pokračovatelů nepřímo ovlivnilo podivné zjevení Johna Darligtona Smithe. Neúprosná logika plánů pro Nový Řád směřovala samovolně k záhubě neschopných a nanicovatých řízených naturálů a rovněž k záhubě syntetiků a vzdorovitých genetiků, obecně k likvidaci všech antirevolucionářů. Záměry s těmi posledními žádnou opozici nevyvolávaly, ale řízeným naturálům projevovali mnozí příslušníci Klubu sentimentální náklonnost. Smýšleli o nich s onou zdvořile otcovskou přezíravostí, kterou příslušníci vládnoucí třídy často projevují vůči poddaným „nižším“ rasám. Právě fenomén, jak naložit s tímhle psychologickým problémem, nultou hodinu Převratu oddaloval.

Prostředek poskytla Adirondacká stáze.

Právě tuhle taktickou změnu oznámil McFee na večerním shromáždění téhož dne, kdy Hamiltona navštívil Smith. Řízení naturálové měli být na určitou dobu umístěni do stáze. Jednalo se o naprosto humánní postup. Vězňům pobyt v ní neublíží a posléze se vynoří v daleké budoucnosti. Po shromáždění se McFee Hamiltona zeptal, co si o tomhle plánu myslí.

„Mohl by získat oblibu,“ připustil Hamilton. „Ale k čemu dojde po jejich propuštění?“

McFee se zatvářil překvapeně a pak se rozesmál. „Ty i já jsme praktičtí lidé,“ opáčil tlumeně.

„Vy myslíte...“

„Ovšem. Ale drž jazyk za zuby.“

Phyllis usoudila, že je na čase, aby jeho zachmuřené rozjímání rozptýlila. „Copak tě žere, mizero?“ optala se zpytavě. „Od té doby, co jsme si sedli, jsi neřekl ani dvě slova.“

Hamilton se s trhnutím vrátil do reality. „Nic podstatného,“ zalhal a v duchu mu prolétlo hlavou, kéž by se jí se svými starostmi mohl svěřit. „Ani ty toho moc nenapovídáš. Trápí tě něco?“

„Ano,“ přiznala, „zrovna jsem vybírala jméno pro našeho syna.“

„Pro pána krále! Nejsi ty tak trochu napřed? Ztraceně dobře víš, že děti mít nehodláme.“

„To se ještě ukáže.“

„Hm, ehm! A jaké jméno jsi pro toho hypotetického potomka vybrala?“

„Theobald – 'ten, jenž lid neohroženým činí',“ odpověděla Phyllis zasněně.

„Ten, jenž lid neo –' lepší by byl Jabez.“

„Jabez? Co znamená Jabez?“

„Ten, jenž zarmucuje'.“

„Ten, jenž zarmucuje'! Jsi špinavec, mizero.“

„To vím. Proč tuhle věc nepustíš z hlavy, nedáš sbohem hlučné školce a nedáš se dohromady se mnou?“

„Zopakuj to ještě jednou a pomalu.“

„Právě tu navrhuji svazek manželský.“

Zdálo se, že to zvažuje. „Jde ti jen o tohle?“

„Rozhodnutí je na tobě. Rovnochoť, registrovaný společník, legální partner... forma dle tvé libosti.“

„Čemu mám,“ promluvila zvolna, „tuhle náhlou změnu názoru připsat?“

„Nejde o náhlou změnu. Myslím na ni už od té doby... od chvíle, kdy ses mě pokusila sejmut.“

„Něco tu nehraje. Před chvílí jsi tvrdil, že je Theobald nemožně hypotetický.“

„Počkej,“ řekl chvatně. „O dětech jsem se ani slůvkem nezmínil. To je druhé téma. Mluvil jsem o nás.“

„Tak? Račte pochopit následující, pane Hamiltone. Až se vdám, nebude to za chlapa, který svazek manželský považuje za rekreaci.“ Znovu se pustila do večere.

Rozhostilo se několikaminutové hluboké ticho. Přerušil je až Hamilton.

„Zlobíš se na mě?“

„Ne. Ty už takový hajzl jsi, mizero.“

„Jo, to je mi taky jasný. Dojedla jsi?“

„Ano. Zajdeš ke mně?“

„Sice bych rád, ale dneska večer nemůžu.“

Když ji opustil, vydal se rovnou do Dvorany Vlka. Na ten večer byla svolána velká valná hromada. Sice bez udání důvodu, ale omluvy se nepřijímaly. Náhodou to byla také Hamiltonova první schůze od jeho povýšení do druhořadé hodnosti sekčního vůdce.

Dveře klubového sálu zůstávaly otevřené. Pár členů shromážděných uvnitř tiše hlučelo a v souladu s doktrínou se družně veselilo. Nevylučovala se dokonce ani přítomnost několika cizinců. Dokud se nic nedělo, nikdo je nevyháněl. Později budou zdvořile vyzváni, aby Klub opustili.

Hamilton nenápadně vstoupil, pozdravil se s několika členy, natočil si holbu piva, posadil se a přihlížel házení šipek, které se odehrávalo na opačném konci klubového sálu.

O chvíli později se do lokálu přihnál McFee, pohledem přelétl shromážděné, namátkou vybral dva sekční velitele a trhnutím hlavy jim naznačil, aby vyprovodili jednoho setrvávajícího nezasevce. Cizinec byl pořádně opilý. Odejít se mu sice nechtělo, ale žádnou opravdovou nesnáz nepředstavoval. Po jeho odchodu a uzavření vstupních dveří McFee prohlásil: „K věci, bratři.“ A k Hamiltonovi dodal: „Měj na paměti, že se dnešní noci účastníš konference.“

Hamilton tohle konstatování začal právě v duchu hodnotit, když ucítil dotek na rameni a zaslechl za sebou hlas. „Felixi! Ach, Felixi!“

Už jak se obracel, zdál se mu ten hlas nějak povědomý. Přesto mu jeho živočišná pohotovost umožnila, aby se ovládl a nedal nic najevo. Byl to Monroe-Alfa.

„Já věděl, že patříš k nám,“ říkal zrovna jeho přítel šťastně. „Právě jsem uvažoval, když –“

„Vrať se do prostoru své sekce,“ ozval se příkře McFee.

„Rozkaz, pane! Felixi, uvidíme se později.“

„Určitě, Cliffe,“ opáčil Hamilton srdečně. Vydal se za McFeem, rád, že má tuhle krátkou příležitost ke srovnání roztěkaných myšlenek. Cliff! U Velkého Vejce! Cliff! Co, ve Jménu Života, dělá v tomhle verbežím hnízdě? Proč se s ním dosud nesetkal? Samozřejmě, že věděl proč – setkání příslušníka jedné sekce s příslušníkem druhé bylo velice nepravděpodobné. Odlišná večerní školení a tak podobně.

V duchu celý systém proklel. Ale proč Cliff? Vždyť Cliff je ten nejmírnější a nejzdvořilejší člověk, jaký kdy nosil pistoli. Proč by zabředal do téhle hniloby?

Zvažoval možnost, zda by třeba Monroe-Alfa nemohl být agent provokatér jako on sám – právě proto žasne, že ho tady objevil. Anebo ani moc nežasne... třeba, na rozdíl od něj, zná jeho postavení. Ne, to nedává smysl. Cliff nemá k žádoucímu přetvářování vlohy. Neumí své pocity skrývat. Je stejně průhledný jako vzduch. V téhle roli působit nemůže.

„Velitelé,“ říkal právě McFee, „dostal jsem rozkaz, abych vám sdělil velkou novinu!“ Odmlčel se. „Převrat je na dosah.“

Osazenstvo zavířilo a zbystřilo pozornost. Hamilton se zpříma posadil. Krucinál! pomyslel si, kocábka odráží a já musím mít na krku toho božího pošetilce Cliffa.

„Bournby!“

„Ano, pane.“

„Ty a tvá sekce... nejdůležitější spoje. Zde je tvá cívka. Ihned se ji nauč nazpaměť. Budete spolupracovat s šéfem propagandy.“

„Rozkaz, pane.“

„Steinwitz, tvá sekce se zaměří na Ústředí energetiky. Převezmi svou cívku. Harrickson!“

„Ano, pane.“

Podobně to pokračovalo dál a dál. Hamilton poslouchal jen napůl. Současně se s nehybnou tváří pokoušel promýšlet vlastní nepříjemné dilema. Je nutné varovat Mordana. To je prvořadá věc! Musí ji zvládnout v nejbližší možné chvíli, jakmile se mu podán vypadnout. Pokud se potom najde nějaký způsob, jak toho blázna uchránit před jeho vlastní naivitou, pokusí se o to. „Hamilton!“

„Ano, pane.“

„Speciální určení. Budeš –“

„Jen okamžik, pane. Zaznamenal jsem něco, co pro tohle hnutí představuje nebezpečí.“

„Ano?“ McFee se choval netrpělivě a mrazivě.

„Jde o staršího člena Monroe-Alfu. Chtěl bych, aby mi byl přidělen.“

„Nemožné. Starej se o své pokyny.“

„Nejsem nedisciplinovaný,“ odpověděl Hamilton poklidně, „jen toho muže znám náhodou lépe, než kdokoli z vás. Je náladový a má hysterické sklony. Jedná se o deviantní typ, ale mně osobně je oddaný. Rád bych ho měl pod neustálým dohledem při sobě.“

McFee klepl netrpělivě do stolu. „Zcela vyloučené. Tvůj zápal přesahuje smysl pro subordinaci. Tuhle chybu už neopakuj. A mimo to, je-

li pravda, co tvrdíš, je vhodnější, když je tam, kde je... neměl bys ho ztratit z očí. Povětšinou... jsi jeho sekčním velitelem. Sleduj ho. Bude-li to nezbytné, zastřel ho.“

„Rozkaz, pane.“

„A teď, Hamiltone –“ Hamilton si s těžkým srdcem uvědomil, že jeho snaha najít pro Monroe-Alfu východisko, dostala přítele do vážnějšího rizika. Jeho pozornost upoutala další McFeeova slova. „V průběhu akce se necháš přijmout u moderátora pro genetiku... Mordana. Sejmi ho ihned a dej si při tom pozor, abys mu nedal šanci k vytažení zbraně.“

„Vím o jeho rychlosti,“ odpověděl Hamilton suše.

McFee se trochu uvolnil. „Při tomhle úkolu žádnou pomoc nepotřebuješ, protože jsi chlapík, který se k němu může, jak oba dobře víme, snadno dostat.“

„Souhlasím.“

„Právě proto ti nebyla svěřena sekce. Myslím, že tě ten úkol potěší. Myslím, že na něm máš osobní zájem.“ Obdařil Hamiltona lišáckým úsměvem.

Budu mu je odřezávat po hodně malých kouscích, pomyslel si Hamilton. Přesto zvládl náležitý úšklebek a odpověděl: „Na tom, co říkáte, něco je.“

„Ach, ano! To je vše, pánové. Dokud neřeknu, nikdo se nevzdává... pak budete odcházet po jednom nebo po dvou. K sekším!“

„Kdy začneme?“ odvážil se někdo zeptat.

„Přečtete si své cívky.“

Cestou k baru zastavil Hamilton McFeea. „Já žádnou cívku nemám. Kdy nastane hodina „H“?“

„Ach, ano. Vlastně dosud nebyla určena. Od téhle chvíle buď nadále ve střehu. Zdržuj se v dosahu.“

„Tady?“

„Ne. Ve svém bytě.“

„Půjdu tedy.“

„Ne. Ještě ne. Vytrat' se až po ostatních. Pojď si se mnou dát něco k pití a pomoz mi v rozptýlení. Jak byla ta písnička o *Dětech raketového pilota*? Ta mě pobavila.“

Příští hodinu se Hamilton snažil McFeea rozptýlit. Sekce Monroe-Alfy byla rozpuštěna krátce před tím, než je McFee propustil. Hamilton využil svého čerstvě získaného hodnotního zařazení, aby se s přítelem dostali

ven mezi prvními skupinkami. Když se Monroe-Alfa, napjatý a rozčilený vyhlídkou na akci, ocitl venku, začal blekotat.

„Drž hubu,“ usadil ho Hamilton.

„Proč, Felixi?“

„Dělej, co máš,“ řekl Hamilton vztekle. „K tobě do bytu.“

Monroe-Alfa setrval v trucovitém mlčení, což vyšlo nastejno. Hamilton s ním nechtěl zapřádat hovor, dokud nebudou sami. Mezitím pátral po nějakém telefonu. Nešlo o nijak velkou vzdálenost – několik schodišť a krátká jízda na posuvném pásu. Minuli dvě telefonní budky. První byla obsazená a druhá zobrazovala zářivý nápis: MIMO PROVOZ. Hamilton v duchu zaklel a pokračoval v cestě. Měli sice jeden monitor, ale Hamilton už ztratil veškerou naději, že by přes něj svou zprávu dostal k rutinou indoktrinované mysli. Pospíchali dál k bytu Monroe-Alfy. Když se v něm ocitli a zavřeli za sebou dveře, Hamilton rychle přešel ze strany k Monroe-Alfovi a sebral mu zbraň dříve, než měl kdy si uvědomit, co má za lubem.

Monroe-Alfa překvapeně ustoupil. „Proč tohle děláš, Felixi?“ vykřikl. „Co se děje? Ty mi nevěříš?“

Hamilton ho pohledem přelétl od hlavy k patě. „Ty blázne,“ řekl trpce. „Ty totální, stupidní a hysterické magore!“

KAPITOLA OSMÁ

„TY V TÉ PUSTINĚ VEDLE MĚ.“

„Co tím myslíš, Felixi? Co to do tebe vjelo?“ Tvářil se tak naprosto překvapeně, natolik nevinně, že by prováděl něco špatného, až to Hamiltona na okamžik vyvedlo z míry. Není možné, že je Monroe-Alfa vládním agentem stejně jako on? A není tedy možné, že ví, že jím je Hamilton také?

„Počkej chvíli,“ řekl ponuře. „Jaké postavení tady zastáváš? Jsi oddaný Klubu Pokračovatelů, anebo jsi v něm jako špicl?“

„Špicl? Ty si myslíš, že jsem špicl? Proto jsi mi vzal zbraň?“

„Ne,“ odpověděl Hamilton zuřivě. „To proto, že se obávám, že špehem nejsi.“

„Ale –“

„Na rovinu. Já špeh *jsem*. Jsem tu proto, abych tohle hnutí zničil. Zatraceně. A kdybych byl dobrák, tak bych ti ustřelil palici a šel si dál po svém. Ty zatracený pako, všechno jsi zpackal!“

„Ale... ale, Felixi, já přece *věděl*, že v tom jsi. Právě tahle skutečnost mě přesvědčila. Věděl jsem, že ne-“

„Jo, nejsem! Kam tě zařadit? Kde stojíš? Jsi se mnou nebo proti mně?“

Monroe-Alfa shlédl z Hamiltonovy tváře k pistoli v jeho ruce a pak se mu znovu zadíval do obličeje. „No tak, dělej... střílej,“ řekl.

„Nebud' bláhový!“

„Dělej. Asi jsem blázen... ale ne zrádce.“

„Ty, že nejsi zrádce! Vždycky jsi nás všechny zaprodával.“

Monroe-Alfa zavrtěl hlavou. „Narodil jsem se v téhle kultuře. Jinou volbu jsem neměl, a proto jí žádnou oddanost nedlužím. Teď mám vizi o společnosti, která za to stojí. Neobětuju ji jen proto, abych si zachránil vlastní kůži.“

Hamilton zaklel. „Bůh nás chraň před idealisty.' Ty hodláš dopustit, aby zemi ovládla tahle všivácká banda?“

„Někdo volá, někdo volá. Někdo...“ začal se tlumeně, ale vytrvale, ozývat telefon. Monroe-Alfa ho ignoroval.

„Nejde o všiváky. Mají v úmyslu vytvořit skutečně vědeckou společnost a já se s nimi ztotožňuju. Tahle změna bude asi trochu drsná, ale to se nedá nic dělat. Je to pro nejlepší –“

„Sklapni. Nemám kdy přít se s tebou o ideologie.“

Přistoupil k Monroe-Alfovi, který, stále ve střehu, malinko ustoupil. Vzápětí ho, aniž by se mu přestal dívat do očí, nakopl do rozkroku. „Někdo volá. Někdo volá.“

Zasunul pistoli do pouzdra, rychle se sklonil nad zneschopněným Monroe-Alfou a udeřil ho na solar, ne pěstí, ale zpevněnými prsty. Úder měl ochromit bránici, což se také stalo. Dověkl Monroe-Alfu až pod telefonní aparát, přitlačil mu koleno na kříž a levačkou ho čapnul za hrdlo.

„Ani se nehni,“ varoval ho. Pravačkou vzal telefon. Obličejem spočíval těsně u mluvítko. Žádné jiné zvuky by se přenášet neměly.

V rámu obrazovky se zjevila McFeeova tvář. „Hamilton!“ zvolal. „Co tam, zatraceně, děláš?“

„Doprovodil jsem domů Monroe-Alfu.“

„To je přímé porušení kázně. To si zodpovíš... později. Kde je Monroe-Alfa?“

Hamilton uvedl jakési stručné, klamné, ale přijatelné vysvětlení.

„Je vhodná chvíle provést nezbytné,“ poznamenal McFee. „Vyříd' mu následující rozkazy: že je zproštěn služby. Řekni mu, ať vypadne někam hodně daleko a setrvá tam po dobu osmačtyřiceti hodin. Rozhodl jsem se, že ho nepoužiju.“

„Dobře,“ přitakal Hamilton.

„A ty... máš ponětí, jak blízko k porušení svých instrukcí jsi se dostal? Měl si být v akci o deset minut dříve, než se do ní přemístí sekční skupina. Dej se do toho.“

„Ted’?“

„Ted’.“

Hamilton přerušil spojení. V okamžiku, kdy telefonní aparát ožil, začal se Monroe-Alfa prát. Hamilton mu sice přitlačil kolenem páteř a drsně mu stiskl hrdlo, ale taková situace se nedala zvládat moc dlouho.

Trochu Monroe-Alfovi povolil. „Slyšel jsi přece instrukce!“

„Jo,“ opáčil Monroe-Alfa chraptivě.

„Zařídíš se podle nich. Kde máš svůj vzducholet?“

Monroe-Alfa neodpověděl. Hamilton zlostně znásobil tlak. „Odpověz mi. Na střeše?“

„Jo.“

Hamilton se o odpověď nestaral. Vytáhl z pouzdra svou automatickou pistoli a udeřil s ní Monroe-Alfu za pravé ucho. Jeho hlava sebou jednou škubla a poté bezvládně sklesla. Hamilton se otočil k aparátu a odsignalizoval Mordanovo soukromé číslo. Zatímco vzdálená mašinerie pátrala, s obavou vyčkával, že se zpráva vrátí s oznámením „NIKDO NA PŘÍJMU!“. Vydechl si, když přístroj naopak oznámil potvrzení příjmu.

Po nekonečné chvíli – celkově asi třech nebo čtyřech vteřinách – se na obrazovce zjevila Mordanova tvář. „Ach... zdravím vás... Felixi.“

„Claude... přichází čas! O tohle jde.“

„Ano, vím. Proto jsem tady.“ Za ním bylo vidět prostředí kanceláře.

„Vy jste... to věděl?“

„Ano, Felixi.“

„Ale... no, to je jedno. Stavím se.“

„Ano, určitě.“ Mordan zavěsil.

Hamiltona zachmuřeně napadlo, že už zbývá jen jedno jediné překvapení k tomu, aby začal ze zdi sbírat stíny. Ale neměl čas, aby se s tím trápil. Vrazil do přítelovy ložnice a ihned našel, co chtěl – drobné růžové kapsle, které pro Monroe-Alfu představovaly úlevu od bezesné trýzně. Poté se vrátil a zběžně Monroe-Alfu prohlédl. Zůstával v bezvědomí.

Zvedl ho do náruče, vyšel na chodbu a pátral po výtahu. Cestou minul jakéhosi vyděšeného občana. Zahleděl se na něj a řekl: „Psst... probudil byste ho. Otevřete mi prosím výtah?“

Občan se zatvářil rozpačitě, pokrčil rameny a udělal, oč byl požádán.

Hamilton bez obtíží našel maličký vzducholet Monroe-Alfy a klíčem, který vytáhl příteli z kapsy, ho otevřel. Složil své břemeno dovnitř, nastavil automatickou pilotáž na střechu Kliniky a stiskl rotorovou přípojnici. Pro danou chvíli udělal vše, co mohl. Automatická pilotáž byla v městské vzdušné dopravě rychlejší než ruční. Než dospěl k Mordanovi, uběhlo přes pět minut, ale i tak ušetřil nejméně deset minut, které by ho stála cesta metrem nebo na pohyblivém chodníku. Kompenzoval se tím čas promrhaný s Monroe-Alfou. Monroe-Alfa se začínal hýbat. Hamilton vyndal z chladničky šálek, nalil do něj vodu, rozpustil v ní tři kapsle a přistoupil k němu. Propleskl ho.

Monroe-Alfa se posadil. „Co se děje?“ zeptal se. „Přestaň. Co se stalo?“

„Tohle hezky vypij.“ Hamilton mu přiložil šálek ke rtům.

„Co se stalo? Bolí mě hlava.“

„To by měla... ošklivě jsi upadl. Vypij to. Budeš se cítit líp.“

Monroe-Alfa se poslušně podvolil. Když dopil, Hamilton ho bedlivě sledoval, a v duchu přemítal, zda ho nebude muset ještě jednou praštit, než hypnotikum zabere. Ale Monroe-Alfa už nepromluvil. Zdálo se, že zůstává omámený. Zakrátko upadl do hlubokého spánku.

Vzducholet si mírně pobrukoval.

Hamilton zvedl panel komunikátoru, vrazil dovnitř nohu a přitlačil. Ozval se uspokojivý zvuk tříštěného krystalu a přetrhovaných drátů. Nařídil automatickou pilotáž přímo na jih a bez určení místa doletu, otevřel dveře a vystoupil. Obrátil se, sáhl dovnitř a nahmatl rotorovou přípojnicí, ale s jejím stlačením otálel. Znovu vlezl dovnitř a vyjmul z automatického pilota selektorový klíč. Opět vystoupil, stlačil rotorovou přípojnicí... a přikrčil se. Po zabouchnutí dvířek se maličký vrtulník vznesl kolmo vzhůru a vyhledával přeletovou výšku.

Hamilton nečekal, až mu zmizí z dohledu. Otočil se a vyrazil dolů.

Monroe-Alfa se probudil se suchem v ústech, s nesnesitelnou tepavou bolestí hlavy, s pocitem na zvracení v oblasti bránice a s předtuchou blížící se katastrofy. Všechny dojmy si začínal uvědomovat právě v tomhle sledu.

Věděl, že je ve vzduchu, v malém vzducholetu a sám, ale unikalo mu, jak se tam ocitl a proč.

Předtím se mu zdály ošklivé sny. Připadalo mu, že nějak souvisejí s ním. Obsahovaly cosi, co by měl udělat.

Tohle je přece ten Den, Den Převratu! To je ono! Ale proč je tady? Měl by být u své sekce. Ne. Kdepak, McFee přece řekl –

Cože to povídal? A kde je Hamilton? Hamilton je špeh! Hamilton se je všechny chystá zradit!

Musí ihned informovat McFeea. Kde je? To je jedno... zavolá mu!

Teprve pak zjistil, že komunikátor je zničený. A jasné sluneční světlo venku mu napovědělo, že je příliš pozdě, příliš pozdě. Ať už se Hamiltonova zrada střetla s čímkoliv, došlo k ní. Je už moc pozdě.

Jednotlivé kousky do sebe začínaly zapadat. Vzpomněl si na ošklivý rozhovor s Hamiltonem, na zprávu od McFeea, na zápas. Zjevně byl omráčen. Nezbyvá, než se vrátit, obrátit se na svého velitele a přiznat vlastní selhání.

Ne. McFee mu přikázal, aby se držel stranou, aby se po dva dny zdržoval někde daleko. Musí uposlechnout. Celek je významnější než části.

Ty příkazy ale nesedí... McFee přece o Hamiltonovi neví.

On už ano. Tohle je jisté. Rozkazy tedy neplatí. Jak to McFee říkal? „*Rozhodl jsem se ho nadále nevyužívat.*“

Nedůvěřuji mu. McFee už ví, co je zač... praštěný trouba, na kterého se může spolehnout, že provede nesprávnou věc v nesprávný čas.

Nikdy nebyl nijak zvlášť dobrý. Jediné, co mu sedí, je provádění malicherností. Toho si je vědom. Tohle vědí všichni. Hazel to ví. A když se potká s dívkou, která se mu líbí, maximálně jí zvládne podrazit nohy. Hamilton to ví. Ten se ani neobtěžoval ho zabít... protože za to nestojí. Ve skutečnosti je v Klubu Pokračovatelů nežádoucí.... Chtějí jen, aby ho měli po ruce kvůli vedení účetnictví pro Nový Řád. McFee s ním o tom mluvil, vypytaval se ho, zda to zvládne. Přirozeně, že ano. To je vše, co je... úředník.

No, jestli ho potřebují k tomuhle, udělá to. Nemí hrdý. Žádá se po něm, jen aby sloužil. Bude to docela jednoduchá věc: zavést spolehlivé účetnictví pro stát kolektivního typu. Moc dlouho mu to trvat nebude. Pak jeho užitečnost skončí a bude mít právo na pořádně dlouhý spánek.

S pocitem naprostého sebezapření se zvedl. Vypláchl si ústa, vypil přes litr vody a hned se cítil o něco lépe. Zašátral ve skřínce na potraviny, otevřel víko tomatové šťávy, vypil ji a výrazně zasmušilým způsobem si zase připadal jako člověk.

Pak se pustil do průzkumu své polohy. Vzducholet se vznášel na místě. Dosáhl už krajního limitu svého automatického doletu.

Zemi zahalovaly mraky, ale v místech, v nichž se nacházel, jasně svítilo slunce. Autopilot mu zobrazil zeměpisnou šířku i délku. Odkaz na mapy, jak zjistil, ho situoval kamsi nad pohoří Sierra Nevada... téměř přesně nad Park Obřích Sekvojí. Tohle ho trochu zaujalo. Ve své veřejné, společenské masce prohlašoval Klub Pokračovatelů strom zvaný Generál Sherman za presidenta ve výslužbě. Hezký žert... pomyslel si... nezničitelná, dokonale přizpůsobená Nejstarší živoucí bytost na Zemi.

Narušené autořízení mu přidělovalo vrásky mezi očima. Mohl sice let řídit ručně, ale dokud nebude opraveno, nemohl vstoupit do dopravního ruchu metropole. Pokud vletí do nějakého města, zamíchá se do boje.

Nepřipouštěl si, že už na to nemá žaludek... tahle Hamiltonova slova ho zanechala s nepřiznanými pochybnostmi. Ale autopilot se opravit musí.

V Parku by snad nějaká opravná být měla... vlastně určitě, vzhledem k turistickému ruchu. A v něm Převrat jistě žádný boj nevyvolal.

Zapnul čočku s širokým zorným úhlem a vnímal, jak klesá.

Po přistání se ke vzducholetu blížila jediná osoba. „Tady zvostat nemůžete,“ řekl chlápek, když se dostal na doslech. „Park je uzavřenej.“

„Přistál jsem kvůli opravě,“ odpověděl Monroe-Alfa. „Proč je Park uzavřený?“

„To nevím. Nějaký potíže dole pod nim. Před pár hodinama povolávali rangers do zvláštní služby, a proto jsme turisty evakuovali. Kromě mě se tady už nikdo nezdržuje.“

„Umíte opravovat?“

„Měl bych... snad. V čem je problém?“

Monroe-Alfa mu ho ukázal. „Můžete to upevnit?“

„Ten zvukovej box ne. Mohl by splášit některou součást autopilota. Co se stalo? Připadá mi, jako byste si to rozbil sám.“

„Já ne.“ Monroe-Alfa otevřel zámek, našel ve výbavě vzducholetu zbraň, která byla její součástí, a zastrčil si ji do pouzdra. Hlídač měl pásku. Ihned zmlkl. „Myslím, že se, mezitím, co to budete upevňovat, trochu projdu.“

„Ano, pane. Nebude to trvat dlouho.“

Monroe-Alfa vyndal kreditní štoček, odtrhl dvacetikreditní poukázku a muži ji podal. „Tady. Nechte vzducholet v hangáru.“ Chtěl být sám, nepřál si mluvit vůbec s nikým a nejméně ze všeho s tímhle vyzvídavým cizincem. Otočil se a vydal se pryč.

Při přistávání zahlédl z obřích stromů jen část. Oči měl neustále přilepené na zvětšovací čočky a dost ho zaměstnávaly obtíže s přistáváním. Nikdy dřív v tomhle Parku ani nebyl. Pravda, obrázky viděl... kdopak ne?... ale obrázky nejsou stromy. Vydal se do terénu spíše ponořen do vlastního vnitřního zmatku, než aby se věnoval velikánům kolem sebe.

To místo ho ale dostalo.

Vůbec tam nesvítilo slunce, po obloze ani památky. Stromy mizely v mlžném stropu vysoko nad hlavou. Všude panovalo ticho. Jeho vlastní kroky tlumil koberec zeleného jehličí. Neexistoval tam žádný konečný obzor. Jen nekonečný sled majestátních kmenů: štíhlých zelených Lambertových borovic o pouhém metru tloušťky, a robustních červenohnědých kmenů samotných obřích sekvojí. Odstupovaly od něj ze

všech stran, zrak nevnímal nic než stromy... stromy, mlhu nahoře a koberce, jež se místy stýkaly s paličatými políčky starého sněhu.

Z větvoví vysoko nahoře občas spadla kapka. Čas tam neexistoval. Tenhle les býval, je, a bude. Čas nikoliv, čas tu nebyl zapotřebí. Ty stromy ho popíraly, přezíraly. Zřejmě dovedly rozeznávat období stejně lehce, jako člověk vnímá a pomíjí ubíhající minutu. Monroe-Alfa měl pocit, že se na to, aby si ho povšimly, pohybuje příliš horečně, že je příliš nepatrný, aby ho zahlédly.

Zastavil se, a pak se vydal k jednomu z těch nejstarších, opatrně, jak se na mladíka při jednání s někým tak úctyhodným sluší. Dotkl se jeho kůry, zprvu plaše, posléze, jak se osmělil, tlakem celé plochy dlaně. Jeho povrch nebyl chladný, jak tomu u kůry bývá, nýbrž hřejivý a živoucí, vzdor vlhkosti, která na něm ulpívala. Přes vlhkou hrubost jeho povrchu načerpával pocit jakési božské síly. Cítil se jistě a pozemsky loudavým způsobem šťastný.

Nedokázal se trápit vzdálenými problémy vlastního mraveniště. Měřítka se změnila a zuřivé zápolení světa se ztrácelo v čase i místě, už ani nerozeznával detaily.

Na Kmeta narazil nečekaně. Procházel lesem a spíše ho vnímal, než aby na něj myslel. Pokud tam existovala znamení, jež by ho upozorňovala na cosi vpředu, neviděl je. Ale on žádné náznaky, které by mu napovídaly, co spatří, nepotřeboval. Ostatní velikáni byli také ohromní a letití. Tenhle je ale překonával stejně jako oni Lambertovy borovice.

Vytrvával tam už čtyři tisíce let, odolával, přežíval a z živoucího dřeva budoval vlastní gigantickou vitalitu. Egypt a Babylon vznikly za jeho mládí... které stále trvá. Zrodil se David, a zemřel. Svou ambiciózní krví potřísnil podlahu Senátu Velký César. Mohamed prchl. Kryštof Kolumbus opakovaně intervenoval u královny a poté strom objevili běloši... stále stojící, pořád zelený. Dali mu jméno po muži proslulém pouze stejnou vlastností – Generál Sherman. Strom Generál Sherman. Žádná jména nepotřebuje. Je sám sebou, mlčenlivý, vyrovnaný, živý a bezstarostný nejstarší občan.

Monroe-Alfa se v jeho blízkosti nezdržel dlouho. Sice mu pomohl, ale jeho přítomnost ho přemáhala jako každého, kdo se u něj zastavil. Vracel se lesem zpět a společnost těch méně nesmrtelných mu v tom protikladu připadala téměř přívětivá. Když se zase ocitl opodál podzemního hangáru,

před nímž zanechal svůj vzducholet, obloukem ho obešel, protože si zatím nikoho nepřál potkat. Šel dál.

Po chvíli zjistil, že mu cestu ztěžuje masivní šedavé žulové skalisko, které se pachtilo vzhůru a v mlze mizelo z dohledu. Řady schodovitých stupňů důmyslně vysekaných ve skále tak, aby přirozeně splývaly s původním skaliskem, se svými záhyby klikatily vzhůru. Na úpatí stupňů byl krátký nápis: MORO ROCK. Znal tuhle skálu z obrázků a z jednoho krátkého pohledu skrze mlhu při přistávání. Byla to obrovská šedá a pevná kamenná masa o výšce a šířce hory, vhodná pro Sabat.

Pustil se do výstupu. Po chvíli se vytratily stromy. Nebylo tam nic, než on, sedává mlha a šedá skalina. Jeho pocit závratí vzrostl. Aby ve výstupu vytrval, musel sledovat své nohy a jednotlivé stupně.

Jednou vykřikl. Ten zvuk se ztratil bez ozvěny. Cesta vedla podél okraje ostrého jako nůž, nalevo ryzí kamenný sešup, vpravo bezedná, prázdná a šedavá nicota. Přes ni profukoval studený vítr. Dál stezka opět šplhala skalní stěnou.

Začal spěchat. Už se rozhodl. Nemůže doufat, že napodobí vážnou a poklidnou jistotu starobylého stromu... k tomu není stavěný. S určitostí cítil, že ani pro život, o kterém sní. Není třeba se k němu vracet, netřeba čelit Hamiltonovi nebo McFeeovi, ať tu jejich smrtelnou hru vyhraje kterýkoliv z nich. Tady je příhodné místo, místo pro smrt s nefalšovanou důstojností.

Skalina strmě spadala do tisícimetrové hloubky.

Konečně dospěl na vrchol a zastavil se, popadal dech ze závěrečného úsilí. Je přichystaný a místo rovněž... právě v tom okamžiku zjistil, že není sám. Na břiše tam ležel někdo další. Opíral se o lokty a vyhlížel do prázdnoty.

Obrátil se a chystal se odejít. Přítomnost druhé osoby jeho předsevzetím otřásla. Cítil se rozpačitě, jako by byl přistižen nahý. Pak se osoba obrátila a zahleděla se na něj. Hleděla přátelsky, bez překvapení. Poznal ji... bez překvapení, což ho zaskočilo. Viděl, že ho rovněž poznala.

„Och, zdravím,“ řekl hloupě.

„Pojďte si sednout,“ odpověděla.

Mlčky její výzvu přijal a přičapl vedle ní na bobek. V té chvíli nic víc neřekla, ale dál spočívala na jednom lokti a prohlížela si ho... ne stísněně, ale s vyrovnaným klidem. To se mu líbilo. Vyzařovala z ní stejná hřejivost jako ze sekvojí.

„Chtěla jsem si s vámi po tom tanci popovídat,“ ozvala se konečně.
„Byl jste nešťastný.“

„Ano. Ano, to je pravda.“

„Teď už ne.“

„Ne,“ přistihl se říkat, a s drobným úlekem si zároveň uvědomil, že tomu tak opravdu je.“

„Ne, teď už jsem šťastný.“

Znovu se odmlčeli. Zdálo se, že dívka nemá vůbec žádnou potřebu si povídat, ani se chovat nervózně. Její projev uklidňoval i jeho samotného, i když jeho klid neměl tu hloubku.

„Co tu děláte?“ zeptal se.

„Nic. Možná, že čekám na vás.“ Nešlo sice o logickou odpověď, ale potěšila ho. Po chvíli vítr zmrazivěl a mlhová šed' ztemněla. Vydali se dolů. Cesta se tentokrát zdála kratší. Nabídl jí pomoc, třebaže působila jistěji než on a oba to věděli. Posléze se ocitli na lesní půdě, kde už nebyl žádný důvod, proč ji držet za ruku nebo za paži.

Narazili na stádečko hybridní vysoké – byl v něm statný jelen, který po nich vrhl letmý pohled a znovu se vrátil k vážné činnosti popásání, aniž by byla nějak vážně narušena jeho důstojnost; dvě laně, které je vzaly na vědomí s poklidným příslibem dlouho ochraňované nevinnosti; a tři koloušci. Laně se chovaly pasivně, ale zamlouvalo se jim drbání za slechy. Koloušci byli hravě zvědaví. Nakupili se kolem, přibližovali se k nim, drcali jim čenichy do šatů a vzápětí se, vylekáni nějakým náhlým pohybem, cupitavě vzdalovali, až jim velké hebké slechy plandaly. Dívka jim nabídla listí utržené z jedné křoviny a rozesmálo ji, jak jí oždibují prsty. Monroe-Alfa si to rovněž vyzkoušel. A protože jejich oždibování lechtalo, i jemu se ústa roztáhla v širokém úsměvu. Býval by si prsty rád otřel, ale povšiml si, že si je dívka neotřela a tak od toho také upustil. Cítil nutkavou potřebu se jí se svým břemenem světit a taky se o to zajímavě pokusil. Zarazil se mnohem dříve, než se vypovídal a zadíval se na ni. Zpola očekával, že v jejích očích zahlédne znechucený nesouhlas. Ale nic takového v nich nespasil. „Nevím sice, o co v té vaší činnosti jde,“ řekla, „ale vy zlý nejste. Snad pošetilý, ale ne zlý.“

Zastavila se, zatvářila se trochu rozpačitě a zamyšleně dodala: „Se zlými lidmi jsem se zatím nepotkala.“

Snažil se popsat některé z ideálů Klubu Pokračovatelů. Rozpovídal se o plánech s řízenými naturály, protože byly pro vysvětlení nejzřejmější a

nejprostší. Nic nelidského, pouze minimální nátlak, svobodná volba mezi prostou sterilizační operací a výletem do budoucnosti... a tohle vše ve vyšším zájmu rasy. Mluvil o těch věcech jako o něčem, co by se udělat mělo, jsou-li lidé dostatečně moudří, aby se s tím smířili.

Dívka zavrtěla hlavou. „Myslím, že tohle mě zajímat nebude,“ řekla tiše, ale naprosto rozhodně. Monroe-Alfa změnil téma.

Překvapilo ho, když se začalo šerit. „Myslím, že bychom si měli pospíšet k lovecké chatě,“ řekl.

„Je zavřená.“ Uvědomil si, že má pravdu. Park je uzavřen. Jejich přítomnost se neočekává. Už, už se jí chtěl zeptat, zda tam má vzducholet, nebo zda se tam nahoru dostala tunelem, ale opanoval se. Stejně ho opustí. Nepřál si to. Jeho čas netlačil. Osmáctyřicet hodin vyprší až zítra. „Když jsem šel tímhle směrem, zahlédl jsem nějaké chatky,“ nadhodil.

Objevili je napůl ukryté v jakémsi dolíku. Nebyl v nich sice žádný nábytek, a zjevně se nepoužívaly, ale byly bytelné a odolné proti počasí. Prohledal zásuvky kredence a našel malé topné těleso, jehož ciferník ukazoval na jejich potřebu paliva. Voda tam byla, ale žádné jídlo. Nezáleželo na tom. Nebyly tam k dispozici ani lůžka s vybavením, ale podlaha byla lákavá a čistá. Dívka se na ni natáhla, schoulila se skoro jako nějaké zvíře, řekla „dobrou noc“ a zavřela oči. Domníval se, že ihned usnula.

Sám však čekal, že se mu bude usínat jen velice obtížně, ale upadl do spánku dříve, než měl čas se s tím trápit.

Probudil se s takovým pocitem spokojenosti, jaký už po mnoho dní... měsíců... nezažil. Nesnažil se pocit analyzovat, jen si ho prostě užíval, liboval si v něm, labužnický ho prodlužoval a jeho duše se zároveň pokradmu jako kočka vracela do vlastního pronájmu.

Pak zachytil obraz její tváře na podlaze chatky a pochopil, proč se cítí tak povzneseně. Ještě spala. Hlava jí spočívala v ohybu paže. Usoudil, že se nejedná o nějak krásnou tvář, třebaže na ní žádnou vadu najít nedokázal. Její kouzlo spočívalo v jakési dětské nevinosti, v užaslém vzezření, jako by každický nový prožitek vítala coby skutečně neotřelý a naprosto rozkošný... tak odlišně, pomyslel si, od mé vlastní hořké zasmušlosti, kterou trpím.

Kterou trpěl. Uvědomil si totiž, že její entuziasmus je nakažlivý, že se jím infikoval, a že tedy za vlastní povznesenou radostnou náladu vděčí její přítomnosti.

Rozhodl se ji nebudit. Stejně toho má tolik na zvažování, než si bude moci s někým promluvit. Nyní chápal, že jeho včerejší obtíže byla pouhá podělanost. McFee je pečlivý velitel. Jestli se McFee domnívá, že je vhodnější zdržovat ho mimo první linii, neměl by skuhrat, ani se vyptávat. Celek je větší než části. Stejně asi McFeeovo rozhodnutí podnítil Hamilton... z těch nejlepších úmyslů.

Hamilton, starý dobrý kámoš! Sice pomýlený, ale přesto dobrá sorta. Bude se muset postarat, aby se za něj při té rekonstrukci mohl přimluvit. Neměli by si dovolovat zášť... pro malicherné emoce nemá Nový Řád prostor. Jen logika a věda.

Bude toho třeba spousty udělat, a proto bude stále prospěšný. Další fáze začíná dnes – shromažďování řízených naturálů a jejich vybízení k volbě ze dvou humánních možností. Výsledky veřejných činitelů všeho druhu, a určování, zda jsou či nejsou povahově vhodné sloužit nadále pod Novým Řádem. Och, tohle bude ještě fůra práce, pomyslel si. V duchu žasl, proč měl včera dojem, že tam pro něj nebude místo.

Kdyby byl stejně zběhlý v psychologii jako v matematice, možná dokázal rozpoznat model, o který šlo – o náboženské vytržení, o touhu být součástí většího celku a zřeknutí se vlastních nicotných starostí, jak vydržet naživu. Při prvním školení mu určitě říkali, že revoluční politická hnutí a náboženská křížová tažení jsou charakterově tentýž proces, který se liší jen slovními nálepkami a krédy, ale on z toho dříve nikdy nic nezažil. Proto se mu nedařilo rozpoznat, co se s ním děje. Náboženská posedlost? Jaký nesmysl... sám se pokládal za nadmíru tvrdohlavého agnostika.

Dívka otevřela oči, uviděla ho a bez jediného pohybu se usmála. „Dobré ráno,“ řekla.

„Dobré, dobré,“ přitakal. „Včera jsem se vás zapomněl zeptat, jak se jmenujete.“

„Jmenuju se Marion,“ odpověděla. „A vy?“

„Já jsem Monroe-Alfa Clifford.“

„Dobrý rod, Clifforde. Myslím, že vy –“ dál se nedostala. Najednou získala překvapený výraz: dvakrát krátce zalapala po dechu, skryla obličej v dlaních a křečovitě kýchl.

Monroe-Alfa se v sedě prudce vzpřímil, náhle ostražitý a už ne šťastný.

Ona? Nemožné!

První zkoušce čerstvě nalezeného předsevzetí ale čelil neochvějně. Uvědomoval si, že sice půjde o zatraceně nepříjemnou věc, že ji ale udělat musí. Celek je větší než části.

Povědomé ponuré uspokojení čerpal dokonce z faktu, že může konat svou povinnost, bez ohledu na to, jak je bolestivá. „Vy jste kýchlá,“ řekl vyčítavě.

„To nic,“ odpověděla spěšně. „Prach... prach a to sluneční světlo.“

„Máte zalehlý hlas. A ucpaný nos. Povězte mi pravdu, vy jste 'naturál'... *vidíte?*“

„Vy mi nerozumíte,“ namítla. „Já jsem... ach, bože!“ Dvakrát po sobě rychle kýchlá a poté zůstala z hlavou sehnutou.

Monroe-Alfa se kousl do rtu. „Je mi to nepříjemné stejně jako vám,“ řekl, „ale dokud neprokážete opak, jsem nucen pokládat vás za řízeného naturála.“

„Proč?“

„Včera jsem se vám to pokusil vysvětlit. Budu vás muset předvést k Dočasné Komisi... mluvím naprosto vážně.“

Neodpověděla mu. Pouze zírala. Bylo mu to ještě nepříjemnější.

„No tak,“ řekl. „Netřeba z toho dělat tragédii. Nebudete muset vstupovat do stáže. Obyčejný a bezbolestný operační zákrok, který vás nijak nezmění... k narušení vaší endokrinní rovnováhy vůbec nedojde. A pak, možná ta operace nebude ani zapotřebí. Dovolte, abych se podíval na vaše tetování.“

Stále mlčela. Monroe-Alfa vytáhl pistoli a zamířil na ni. „Nezahrávejte si se mnou. Myslím to vážně.“

Snížil hledí a sežehl podlahu těsně před ní. Prudce se od opálené podlahy s malým obláčkem dýmu odtáhla.

„Pokud mě donutíte, zastřelím vás. Nežertuju. Dovolte mi, abych se podíval na vaše tetování.“

Když se pořád nehýbala, zvedl se, přešel k ní, hrubě ji popadl za paži a vytáhl ji na nohy.

„Nechte mě podívat na to tetování.“

Dívka sice stále váhala, ale pak pokrčila rameny. „Dobře... ale bude vás to mrzet.“ Zvedla levou paži. Když sehnul hlavu, aby si přečetl číslice, které měla vytetované nedaleko podpažní jamky, prudce mu srazila ruku na zápěstí jeho pravačky. Současně mu vlastní pravačkou zaťatou v pěst způsobila bolestné překvapení přímo na žaludku.

Monroe-Alfa upustil zbraň.

Vrhl se po ní dříve, než stačila dorachotit a pustil se za dívkou. Ale ta už zmizela. Dveře chatky zely dokořán. Jejich obrys rámoval obraz Lambertových borovic a sekvojí, ale žádnou lidskou siluetu.

Zaskřehotala a modře zajiskřila sojka. Nic jiného se nepohnulo.

Monroe-Alfa přiskočil ke dveřím a rozhlížel se v obou směrech. Současně tentýž půlkruh pokrýval svou zbraní, ale Les Obrů ji už pohltil. Jistě je někde hodně blízko: sojku její útěk vyrušil. Ale kde? Za kterým z padesáti stromů? Kdyby byl na zemi snůh, býval by to poznal, ale snůh, až na ucourané prolákliny, už roztál a sekvojové jehličí zeleného lesa nezanechávalo žádné stopy, které by jeho necvičený zrak dokázal vnímat... nebylo zaneřáděné ani podrostem, který by ji za útěku zdržoval.

Jako zmatený honící pes nejistě slídl kolem. Koutkem oka zachytil nějaký pohyb, otočil se, zahlédl bílý záblesk a okamžitě vypálil.

Zasáhl... to bylo jisté. Jeho cíl se složil za mladou 'lambertkou', která mu clonila ve výhledu, jednou sebou škubl a znehybněl. Zdráhavě se pustil ke stromku, aby jí dal ránu z milosti, pokud ji prvním výstřelem jen zmrzačil.

Nebyla to ona, nýbrž hybridní kolouch. Střela napálila zadek a pronikla vzhůru k životně důležitým orgánům. Záškub, který zahlédl i zaslechl, nemohl představovat nic jiného, než smrtelný reflex. Kolouch měl oči doširoka rozevřené a byl bez vlády. Napadlo ho, že na něj zírá s mírnou výčitkou.

Ihned se odvrátil. Bylo mu trochu zle. Šlo o prvního nelidského tvora, kterého kdy zabil.

Pátral po ní jen chvíli. Smysl pro povinnost si kompenzoval předpokladem, že dívka stejně nemá šanci se z toho horského lesa dostat, je-li, jak s určitostí věděl, nakažená nějakou respirační chorobou. Bude se muset vzdát a vrátit se.

Do chatky se už nevrátil. Nic tam nezanechal a považoval za samozřejmé, že malé topné těleso, které je s dívkou přes noc zahřívalo, je vybaveno automatickým vypínáním. Pokud ne, nevádí... nenapadlo ho konfrontovat osobní pohodlí s poslušnou možnou spouští. Ihned se vydal na podzemní parkoviště, na kterém zanechal vzducholet, vylezl do něj a zapnul rotor. Okamžitě se dostavila automatická odezva z dopravního signálního systému Parku doložená zářícím nápisem: ZÁKAZ KŘÍŽOVÁNÍ NAD LESEM. ÚHEL 3000 A OKAMŽITÝ VZLET.

Bezmyšlenkovitě uposlechl. Jeho mysl se na řízení malého vzducholetu neupírala. Nemyslel na nic určitého. Letargie, trpká zasmušilost, která ho před započítím Změny vyčerpávala, na něj dopadla s obnovenou silou. Nač je to dobré? K čemu je tenhle slepý a nesmyslný zápas o přežití, o množení, o zápolení? Nasměroval malý vzducholet, jak nejrychleji ho rotor dokázal pohánět, přímo do stěny Mount Whitney s nelogickým, zpola vědomým záměrem učinit tam všemu provždy konec.

Ale vzducholet nebyl na srážku stavěn. Vzhledem k neustále vzrůstající rychlosti rozšířil spolupilot rozsah svých čidel. Klystrony informovaly senzory. Solenoidy krátce zašvitořily a malý vzducholet se přehoupl přes vrchol.

KAPITOLA DEVÁTÁ

„AŽ ZEMŘEME, ZEMŘEME ÚPLNĚ?“

Když se Hamilton odvrátil od stoupajícího vzducholetu, do něhož nacpal Monroe-Alfu, pustil přítele z hlavy... musel toho ještě hodně udělat, a bylo zatraceně málo času. Tak do toho!

Překvapilo ho a nepotěšilo zjištění, že dveře, umožňující vstup do budovy ze střechy, ihned reagovaly na kód používaný personálem Kliniky... na kombinaci, kterou mu předal Mordan. Za dveřmi nebyla ani ostraha. Tenhle post mohl být stejně dobře otevřený dokořán!

S tímhle pocitem vpadl do Mordanovy pracovny.

„Tady je to stejně nechráněné jako nějaký kostel,“ vyhrkl. „Co je to za nápad?“ Rozhlédl se. Kromě Mordana byla v místnosti Bainbridgeová Martha, jeho šéfka laboratorního týmu, a Longcourtová Phyllis. Překvapení z její přítomnosti posílila zlost, když si všiml, že je ozbrojená.

„Dobré jitro, Felixi,“ odpověděl Mordan vlašně. „Proč by se měla chránit?“

„Panebože! Vy nehodláte vzdorovat napadení?“

„Ale,“ poznamenal Mordan, „není přece důvod žádné napadení čekat. Tohle není strategické místo. Dobyť Kliniky určitě mají v úmyslu později, nicméně boje budou probíhat jinde.“

„To si jen myslíte. Já mám lepší informace.“

„Ano?“

„Pověřili mě, abych vás sem přišel zabít. Za mnou se sem přesouvá sekce, aby se zmocnila Kliniky.“

Mordan k tomu nic nepodotkl. S nepohnutou tváří seděl klidně dál. Hamilton se už chystal promluvit, ale Mordan ho umlčel pozvednutím ruky a řekl: „V budově jsou jen tři muži. Žádný z nich není pistolník. Kolik máme času?“

„Deset minut... nebo i méně.“

„Budu informovat ústřední pořádkovou stanici. Snad se jim podaří odklonit pár rezervních dozorců. Martho, pošli personál domů.“

Obrátil se k telefonu.

Osvětlení ostře zamžikalo a ihned je nahradilo tlumenější. Zapnulo se nouzové. Nikomu nebylo nutné vysvětlovat, že je Ústředí pro energetiku vyřazeno z provozu. Mordan se nepřestával zaobírat telefonem. Byl hluchý.

„Budovu nemohou hájit dva pistolníci,“ řekl, jako by uvažoval nahlas. „Ani to není nutné. Jedno místo, které je ale chránit nezbytné, tu je... zárodečná banka. Naši přátelé nejsou úplně hloupí. Přesto jde o špatnou strategii. Zapomínají, že chycené zvíře uhryže i vlastní nohu. No tak, Felixi. Musíme se o to pokusit.“

Hamiltonovou myslí prolétl význam útoku na Kliniku. Zárodečná banka. Tahle zdejší, v městské nemocnici, představovala pokladnici zárodečného materiálu génů dvou uplynulých století. Jestliže se jí vzbouřenci zmocní, i když nezvítězí, budou vlastnit jedinečnou a nenahraditelnou zástavu. V nejhorším ji mohou vyměnit za své životy.

„Jak to myslíte s těma 'dvěma pistolema'?“ zeptala se Longcourtová Phyllis. „A co tohle?“ Pleskla se po opasku.

„Neodvážuju se vás vystavovat riziku,“ odpověděl Mordan. „Vy víte proč.“

Jejich zraky se na okamžik střetly.

„Flemingová Marjorie,“ opáčila dvouslovně Phyllis.

„Hmm... chápu, co máte na mysli. Velmi dobře.“

„Co tady vůbec dělá?“ zeptal se Hamilton. „A co je zač ta Flemingová Marjorie?“

„Zašla si sem se mnou popovídat... o vás. Flemingová Marjorie je další z vašich pěti sestřenic. Dost slušná mapa. Pospěšme si!“ zvolal a chvatně se vzdaloval.

Hamilton spěchal za ním a horečně přemýšlel. Význam Mordanových poznámek mu došel trochu opožděně. Když pochopil, byl sice značně dopálený, ale nebyl čas o tom promluvit. Pohledu na Phyllis se vyhýbal.

Když opouštěli místnost, přidala se k nim Bainbridgeová Martha. „Jedna z těch dívek předává heslo,“ sdělila Mordanovi.

„Dobře,“ odpověděl Mordan, aniž by se zastavil.

Vlastní zárodečná banka stála uprostřed rozlehlé prostory o výšce tří podlaží a stejné šířce. Samotnou banku tvořily řady, podobně jako v knihovnách. Do poloviční výšky ji rozdělovala jakási plošina. Právě z ní mohli laboranti dosáhnout na buňky ve vyšších úrovních.

Mordan dospěl přímo ke schodišti v centru komplexu a vystoupil na plošinu. „Já s Phyllis budeme krýt oba přední vchody,“ udílel instrukce. „Felixi, vy budete krýt zadní vstup.“

„A co já?“ zeptala se šéfka personálu.

„Ty, Martho? Nejsi pistolnice.“

„Tady je další zbraň,“ oznámila a ukazovala na Hamiltonův opasek. Hamilton rozpačitě shlédl. Měla pravdu. Za opaskem měl zasunutou zbraň, kterou sebral Monroe-Alfovi. Pistoli jí předal.

„Víš, jak s ní zacházet?“ zeptal se Mordan.

„Vypálí, kam namířím, ne?“

„Ano.“

„Víc vědět nepotřebuju.“

„Výborně. Phyllis, vy s Marthou tedy kryjte zadní vchod. Já s Felixem se postaráme každý o ty dva přední.“

Balkónová plošina byla obehnaná nepřiliš pevným hrazením do výše pasu. Místy bylo proděravěno drobnými otvory... zčásti ozdobného vzhledu. Plán byl zcela prostý: přikrčit se za hrazení, dveře sledovat otvory a využít jich jako střílen.

Hamilton vytáhl cigaretu, strčil ji do úst a zapálil si, aniž přitom spouštěl zrak ze dveří nalevo. Nabídl pouzdro Mordanovi, ale ten je odstrčil.

„Claude, jednu věc nemůžu pochopit...“

„Ano?“

„Proč se s tím vlada, proboha, nevypořádala dřív, než to došlo tak daleko? Nemyslím, že jsem v tom spolku jediný špicl. Proč jste je už nezlikvidovali?“

„Já nejsem vlada,“ odpověděl Mordan opatrně, „a nejsem ani v Politické Radě. Nicméně, názor bych snad měl.“

„Sem s ním.“

„Jediným jistým způsobem, jak dostat všechny spiklence, je vyčkat, až se sami projeví. Nebude je ani nutné vyslýchat... což je přinejlepším zdoluhavý postup. Takhle budou zlikvidováni do posledního.“

Hamilton jeho slova zvažoval. „Připadá mi, že politici nemají takovým způsobem právo ohrožovat celý stát.“

„Politici se na všechno dívají s velkým předstihem. Z biologického hlediska je lepší zajistit, aby byla čistka dokonalá. Tenhle problém se nikdy nezpochybňoval, Felixi.“

„Jak můžete mít takovou jistotu? Kvůli nečinnosti jsme teď v pěkném marastu.“

„Není pochyb o tom, že nyní jsme ve vážném ohrožení života. Ale společnost žít bude. Možná, že chvíli potrvá, než dozorci naverbují dostatečný počet milicionářů, aby vzbouřence potlačili na všech klíčových pozicích, kterých se právě zmocňují, ale výsledek bude stoprocentní.“

„Krucinál,“ ulevil si Hamilton. „Nemělo by se čekat, až se mezi občany zverbují dobrovolníci. Měly by stačit policejní složky.“

„Kdepak,“ nesouhlasil Mordan. „Ne, tohle si nemyslím. Státní policie by neměla být nikdy silnější či lépe vyzbrojená, než občané. Ozbrojení lidé, ochotní bojovat, jsou základem občanské svobody. Tohle je samozřejmě soukromý úsudek.“

„Ale, co když nejsou? Co když ta verbež zvítězí? To je selhání Politické Rady.“

Mordan pokrčil rameny. „Bude-li povstání úspěšné, pak se ospravedlní samo... biologicky. Mimochodem, až vašimi dveřmi projde první, se střelením trochu otálejte.“

„Proč?“

„Máte hlučnou zbraň. Bude-li sám, získáme ještě chvílku.“

Čekali. Hamilton si už začínal myslet, že se mu zastavily hodinky, dokud si nevšiml, že jeho cigareta stále hoří. Znovu se rychle podíval na své dveře, „psst!“ sykl na Mordana a zaměřil se na sledování druhého vstupu.

Muž vešel opatrně a s vysoko pozvednutou zbraní. Mordan ho sledoval na mušce, dokud nevešel dovnitř a nevybočil z přímé linie výhledu na dveře. Pak ho skolil čistým zásahem do hlavy. Felix na něj letmo pohlédl a zjistil, že s tím chlapíkem ještě předešlého večera popíjel.

Další dva přišli společně. Mordan mu posuňkem naznačil, aby nestřílel. Tentokrát tak dlouho vyčkávat nemohl. Oba chlápci uviděli tělo, jakmile se ocitli ve dveřích. Hamilton si obdivně uvědomil, že nedokáže rozpoznat, který z nich byl zasažen první. Zdálo se, že padli současně.

„Příště už čekat nemusíte,“ prohlásil Mordan. „Bude chybět prvek překvapení.“ A vzápětí zavolal přes rameno: „První krev, dámy. Děje se tam u vás něco?“

„Pořád nic.“

„Tady se přibližují!“ Prásk! Prásk! Hamilton třikrát vypálil a zasáhl tři muže. Jeden z nich se hýbal, pokoušel se zvednout a střelbu opětovat. Hamilton ho znehybněl další kulkou. „Díky,“ řekl Mordan.

„Zač?“

„Tohle byl můj vychytralý sekretář. S chutí bych ho býval zabil sám.“

Hamilton pozvedl obočí. „Neříkal jste mi kdysi, že by se měl veřejný činitel snažit udržet soukromé pocity na uzdě?“

„To je pravda... nikde není psáno, že se ze své práce nemůže těšit. Kéž by býval vešel do mých dveří. Měl jsem ho rád.“

Hamilton zaznamenal, že Mordan už nehlučně vyřídil další čtyři útočníky, kdežto jeho zbraň byla tak hlučná, že pronikání jeho dveřmi ustalo. Pět útočníků se válelo u jeho dveří, jeden uprostřed a čtyři u Mordanových.

„Jestli s tím nepřestanou, vybudujou si barikádu z živého masa,“ poznamenal.

„Už ne živého,“ opravil ho Mordan. „Nejste u stejné střílny trochu moc dlouho? V každém případě uznávám, že máte pravdu.“ Přemístil se k druhému postu a pak křikl dozadu: „Jak to jde, děvčata?“

„Martha jednoho dostala,“ zpěvavě odpověděla Phyllis.

„Šikovná! A co ty?“

„Vedu si dobře.“

„Bezva. Střílej je tak, aby se nevrtili.“

„Nevrtí se,“ odtušila lakonicky.

Další výpady ustaly. Jen občas opatrně vyhlédla část hlavy, její vlastník rychle a nazdařbůh vystřelil a zase se stáhl. Opětovali palbu, ale nečekali, že něco zasáhnou. Cíle se nikdy neobjevovaly dvakrát na stejném místě, a když, tak jen na zlomek vteřiny. Pokradmu se stáhli a postupovali vpřed podél balkónové plošiny. Pokoušeli se proniknout do zadních prostor, ale jejich protivníci se začali chovat obezřetněji.

„Claude... zrovna teď mě napadlo něco docela legračního.“

„Tak?“

„Dejme tomu, že tu přijdu o kejhák. Vy náš rozpor řešíte po svém, vidíte?“

„Ano. A v čem je pointa?“

„Když ale natáhnou bačkory, pravděpodobně je natáhnou i vy. Tvrdil jste mi, že záznam o mé zástavě je pouze ve vaší hlavě. Získáváte i tratíte.“

„Ne tak docela. Říkal jsem, že není v záznamu. Ale totožný obsahuje má vůle... ten záměr skuteční můj profesionální vykonavatel.“

„Ohó. Takže jsem stejně tat'ka.“ Jednou vystřelil na postavu, která se náhle objevila ve dveřích. Ozvalo se vzteklé vyjeknutí a postava se stáhla zpět. „Všivák,“ ulevil si. „Určitě ztrácím zrak.“ Vypálil kulku do podlahy před svými dveřmi tak, aby odskočila a volně se odrážela po místnosti za nimi. Stejně se zachoval i u Mordanových dveří. „Tohle je poučí, aby drželi hlavy dole. Koukněte, Claude, kdybyste měl možnost si vybrat, čemu byste dal přednost: abychom tu oba zdechli a vy jste si tím zajistil své řešení ohledně mého hypotetického potomka, anebo, abychom tohle přežili a tak se vrátili tam, kde jsme začali?“

Mordan možnosti zvažoval. „Mám za to, že bych se raději o všem osobně přesvědčil. Obávám se, že ve mně moc mučednického ducha nevězí.“

„Myslel jsem si to.“

„Felixi,“ ozval se zase po jisté chvíli Mordan, „domnívám se, že se snaží vyčerpat naše střelivo. Nezdá se mi, že to, po čem jsem střílel naposledy, byla tvář.“

„Myslím, že máte pravdu. Tolikrát jsem rozhodně minout nemohl.“

„Kolik nám zbývá střeliva?“

Hamilton počítat nemusel. Věděl kolik ho je, a to ho znepokojovalo. Při odchodu z Vlčí Dvorany měl čtyři zásobníky... tři v opasku, jeden v pistoli, celkem osmadvacet nábojů. V pistoli měl poslední zásobník. Vystřelil z ní dvakrát. Zvedl ruku s roztaženými prsty. „A co vy?“

„Zhruba stejně. Zvládl jsem při téhle cvičné střelbě spotřebovat polovinu střeliva.“ Chvilí uvažoval. „Kryjte oboje dveře.“

Hbitě se ventilačním kanálem dostal k místu, na němž obě ženy nadále střežily zadní vstup.

Martha ho zaslechla a otočila se. „Podívej na tohle, šéfe,“ řekla a natáhla před sebe levačku. Mordan na ni pohlédl... první dva články ukazováku a rovněž špička palce byly upálené... čistě kauterizované. „Nic moc, co?“ postěžovala si. „Nebudu už schopná operovat.“

„Operovat mohou tvoji asistenti. U tebe je důležitější mozek.“

„Ty toho víš. Jsou nešikovní... bez výjimky. Je zázrak, že se sami dokážou obléknout.“

„To mě mrzí. Kolik ti zbývá nábojů?“

Ani tady to nebylo lepší. Phyllisina zbraň byla jen na dvacet nábojů. Mordanova i Monroe-Alfova byly na patnáct výstřelů, ale zbraň zabavená Monroe-Alfovi byla prázdnější než Mordanova. Phyllis odtáhla zraněnou Marthu z dosahu jakéhokoli střeleckého postu a chtěla její zbraň.

Mordan je upozornil, aby se střelivem šetřili a vrátil se na své místo.

„Děje se něco?“ zeptal se.

„Ne. Jak to vypadá?“

Mordan mu odpověděl.

Hamilton s očima na svém cíli nezvučně hvízdal.

„Claude?“

„Ano, Felixi?“

„Myslíte, že se z toho dostaneme?“

„Ne, Felixi.“

„Hmm... Mno, je to báječný večírek.“ Po chvíli dodal: „Sakra... nechce se mi umřít. Prozatím ještě ne... Claude, napadá mě další fór.“

„Povídejte.“

„Co je to zač, co by mělo životu dávat smysl... opravdový smysl?“

„Jde o otázku,“ poznamenal Mordan, „kterou se kvůli vám celou dobu snažím zodpovědět.“

„Ne, ne. Ta otázka sama o sobě.“

„Tohle si myslíte vy,“ opáčil Mordan obezřetně.

„Řeknu vám, co si myslím. Jediné, co by nám mohlo poskytnout reálný základ našeho života, je s jistotou se dozvědět, zda se něco děje či neděje po naší smrti. Až zemřeme, zemřeme úplně... nebo ne?“

„Hmm... připustím-li takový závěr, v čem je však ten vtip?“

„Ten fór je o mně. Nebo spíš o mém děčku. Já se zřejmě za chvíli odpověď dozvím. Ale ono ne. Teď si právě... v jistém smyslu... trčí támhle vzadu a klimbá v jednom z těch mrazících boxů. A pro mě, u všech všudy, není žádný způsob, jak mu tuhle odpověď předat. Ale právě ono ji bude potřebovat znát. Není to legrační?“

„Hmm... je-li tohle vaše představa o vtipu, Felixi, myslím, že jste zůstal trčet u salonního šprýmování.“

Hamilton pokrčil vesele rameny. „V jistých kruzích mě považují za docela bystrého,“ pochlubil se. „Jako úplná senzace občas působím sám na sebe.“

„Támhle jdou!“ Tentokrát se jednalo o organizovaný útok, který se od obou vchodů vějířovitě rozšiřoval. Asi na dvě vteřiny měli oba pořádně napilno, pak bylo po všem. „Prošel někdo?“

„Myslím, že dva,“ odpověděl Mordan. „Kryjte schody. Zůstanu tady.“

Nešlo o nějakou opatrnost, ale o taktiku. Mordan měl sice skvělý zrak a rychlou ruku, ale Hamilton byl mladší a zdatnější.

Hamilton střežil schody v leže na břiše, většinu těla krytou větracími kanály. Zpočátku měl štěstí – jeho člověk vystrčil hlavu a díval se jinam. Hamilton ho poslal k zemi výstřelem do týla lebky, který mu odpálil přední část. Poté se rychle přemístil na opačnou stranu schodištní šachty. Zbraň měl ale prázdnou.

Záhy následoval druhý muž. Hamilton ho křísl nenabitou zbraní a pevně ho zachytil s úmyslem dostat se až k němu. Muž se téměř osvobodil a oba částečně dosmýkal ke schodišti, ale Hamilton mu drsně trhnul hlavou vzad. Ozvalo se zapraštění kosti. Muž se bezvládně složil.

Pak vše oznámil Mordanovi za sebou.

„Skvěle. Kde máte zbraň?“ Hamilton pokrčil rameny a rozevřel dlaně. „Dvě by měly být na úpatí schodiště,“ odvětil.

„Ohnout se pro ně by vám nemělo trvat moc dlouho. Ale zůstaňte tady. Skočte zpátky a vezměte si Marthinu.“

„Rozkaz, pane.“

Posléze se odplížil dozadu, vysvětlil, co chce, a personální šéfce řekl, aby se skryla ve větracích kanálech. Protestovala. „Šéfovy instrukce,“ zalhal. „Jak se daří, dítě?“ zeptal se poté Phyllis.

„Dobře.“

„Bradu vzhůru a hlavu dolů.“ Pohledem přelétl měřítka na obou zbraních. Byly stejné ráže. Pistoli Monroe-Alfy zastrčil do pouzdra, krátce se zadíval na dveře, které kryla Phyllis, vzápětí ji vzal za bradu, pootočil si ji tváří k sobě a rychle ji políbil. „Tohle je smrtelně vážné,“ řekl a ihned odcházel.

Mordan žádnou aktivitu nehlásil. „Ale dojde k ní,“ dodal. „Nemůžeme si dovolit plýtvat střelivem na nahodilé cíle a jim to už brzy dojde.“

Neochotně se vzdávali cílů, které se jim nabízely. „Myslím,“ řekl konečně Mordan, „že bychom na příští cíl, který se objeví, jednu ránu obětovat měli. Mohli bychom tím snad získat nějaký odklad.“

„Že vás nenapadá stupidní představa, že bychom se teď odtud zdejchli? Začínám si myslet, že dozorcí o napadení tohoto objektu ani neví.“

„Možná máte pravdu. Ale my se budeme dál držet.“

„Ach, ovšem.“

Brzy se jim naskytl cíl... dostatečně zřetelný, aby měli jistotu, že jde o muže a ne o vějičku. Mordan ho zasáhl. Odpadl z výhledu, ale protože byly dávky omezené, bolestně se odplazil zpátky.

Hamilton na okamžik vzhlédl. „Hleďte, Claude... víte, bude to stát za to... dozvědět se, co se bude dít, až světla zhasnou. Proč tohle nikdo opravdu neřeší?“

„Ale ano... náboženství, filosofie.“

„Tohle nemyslím. Mělo by se to studovat jako jiné –“ Zarazil se. „Necítíte něco?“

Mordan nasál vzduch. „Nejsem si jistý. Jak je to cítit?“

„Nasládle. To –“ Vzápětí pocítil závrať. Byl to zvláštní pocit. Mordana viděl dvakrát. „Plyn. Dostali nás. Po tak dlouhé době, kámo.“ Snažil se odkrást do chodby, v níž setrvávala na stráži Phyllis, ale zvládl pouze několik plouživých neobratných kroků. Vzápětí padl tváří k zemi a znehybněl.

KAPITOLA DESÁTÁ

„–JEDINÁ HRA VE MĚSTĚ.“

Bylo příjemné být po smrti. Příjemné a mírumilovné, nikoliv monotónní. I když trochu osamělé. Postrádal však ostatní... poklidného Mordana, Phyllisinu neochvějnou statečnost, Cliffa s jeho nehybnou tvář. A potom také toho směšného človíčka, toho patetického prcka, co vedl Bar Mléčnou dráhu... jakpak se jen jmenoval? Uměl si vybavit jeho tvář, ale jak mu to jenom říkal? Herbie, Herbert, tak nějak... jsou-li pryč slova, jména nepasují. Co kdyby mu tedy říkal Herbert?

Nesejde na tom. Příště nebude chtít být matematikem. Tahle matematika... dost nudná, nepoživatelná látka... hodně podobně, jako když se vzdáš před koncem zápasu. Kdysi takovou hru vymyslel a nazval ji Marnost... ať jste ji hráli jakkoliv, museli jste vyhrát. Ne, to ne já, šlo o hráče jménem Hamilton. Já Hamilton nejsem... ne, pokud jde o tuhle hru. Byl genetik... dobrý obchod... hra ve hře. Měníte pravidla za chodu. Manipulujete hráči sem tam. Uplatňujete triky sami na sebe.

„Nemrkejte, zavřete oči a já vám poskytnu něco, co vás překvapí!“

Tohle bylo na té hře podstatné... překvapení. Vypnuli jste paměť, slíbili jste, že se nebudete dívat a pak jste hráli přes díl, který jste si vybrali pouze s pravidly přisouzenými hráči. Čas od času šlo o dost děsivé překvapení... ale on si nerad nechával pálit prsty.

Ne! Tohle postavení vůbec nehrál. Tenhle kus byl automatický, některé z nich takové být musely. Osobně si prsty spálil, ale tehdy to vyhlíželo reálně.

Takhle tomu bylo při prvním probouzení pokaždé. Vždycky trochu s námahou vzpomínal, kterou pozici hraje a zapomínal, že hraje všechny součásti. Inu, taková ta hra byla. Byla jedinou hrou ve městě, v němž jinak nebylo do čeho píchnout. Dokázal by si pomoci, kdyby se pokazila? Dokonce i když ji vymyslel a hrál všechny její části? Příště ale vymyslí další hru. Příště...

Oči mu dobře nesloužily. Měl je sice otevřené, ale nic neviděl. Nějak mu všechno zatraceně uniká... asi nedorozumění.

„Hej! Co se to tady děje?“

Byl to jeho vlastní hlas. Posadil se a z očí se mu svezl obvaz. Všechno mu připadalo příliš zářivé. Oči ho pálily.

„Je vám něco, Felixi?“ Obrátil hlavu po hlase a pokoušel se bolavý zrak zaostřit. Byl to Mordan, ležící pár stop od něj. Na něco se ho chtěl zeptat, ale unikalo mu na co.

„Och, Claude. Není mi dobře. Jak dlouho jsme už mrtví?“

„Nejsme mrtví. Jen jste trochu nemocný. Dostanete se z toho.“

„Nemocný? Co to má znamenat?“

„Ano. Kdysi jsem onemocněl, asi před třiceti lety. Hodně se to tomuhle stavu podobalo.“

„Och...“ Pořád se chtěl Mordana na cosi zeptat, ale zaboha si nedokázal vybavit, co to bylo. Šlo taky o něco důležitého a Claude by to jistě věděl. Claude věděl všechno... vytvářel pravidla.

Je to pošetilé, ale Claude by odpověď znal.

„Chcete vědět, co se stalo?“ zeptal se Mordan.

Snad se jedná právě o tohle. „Otrávil nás plynem, vidíte? Na nic dál si nevzpomínám.“ Poslední věta nebyla tak docela pravdivá... něco tam bylo. Nemohl si vzpomenout.

„Plynu jsme se sice nadýchali, ale v režii našich dozorců. Přes klimatizační systém. Měli jsme štěstí. Nikdo netušil, že jsme uvnitř v obležení, přesto nemohli mít jistotu, že je veškerý personál mimo budovu... jinak by použili smrtící plyn.“

V hlavě se mu rozjasňovalo. Podrobně se rozpomínal na boj. „Tak? Kolik jich zbylo? Kolik se nám jich nepodařilo dostat?“

„Nevím přesně, na zjišťování je totiž asi příliš pozdě. Zřejmě jsou všichni mrtví.“

„Mrtví? Vidíte, že je po smrti nespálili, že ne?“

„Ne... Ale ten plyn, kterého jsme se nadýchali, je bez okamžitého podání protilátky smrtelný... obávám se, že terapeuti byli už trochu přepracovaní. První přišli na řadu naši vlastní lidé.“

Hamilton se ušklíbl. „Vy starý pokrytče. Řekněte! Co Phyllis?“

„Je v pořádku, Martha také. Zjistil jsem to, když jsem se probral. Mimochodem, víte, že chrápete?“

„Vážně?“

„Příšerně. Poslouchal jsem tu vaši muziku přes hodinu. Musel jste s něčím zápolit.“

„Snad. To už nezjistím. Povězte, kde to jsme?“

Přehodil nohy z lůžka a snažil se vstát. Byl to bláhový pokus... sotva zabránil pádu na obličej.

„Lehněte si,“ doporučil mu Mordan. „Ještě pár hodin potrvá, než budete v pořádku.“

„Myslím, že máte pravdu,“ připustil Hamilton, zatímco klesal na podušku. „Jářku, je to legrační pocit. Mám pocit, že budu létat.“

„Nacházíme se vedle vjezdu do nemocničního vozového parku, v jakémisi dočasném přístavku,“ pokračoval Mordan. „Přirozeně, že je dneska všude přeplněno.“

„Je ta banda zlikvidovaná úplně? Vyhráli jsme?“

„Ovšem, že jsme zvítězili. Říkal jsem vám, že ten problém nikdo nepochybňoval.“

„Vím, ale vaši víru jsem nesdílel.“

Mordan zvažoval, jak na jeho poznámku odpovědět. „Možná,“ řekl, „bude nejjednodušší, když řeknu, že na to nikdy neměli. Ti vůdci byli vesměs geneticky chudé typy s domýšlivostí, jež daleko přesahovala jejich schopnosti. Pochybuju, že měl kterýkoliv z nich dostatek představivosti, aby předpokládal složitosti řízení společnosti, dokonce i tak okleštěné, o jaké snili.“

„Mluvili jako kdyby ji měli.“

Mordan přikývl. „Jistě. Jde o běžné selhání, které rasu provází od té doby, co má společenskou organizaci. Drobný podnikatel se domnívá, že je jeho obchůdek stejně složitý a obtížný jako celá vláda. Mylně se považuje za kompetentního k řízení vlády jako nejvyšší vykonavatel. Zajdu-li hlouběji do historie, nepochybuju, že si mnohý sedlák myslel, že je činnost krále jednoduchá, a tudíž, že by ji dokázal vykonávat lépe, jen kdyby tu možnost měl. Podstatou takové domněnky je nedostatek představivosti a ohromná domýšlivost.“

„Mezi konstruktivní představivostí a divokým nekontrolovaným sněním je rozdíl. Na jedné straně psychopatický megaloman neschopný rozlišovat mezi faktem a fantazií. Na druhé střizlivost, věcnost. V každém případě zůstává skutečností, že v celé jejich organizaci není ani jediný kompetentní vědec či syntetik. Odvažují se předpovědět, že až se pustíme do revize jejich záznamů, zjistíme, že skoro všichni ti rebelové... možná všichni... v ničem nikdy nedosáhli žádných výrazných úspěchů. Jedinou výlučnost požívali mezi sebou.“

Hamilton o jeho slovech přemítal. Něčeho takového si všiml. Působili jako zneuznanci. Mimo Klub Pokračovatelů žádnou z těch tváří neznal. Zato v Klubu je pohlcovala vlastní důležitost, plánování, rozhodování, diskuze o tom, co budou dělat, až se 'chopí moci'. Většina z nich byly naprosté nuly.

Ale nebezpečné, bez ohledu na Mordanovy řeči. Nějaký dětina vás přivedl do stavu stejné netečnosti, jako když vás někdo zabije.

„Felixi, nespíte?“

„Ne.“

„Pamatujete se na naše rozhovory v průběhu boje?“

„Mno, ehm... ano... ano, myslím, že ano.“

„Když nás zasáhl plyn, chystal jste se mi zrovna něco sdělit.“

Hamilton si dával s odpovědí na čas. Pamatoval si, co měl na mysli, ale slovy se to formulovalo obtížně.

„Asi tohle, Claude. Připadá mi, že vědci studují nejrůznější problémy, jenom ne ty důležité. To, co chce člověk vědět, je 'Proč'?... ale všechno, co mu říká věda, je 'Nač'.“

„'Proč' není věcí vědy. Vědci pozorují, popisují, vytvářejí hypotézy a předpovídají. 'Nač' a 'Jak' jsou celý jejich obor. 'Proč' do něj nespadá.“

„Proč by do něj nemohla spadat otázka 'Proč'? Nechci vědět, jak je odtud daleko ke Slunci. Chci vědět, proč tam Slunce je... a proč tu stojím a hledím na něj. Ptám se, k čemu je život a oni mi předvádějí, jak lépe udělat chleba.“

„Potrava je důležitá. Zkuste žít bez ní.“

„Když už jste tenhle problém vyřešili, přestává být důležitý.“

„Už jste měl někdy hlad?“

„Kdysi... když jsem se učil základní socioekonomii. Ale šlo jen o školení. Neočekávám, že bych zase někdy hladověl... a ani nikdo jiný. Jde o vyřešenou věc, která nic nezodpovídá. Já chci vědět, co bude dál? Kam? Proč?“

„Když jste spal,“ ozval se Mordan zvolna, „právě o tomhle jsem přemýšlel. Zdá se, že filosofické problémy jsou neohraničené, a proto na takových otázkách není rozumné trvat. Připadá mi však, že jste si předešlého večera uvědomil, že vaším klíčovým problémem je prastará otázka, zda je člověk něco víc, než jeho staletí trvající přítomnost zde na Zemi. Cítíte to takhle pořád?“

„Ano... myslím, že ano. Jestliže po tomhle bláznivém chaosu, kterému říkáme život, existuje něco víc, dokážu se smířit s tím, že by snad tohle šílenství mohlo mít nějaký smysl, i když za života úplnou odpověď neznám a poznat nedokážu.“

„A co když není? Dejme tomu, že po rozpadu těla zmizí člověk nadobro. Jsem nucen prohlásit, že tuhle hypotézu považuju za pravděpodobnou.“

„Inu... radostné zjištění by to zrovna nebylo, ale bylo by to lepší, než se nedozvědět vůbec nic. Přinejmenším byste si mohl život rozumně naplánovat. Člověk by snad mohl získávat určité uspokojení i z toho, že si všechno lépe plánuje do budoucna, až už tu nebude. V tom předjímání tkví něco jako zástupná radost.“

„Já vás ujišťuji, že bude moci,“ prohlásil z vlastního přesvědčení Mordan. „Tak či onak, chápu dobře, že byste otázku, kterou jste mi položil při naší první rozmluvě, pokládal za uspokojivé zodpovězenou?“

„Hmm, ano.“

„A byl byste pak ihned ochoten spolupracovat při genetickém programu, který je pro vás naplánován?“

„Ano, jestliže.“

„Nenavrhuju, že vám odpověď poskytnu tady a teď,“ opáčil Mordan obratem. „Byl byste ochoten ke spolupráci, kdybyste věděl, že probíhá vážný pokus na vaši otázku odpovědět?“

„Pomalu! Počkejte chvíli. Vyhráváte a já ztrácím. Měl bych mít právo se na tu odpověď podívat. A co když někoho opravdu pověříte, aby tuhle věc prozkoumal a on se vrátí se záporným sdělením... poté, co už svou část dohody splním?“

„Bude nezbytné, abyste mi věřil. Takový výzkum asi jen tak neskončí, možná ani během našeho života. Co když vám řeknu, že se tenhle výzkum bude provádět vážně, věcně, s veškerým úsilím a bez přidělových komplikací? Souhlasil byste pak se spoluprací?“

Hamilton skryl tvář v dlaních. V hlavě mu vířily myriády možností... některé si zcela neuvědomoval a o žádné z nich si nepřál mluvit.

„Pokud se zachováte takhle... pokud takhle... myslím, že bych snad...“

„Copak je to tady,“ zaduněl pokojem nějaký hlas. „Copak se tu děje? Ještě se nesmíte namáhat.“

„Ahoj, Josephe,“ pozdravil nově příchozího Mordan.

„Ránko, Claude. Cítíme se lépe?“

„Mnohem.“

„Stále potřebujete spánek. Pokuste se usnout.“

„Dobrá.“ Mordan zavřel oči.

Muž jménem Joseph přešel k Felixovi, nahmatal mu tep, pak mu zvednul víčko a prohlížel oko.

„Budete v pořádku.“

„Chci vstát.“

„Ještě ne. Nejdřív si přeju, abyste se pár hodin prospal. Cítíte se ospalý. Cítíte se –“

Felix odtrhl zrak od muže a zavolal: „Claude!“

„Spí. Patrně ho vzbudit nedokážete.“

„Ach. Poslechněte, vy jste terapeut, že?“

„Ovšem.“

„Existuje něco proti chrápání?“

Muž se přidušeně zasmál. „Mohu vám poradit jen tím, že ho zkuste zaspát. A to je přesně to, co bych rád, abyste udělal. Jste ospalý. Upadáte do spánku. Spěte...“

Když ho propustili, snažil se navštívit Phyllis. Zprvu ji nebylo snadné najít. Městské nemocniční prostory byly přeplněné, takže ji ošetřovali v jednom z přechodných stanovišť podobně jako jeho. Když ji konečně našel, nechtěli ho pustit dovnitř... tvrdili, že spí. S poskytnutím informací o jejím stavu také moc ochoty neprojevili. Protože se týkaly soukromí, nemohl se domoci žádného nároku.

Udělal však ze sebe takového otravu, až mu nakonec sdělili, že je úplně v pořádku, vyjma drobných následků z otravy plynem. S tím se musel spokojit.

Kdyby jednal s mužem, snad se mohl dostat i do vážných potíží, ale dohadoval se s nějakou děsivě nepružnou vrchní sestrou, která disponovala dvakrát větší neústupností než on.

Měl schopnost pouštět z hlavy vše, s čím si nedokázal poradit. Když odcházel, na Phyllis už nemyslel. Bezmyšlenkovitě se vydal k vlastnímu bytu a pak si poprvé za pěkně dlouhou dobu vzpomněl na Monroe-Alfu.

Ten magor, přitroublej magor! Byl by se rád dozvěděl, co se s ním stalo. Zdráhal se vyptávat, protože by se tak mohlo prozradit jeho spojení se spiknutím. Zdálo se pravděpodobné, že si nějaký prostředek, jak si sám poradit, našel. Tehdy, ani nikdy jindy, ho nenapadlo, aby tuhle 'záležitost

cti' provedl tak, že by Monroe-Alfu nahlásil. Jeho morální zásady byly striktně pragmatické a tak se zařídil podle zavedeného postupu, který se nejvíc blížil způsobu, jaký se uplatňuje výhradně prostřednictvím mazaného a nápaditého soukromého zájmu.

Zavolał Monroe-Alfovi do úřadu... ne, tam nebyl. Zavolał mu do bytu. Bez odezvy. Protože měl telefonní aparát dočasně zablokovaný, rozhodl se zajít do příteleva bytu. Předpokládal, že tam by se asi měl ukázat nejdřív.

U vstupu žádnou odezvu neobdržel. Kombinaci sice znal, ale normálně na její použití nepomýšlel. Tahle situace se mu zdála mimořádná.

Monroe-Alfa seděl v obývacím pokoji. Když Hamilton vstoupil, vzhlédl, ale nevstal ani nepromluvil. Hamilton šel dál a usadil se před ním. „Tak ses vrátil.“

„Jo.“

„Jak dlouho jsi byl pryč?“

„Nevím. Hodiny.“

„Hodiny? Volal jsem ti.“

„Ach, to jsi byl ty?“

„Jistě. Proč jsi to nebral?“

Monroe-Alfa neodpověděl, tupě na něj pohlédl a zahleděl se jinam.

„Chlape, vzpamatuj se,“ vyhrkl Hamilton, teď už podrážděně. „Hlavu vzhůru. Ten puč selhal. To víš, ne?“

„Jo,“ přitakal Monroe-Alfa a pak dodal: „Jsem připravený.“

„Na co?“

„Přišel jsi mě zatknout, ne?“

„Já? Velké Vejce! Nejsem dozorce.“

„To je v pořádku. Mně je to fuk.“

„Heleď, Cliffe,“ řekl Hamilton vážně. „Co to do tebe vjelo? To jsi pořád plný těch žvástů, které ti servíroval McFee? Určili tě za mučedníka? Jsi naiva... není zapotřebí chovat se jako blbec. Nahlásil jsem, že jsi byl mým agentem.“ (Tohle ho právě napadlo. Bude-li třeba, udělá to později.) „Jsi úplně čistý. No tak, promluv. Těch bojů ses pak už dál neúčastnil?“

„Ne.“

„Když jsem do tebe cpal prášky na spaní, ani jsem to nepředpokládal. Prášek navíc a poslouchal bys všechny svaté. V čem je tedy problém? Pořád ještě fanaticky vyznáváš tu zatracenou kravinu Klubu Pokračovatelů?“

„Ne. To byl omyl. Byl jsem pitomec.“

„Vždyť to pořád říkám, že jsi trouba! Ale myslí... přestaň si to vyčítat a v klidu se s tím vyrovnej. Trápit se nemusíš. Jenom zase vklouzni tam, kde jsi byl. Nic moudřejšího nemůžeš udělat.“

„To je na nic, Felixi. Všechno je k ničemu. I tak díky.“ Krátce a slabě se pousmál.

„No tak, probůh... něj radši bych tě pořádně zmlátil, aby ses už zmátořil.“

Monroe-Alfa neodpověděl. Tvář ponechával skleslou v dlaních. Nedával najevo, že vůbec poslouchá.

Hamilton potřásl rameny. „Co se děje? Stalo se něco jiného? Něco, o čem nevím?“

„Jo,“ přitakal sotva slyšitelně Monroe-Alfa.

„Chceš mi o tom povědět?“

„Nesejde na tom.“ Přesto se rozpovídal. A když už jednou začal, pokračoval tlumeným hlasem plynule dál, aniž by zvedl hlavu. Zdálo se, že si mluví pro sebe, jakoby si stále opakoval něco, co se chce naučit nazpaměť.

Hamilton nervózně naslouchal a zvažoval, zda by ho neměl zarazit. Ještě nikdy neposlouchal nikoho, kdo by tak, jako právě v té chvíli Monroe-Alfa, odhaloval vlastní skryté myšlenky. Připadalo mu to nezdvorné.

Ale Monroe-Alfa vyprávěl a vyprávěl, dokud se celý ten politováníhodný a pošetilý obraz milosrdně nezaostřil. „A tak jsem se sem zase vrátil,“ dopověděl. Nic dalšího neřekl a ani nevzhlédl.

Hamilton se zatvářil ohromeně. „To je všechno?“

„Jo.“

„Máš jistotu, že jsi nic nevynechal?“

„Ano, ovšem. Nic jsem nevynechal.“

„Co potom, ve Jménu Vejce, děláš tady?“

„Nic. Nebylo kam jít.“

„Cliffe, ty budeš ještě moje smrt. Pohni se. Prober se. Zvedni tu svou tučnou prdel a jdi.“

„Huh? A kam?“

„No přece za ní, ty slaboduchej idiote! Jdi ji hledat.“

Monroe-Alfa ztrápeně zavrtěl hlavou. „Ty si určitě neposlouchal. Povídám přece, že jsem se ji pokusil odpálit.“

Hamilton se zhluboka nadechl, vydechl a pak řekl: „Poslyš: Moc toho sice o ženských nevím a občas mám pocit, že o nich nevím vůbec nic. Ale s jistotou vím, že jestli jsi u ní měl vůbec někdy šanci, taková prkotina jako ta rána nazdařbůh, kterou jsi po ní vystřelil, ji neodradí. Odpustí ti.“

„Tohle myslíš vážně?“ Monroe-Alfa se sice pořád tvářil tragicky, ale téhle naděje se už chytil.

„Samozřejmě. Ženy odpustí cokoli.“ A v náhlém záblesku inspirace dodal: „Jinak by už rasa dávno vyhynula.“

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

„ – ČLOVĚK JE PAK NĚCO VÍC, NEŽ JEHO GENY...“

„Nemohu tvrdit,“ podotkl Čestný Člen z Great Lakes Central, „že si nějak vysoce cením argumentu bratra Mordana, abychom se projektem začali zabývat, a tím získali souhlas mladého Hamiltona k reprodukci. Pravda je, že nejsem zcela obeznámen s detaily komplikované genetické posloupnosti –“

„Měl byste,“ skočil mu do řeči poněkud kysele Mordan, „protože jsem úplný přepis dodal už před dvěma dny.“

„Je mi líto, bratře. Během uplynulých osmačtyřiceti hodin jsem měl nepřetržitá slyšení. Však víte, ta věc v Mississippi Valley. Je dost naléhavá.“

„Promiňte,“ omluvil se Mordan. „Na časovou zaneprázdněnost Plánovače laik snadno zapomíná.“

„Nevadí. Pedantské zdvořilosti není mezi námi zapotřebí. Mezitím, co jsme se shromažďovali, přehlédl jsem stručný přehled a prvních šedesát stran, což mi spolu s předchozími znalostmi poskytuje hrubou představu. Povězte mi ale: domnívám se správně, že v Hamiltonově mapě není nic výlučného? Máte jinou variantu?“

„Ano.“

„Zakončení očekáváte jeho následnou přímou generací. Kolika generací by bylo třeba při využití alternativ?“

„Tří dalších generací.“

„To jsem si myslel, a proto také s vaším tvrzením nesouhlasím. Domnívám se, že genetický účel posloupnosti je sice pro rasu významnější, ale nikoliv prodlevou stovek let... natolik významnou, aby ospravedlňovala závazek tak obrovský, jakým je maximální snaha zkoumání dalšího života po smrti.“

„Mám vaše prohlášení chápat v tom smyslu,“ přerušil ho Mluvčí dne, „že chcete být zaznamenán jako oponent návrhu bratra Mordana?“

„Ne, Huberte, ne. Chápete mě... nesprávně. Podporuji jeho návrh. I vzdor faktu, že jeho argumenty, třebaže kvalitní, nepovažuji za postačující,

hodnotím jeho návrh jako cenný sám o sobě. Myslím, že bychom ho měli plně podpořit.“

Člen z Antil vzhlédl od knihy, kterou právě četl (Nejednalo se o žádnou nezdvořilost; všichni přítomní věděli, že disponuje paralelními mentálními schopnostmi, a proto od něj nikdo neočekával, že by polovinu času promrhával zdvořilostí.) „Myslím, že by měl George svůj důvod rozvést,“ řekl.

„Ano, udělám to. My politici se podobáme pilotovi, který se pečlivě řídí svou loď, aniž by měl sebemenší představu o místě jejího doletu. Hamilton poukázal na slabý bod v naší kultuře... on sám by se měl stát plánovačem. Každé rozhodnutí, které činíme, i když je založeno na podkladech, formují naše soukromé filosofické názory. V jejich světle se podklady zkoumají. Kolik z vás má nějaký názor na pokračování života po smrti? Žádám o hlasování. Prosím, buďte k sobě upřímní.“

Účastníci zvedali ruce dost váhavě... všichni, muži i ženy. „A teď,“ pokračoval člen od Velkých jezer, „ruce těch, kteří jsou si svým názorem jistí.“

Všechny ruce šly dolů, až na jednu členku z Patagonie.

„Bravo!“ zvolal Rembert od Jezer. „Mohl jsem se vsadit, že vy si jistá budete.“

Zástupkyně Patagonie si vyndala z úst doutník a ostře opáčila: „Tohle ví každý blázen,“ a znovu se vrátila ke svému pletení. Bylo jí přes sto a představovala jediného řízeného naturála v Radě. Její oblast ji ve funkci potvrzovala pravidelně už přes padesát let. Prý už jí selhával zrak, ale její zažloutlý chrup nepostrádal ani zub. Její vrásčitá, mahagonová tvář vykazovala více indiánské než kavkazské krve. Všichni prohlašovali, že se jí tak trochu obávají.

„Carvalo,“ oslovil ji Rembert, „nebylo by jednodušší, kdybyste nám poskytla odpověď?“

„Tu vám sdělit nemůžu... a kdyby ano, stejně byste mi nevěřili.“ Na chvíli se odmlčela a poté dodala: „Ať si ten hoch počíná podle své libosti. Stejně se tak zachová.“

„Podporujete tedy Mordanův návrh, nebo jste proti němu?“

„Podporuju. Asi k němu ale nepřistupujete správně.“

Rozhostilo se chvilkové ticho. Všichni členové v zasedacím sále se snažili vzpomenout, kdy, pokud vůbec někdy, se ukázalo, že by se Carvala mýlila... v dlouhodobém výhledu.

„Připadá mi zřejmé,“ pokračoval Rembert, „že jedinou racionální osobní filosofií, která je založena na přesvědčení, že umíráme definitivně, že už se znovu nikdy nenarodíme, je filosofie úplného hédonismu. Takový hédonista dokáže v životě nacházet radost velice jemnými, nepřímými a povznesenými způsoby. Ale potěšení je nepochybně jeho jediným racionálním účelem... bez ohledu na to, jak vznešeným se snad jeho postoj může zdát. Na druhé straně, možnost mít k životu něco víc, než krátkou dobu, kterou známe, otevírá neomezenou perspektivu jiných hodnot než hédonistických. Zdá se mi, že jde o vhodný předmět ke zkoumání.“

„I když váš názor připouštím,“ poznamenala žena zastupující Severozápadní svaz, „přísluší nám tahle záležitost? Naše funkce a autorita jsou omezené. Ústava nám zakazuje vměšovat se do duchovních věcí. Co vy na to, Johanne?“

Oslovený člen byl mezi účastníky jedinou kněžskou persónou. Pro mnoho svých souvěrců na jih od Rio Grande představoval Nejvyššího prostředníka božího. Jeho politická výlučnost byla mimořádnější v tom, že většina jeho voličů jeho víru nesdílela.

„Nevím,“ Geraldino, „která ústavní omezení se k ní vztahují. To, co navrhuje bratr Mordan, je chladné vědecké zkoumání. Jeho následky by snad mohly mít duchovní implikace, budou-li výsledky kladné, ale nepředpojaté zkoumání žádným porušováním náboženské svobody není.“

„Johann má pravdu,“ řekl Rembert. „Neexistuje žádné téma, které by bylo pro vědecké zkoumání nepřiměřené. Johanne, už příliš dlouho necháváme vašim následovníkům na takové záležitosti monopol. Nejvýznamnější otázky života se ponechávají víře a spekulaci. Je na čase, aby se s nimi vědci buď vypořádali, nebo aby si přiznali, že věda nepředstavuje víc, než počítání oblázků.“

„Prosím. Bude mě zajímat, jak si s nimi dokážete poradit... v laboratořích.“

Hoskinsová Geraldine se na něj zadívala. „Ráda bych Johanne věděla, jaký by byl váš postoj, kdyby tohle zkoumání demonstrovalo fakta v rozporu s některým článkem vaší víry.“

„S tím,“ odpověděl Johann, aniž by se nechal vyvést z klidu, „se musím vyrovnat sám. Radu tohle ovlivnit nesmí.“

„Myslím,“ ozval se Mluvčí Dne, „že bychom se nyní měli pokusit o předběžné názorové vyjádření. Někteří návrh podporují... je někdo proti?“

Nikdo se nepřihlásil. „Zdržel se někdo?“ Stále se nikdo nehlásil, až na jednoho člena, který se trochu zavrtěl. „Přejete si promluvit, Richarde?“

„Ještě ne. Návrh podporuji, ale vyjádřím se k němu později.“

„Dobře. Zdá se, že je jednomyslný... Tak je to stanoveno. Navrhovatel bude kooptován později. Nuže, Richarde?“

Člen pro přechodné obyvatelstvo naznačil, že je připraven.

„Tenhle výzkum nezahrnuje dostatečné teritorium.“

„Ano?“

„Postačuje navržený jako prostředek, který by Hamiltona Felixe přesvědčil, aby přistoupil na přání Státních genetiků. Ale my se v této chvíli zabýváme jím samotným. Není to pravda?“

Mluvčí se rozhlížel po sále a u všech, až na Carvalu, zaznamenával souhlas... zřejmě ji ta věc nezaujala. „Ano, je to tak.“

„V tom případě bychom se neměli zabývat jen jedním filosofickým problémem, nýbrž všemi.“

„Uvědomte si, že nemusíme být nezbytně konzistentní.“

„Ano, vím, spleť slovy verbální logiky zatížen nejsem. Návrh mě zaujal. Jeho perspektiva mě podněcuje. Chtěl bych, abychom naše zkoumání rozšířili.“

„Výborně. I mě návrh zaujal. Myslím, že bychom o něm měli debatovat ještě v příštích dnech. Pozastavím navrhovatelovu koopci do té doby, dokud se nerozhodneme, kam až zajít.“

Mordan se chystal omluvit a shromáždění opustit. Uspěl. Ale vzhledem k novému zvratu a dalším nadějným vyhlídkám by ho to k odchodu nutit nemělo. Jako občan byl oprávněn naslouchat, pokud se tak rozhodne. Vzhledem k postavení významného syntetika by vůči jeho přítomnosti v debatním kruhu neměl mít nikdo námitky.

„Měli bychom vyjmenovat a prozkoumat všechny filosofické problémy, zvláště metafyzické a epistemologické,“ pokračoval v proslovu člen pro přechodné obyvatelstvo.“

„Měl jsem za to,“ ozval se nesměle Mluvčí, „že epistemologie je dostatečně dohodnuta.“

„Jistě, jistě... v omezeném smyslu shody na sémantické povaze symbolické komunikace. Aby komunikace probíhala, řeč a jiné komunikační symboly neustále vycházejí z kdysi stanovených fyzických faktů, bez ohledu na výši abstraktní úrovně. Mimo tento rámec komunikovat neumíme. Proto se já a bratr Johann nedokážeme shodnout v

náboženských otázkách. Cítí jinak než já. Ani v názorové shodě si nemůžeme být jistí. Naše názory na náboženství se možná mohou ztotožňovat, ale nedokážeme o něm mluvit smysluplně... a tak jen dále mlčíme.“

Klidný Johann, se pousmál, ale nic neřekl. Carvala vzhledla od své ruční práce a příkře poznamenala: „To má být školení na způsob praktik výchovného ústředí?“

„Promiňte, Carvalo. Dohadujeme se právě o způsobu symbolické komunikace... že symbol není úředník, mapa není území, že zvuk řeči není fyzikální proces. Zacházíme dál a připouštíme, že symbol nikdy neabstrahuje všechny detaily procesu, k němuž se vztahuje. Připouštíme tedy, že se dá se symboly manipulovat... nebezpečně, ale užitečně. Shodujeme se, že pro komunikační účely by měly být symboly co možná nejdůvěrněji známé odkazy. Do této míry je epistemologie ustavena. Ale její klíčový problém – jak víme, co víme a co tahle vědomost značí – shodně přecházíme mlčením. Jako já s Johannem při přeformulování teologie.“

„Tohle vážně navrhuje?“

„Přesně tak. Jedná se o zásadní problém v obecné úloze osobnosti. Mezi ní a předmětem Mordanova návrhu existují silné vazby. Uvažte – jestliže člověk „žije“ po smrti vlastního těla, nebo před jeho zrozením, pak je něčím víc, než jeho geny a následné prostředí. Teorie o neosobní odpovědnosti za osobní činy získala na oblibě prostřednictvím opačného předpokladu. Nehodlám zacházet do důsledků... jistě je všichni dobře znáte... v etice, politice, v každé oblasti. Povšimněte si ale paralely mezi dvojicemi mapa/území a genetická mapa/člověk. Všechny tyto základní problémy jsou ve vzájemném vztahu a řešení kteréhokoliv z nich by snad mohlo být klíčem ke všem ostatním.“

„Nezmínil jste možnost přímé komunikace bez symbolů.“

„Naznačím ji. Jde o jeden z fenoménů, který jsme se rozhodli vypustit, když jsme akceptovali sémanticky negativní výroky za konečné slovo v epistemologii. Ale měl by se znovu prozkoumat. Na telepatii cosi je, i když ji neumíme měřit, ani s ní zacházet. Každý, šťastně sezdaný jedinec, si jí je vědom, třebaže se o ní obává mluvit. Děti, zvířata a primitivové ji v jisté míře dovedou používat. Možná, že my jsme až příliš chytří. Nicméně, tahle otázka by se měla znovu otevřít.“

„Je-li řeč o filosofických otázkách obecně,“ ujal se slova člen z Nového Bolívaru, „na jedné finanční podpoře jsme se už dohodli. Mám na mysli projekt doktora Thorgsena... to balistické stelárium... budu ho nazývat eidouránium. Původ a určení vesmíru je jistě klasickým problémem metafyziky.“

„Máte pravdu,“ přisvědčil Mluvčí. „Shodujeme-li se na Richardovu návrhu, měl by se do něj zahrnout i projekt doktora Thorgsena.“

„Domnívám se, že jsme doktoru Thorgsenovi neudělili dostačující kredit.“

„Finanční podpora by se měla neustále zvyšovat, ale on z ní zatím příliš neodčerpává. Zdá se, že k utrácení peněz moc talentu nemá.“

„Třeba potřebuje schopnější asistenty. Je tu ten Hargrave Caleb a pak, samozřejmě, Monroe-Alfa Clifford. Ve Finančním departmentu zůstává Monroe-Alfa nevyužit.“

„Thorgsen Monroe-Alfu zná. Možná na tom projektu Monroe-Alfa pracovat nechce.“

„Nesmysl! Každý muž má rád práci, která posiluje svaly.“

„Pak se snad Thorgsen zdráhá požádat ho o pomoc. Thorgsen je v podstatě skromný člověk stejně jako Monroe-Alfa.“

„Tahle verze se zdá pravděpodobnější.“

„V každém případě,“ uzavíral Mluvčí debatu, „jsou takové detaily na zvážení navrhovatele a nikoliv celé rady. Jste připraveni se vyjádřit? Předmětem je návrh bratra Richarda v nejširším smyslu... navrhuji, abychom podrobné projednávání detailů projektů a metod odročili na zítřek a následující dny. Prozatím se ptám... je některý člen proti?“

Nikdo se nepřihlásil. Ve shromáždění panovala naprostá shoda.

„Dohodnuto,“ řekl Mluvčí. Pousmál se. „Zdá se, že se chystáme pokusit vkročit tam, kde Sokrates klopýtl.“

„Ne 'vkročit', ale doplazit se,“ poopravil ho Johann ironicky. „My sami se omezujeme na experimentální metody vědy.“

„Pravda, pravda. Inu, „kdo se plazí, nemůže klopýtnout'. A nyní k dalším záležitostem... náš vládní statut trvá!“

KAPITOLA DVANÁCTÁ

„KAM SES PODĚLA ?“

„Jak by se ti zamlouval poloviční podíl na gladiátorovi?“ zeptal se Felix Phyllis.

„O čem to proboha mluvíš?“

„O podnikání Smithe Darlingtona... o nohané. Smlouvu každého zaměstnance přičleníme a prodáme. Náš agent se domnívá, že půjde o dobrou investici a abych řekl pravdu, myslím, že se neplete.“

„Nohaná,“ zopakovala Phyllis zamyšleně. „Ano, něco si mi o ní říkal, ale nerozuměla jsem tomu.“

„Nanejdvůh je to pitomina. Dvaadvacet chlapů vyrazí na rozlehlý nekrytý plac a zápolí holýma rukama.“

„Proč?“

„Aby dostali malý sféroid z plastu z jednoho konce na druhý.“

„V čem se ty konce liší?“

„Vlastně nijak... ale je to stejně rozumné jako kterákoliv jiná hra.“

„Nerozumím tomu,“ soudila Phyllis. „Proč by měl někdo bojovat, když nechce nikoho zabít?“

„Abys pochopila, musíš to vidět. Jde o vzrušující hru. Dokonce i já se přistihl, jak řvu.“

„Ty!“

„Ehm, hm, já. Starý, a jako kocour chladnokrevný Felix. Řeknu ti ale, že se ta hra chytí. Stane se populární. Budeme prodávat povolení k jejímu přímému sledování a pak také další druhy menších práv... přímé přenosy, záznamy a tak podobně. Smith má spoustu nápadů, jak ztotožňovat rozličné kombinace s městy, organizacemi, a jak jim připisovat barevné symboly, popěvky a podobně. Nápady jen hýří... na barbara je to úžasný mládenec.“

„To jistě.“

„Raději mi dovol, abych ti z toho podniku kousek koupil. Jde o čistou spekulaci a můžeš ji získat lacino... teď. Ta hra z tebe udělá zámožnou ženu.“

„K čemu mi budou další prachy?“

„Nevím. Třeba bys je mohla utrácet kvůli mně.“

„Hodně uhozená verze. Už teď jsi nadítej kredity.“

„No vidíš a to mě přivádí k další věci. Až se vezmeme, budeš mi moci pomáhat vymýšlet, jak ty prašule utrácet.“

„Už zase začínáš?“

„Proč ne? Časy se mění. Žádná překážka už neexistuje. Přešel jsem na Mordanův způsob myšlení.“

„Mordan už se chlubil.“

„Ano? Ve Jménu Vejce... všechno se odehrává za mými zády. Nevadí. Kdy tu smlouvu odešleme?“

„Jak jsi na to přišel?“

„Ohó. Počkej... já měl za to, že jediné, v čem jsme se neshodli, byl názor na děti, ne?“

„To sis myslel příliš. Prohlásila jsem, že chlapa, který nechce děti, si nikdy nevezmu.“

„Ale já to chápal tak, že jsi řekla –“ Vstal a začal nervózně přecházet po místnosti. „Phil, řekni... nelíbím se ti?“

„Pohledný... jsi dost... svým vlastním děsivým způsobem.“

„V čem je tedy problém?“

Phyllis neodpověděla.

„Nevím, zda na tom od té doby, co to takhle cítíš, záleží, ale já tě miluju... tohle přece víš, ne?“

„Pojď sem,“ vyzvala ho Phyllis.

Felix se přiblížil k místu, kde seděla. Vzala ho za uši a stáhla ho dolů. „Ty mizero, ty můj velký ňoumo, tohle jsi měl vyslovit před deseti minutami.“

Políbila ho.

„Mizero,“ špitla o chvíli později.

„Ano, miláčku?“

„Po Theobaldovi budeme mít holčičku, a potom chlapečka, a pak možná druhou holčičku.“

„Uhm...“

Phyllis si sedla zpříma. „Co je? Tebe tahle vyhlídka netěší?“ Zblízka se na něj zadívala.

„Jistě, jistě.“

„Tak proč civíš tak rozmrzele?“

„Zrovna myslím na Cliffa. Ten ubohý ťulpas.“

„Pořád po ní nenašel ani stopu?“

„Ani stopu.“

„Och, drahý!“ Objala ho a pevně se k němu přitiskla.

V Lese Obrů po ní nebylo ani známky, třebaže se tam hodně vyptával. Žádná žena zaregistrovaná na jméno Marion. Nikoho, kdo by ji dokázal identifikovat podle jeho popisu, nenašel. Žádná loď takovou osobu v registraci neměla. Ani majitelé tamních korábů takovou osobu neznali... několik jich sice dívky toho jména znalo, ale tuhle Marion ne... přesto mu tři z nich odpověděli na jeho popis tak podrobně, že se s divoce rozbušeným srdcem vydával tamním krajem na cesty, které ho vzápětí krutě zklamaly.

Zbývala Johnson-Smithová Estair, v jejímž městském sídle ji spatřil poprvé. Hned po posledním nezdařeném pokusu najít Marion v Parku Johnson-Smithovou navštívil. Ne, na takovou osobu se nepamatuje.

„Koneckonců, milý pane Monroe-Alfo, tohle místo je pořád plné lidí.“

Neměla by ještě seznam stálých hostů? Ano, ovšem. Jaký typ hosta si myslí, že byla? Mohla by to zjistit? Poslala pro svou sekretářku.

Na seznamu žádná Marion nebyla. Vrátil se zase na začátek. Nemohla se zmýlit? Ne, o omyl se nejednalo. Ale na takový večírek s sebou lidé berou své přátele... na tohle pomyslela? V tomhle případě žádný takový záznam nevede. Nevzpomíná si na někoho takového? Ne, nevzpomínala si... bylo to nad její možnosti. Žádal by příliš mnoho, kdyby mu poskytla kopii seznamu hostů? Vůbec ne... beze všeho.

Nejprve si ji ale musel vyslechnout. „Sehnat služebnictvo za rozumnou mzdu začíná být prostě nemožné.“ Nemohl byste s tím něco udělat?

„Drahý pane Monroe-Alfo.“ Jak? Je přece tím, jak pracuje s dividendou, ne? Právě v tom je problém, můj drahý... pokud je nepodplatíte, při tak vysoké dividendě do služby prostě nevstoupí.

Snažil se jí vysvětlit, že nad dividendou žádnou kontrolu nemá, že je jen matematickým zprostředkovatelem mezi ekonomickými fakty a Politickou Radou. Viděl, že mu nevěří.

Protože od ní žádal laskavost, rozhodl se, že jí neřekne, že on osobně by si práci osobního sluhu nezvolil, pokud by ho k tomu nedohnala nouze. Pokoušel se naznačit, aby využívala skvělého servisu automatů vyráběných jejím manželem a doplňovaných za přispění servisních společností. Ona však o nic takového nestála. „Je to tak ordinární, můj milý. Řeknu vám, že dobře vyškoleného sluhu nic nenahradí. Byla bych si myslela, že lidé téhle

třídy budou na svou profesi hrdí. Vím jistě, že kdybych se pro toto povolání rozhodla já, považovala bych si toho.“

Netrpělivě, ale s cílenou pečlivostí se nepřestával mordovat se seznamem. Některé z adres byly mimo Metropol, jiné až ze vzdálené Jižní Ameriky – Johnson-Smithová Estair byla módní hostitelkou. Aby se zbavil hroudy zoufalství ve vlastním nitru, potřeboval se v těchto případech dotázat přímo a co nejrychleji. Na jejich vyhledání si musí najmout agenty. Udělal to. Padl na to veškerý kredit, co měl. Soukromá služba vyjde drahó! Aby vzniklé manko vyrovnal, půjčil si na svůj plat. Mezitím dva hosté ze seznamu zemřeli. Nasadil do práce další agenty, aby diskrétně prozkoumali jejich zázemí a kvitance a prověřili, zda se v jejich blízkosti nezdržovala dívka jménem Marion. Z obavy, že by třeba mohla tahle stopa vychladnout, se neodvažoval vynechat ani ty dva zesnulé.

Ostatní adepty ze seznamu, kteří žili v Metropoli, si obstarával sám. Ne, na ten večírek jsme s sebou nikoho nebrali... určitě ne žádnou ženu, která by se jmenovala Marion. Večírek u Estair? Počkejte, pořádá jich tolik. Ach, tenhle... kdepak, je mi líto. Moment, nemyslíte Selbyovou Marion? Ne, Selbyová Marion je dost drobná a má zářivě rusé vlasy. Je mi líto, hochu... postarám se o něco k pití. Že ne? Nač ten spěch?

Ano, ovšem. Má sestřenka, Faircoalová Marion. Táhle na varhanách je její stereo. Zavolejte, jak jste pochodil. Příteli John-Smithových prokážu laskavost vždycky a rád. Estair je báječná... pokaždé je u ní spousta zábavy.

Na ten večírek jsme s sebou skutečně někoho brali... kdo to byl, drahá?... ach, ano, Reynolds Hans. Doprovázela ho taková zvláštní dívka. Ne, na její jméno si už vzpomenout nedokážu... drahá, ty ano?... já totiž všem takovým pod třicet říkám Lízátko. Ale tady je Reynoldsova adresa. Snad byste se mohl zeptat přímo jeho.

Pan Reynolds jeho prosbu za dotěrnost opravdu nepovažoval. Ano, na tuhle příležitost si vzpomínal... jo, milej mejdan. Jo, provázel sestřenku ze San Francisca. Jo, Marion se jmenuje... Harnettová Marion. Jak to, že ji zná jménem?

Zvláštní, kdysi zažil něco podobného. Myslel, že už stopu dívky ztratil, jenomže se příští týden objevila na dalším večírku. Je vdaná a do svého muže zamilovaná... naštěstí.

Ne, myslím, že tahle Marion vdaná není, to ta druhá dívka... šikulka Francine. Neměl byste obrázek své sestřenky? No, moment, myslím, že ne.

Ale počkejte, možná ano, v nějakém sešitě s výstřižky by mohla být její fotka. Kdepak ji jenom mám? Chystám se tenhle byt uklidit a spoustu haraburdí vyházet... nikdy nemůžu najít, co zrovna chci. Tady je to – tohle je Marion, v první řadě, druhá zleva. Je to ta dívka?

Ano, byla to ona. Ona!

Jak nejrychlejší je vzdušný expres? Kolik koutů dokáže člověk prolétnout nepozorován? Let'... let'... let'!

Než zazvonil u dveří, na okamžik se zastavil, aby uklidnil splašeně bijící srdce. Snímač ho prohlédl a dveře se rozevěly.

Našel ji osamocenou.

Když ji uviděl, strnul a zbledl v obličejí, neschopen pohybu ani řeči.

„Pojďte dál,“ řekla.

„Vy... vy mě přijmete?“

„Jistě. Čekala jsem.“

Zkoumal její oči. Pořád byly vroucné a něžné, třebaže ustarané. „Nechápu to. Pokusil jsem se vás přece zabít.“

„Vy jste to tak nemyslel. Nepřál jste si to.“

„Já – Ale... ach, Marion, Marion!“ Klátivě se k ní vydal a téměř upadl. Hlavou jí spočinul v klíně. Otřásal se vysilujícím vzlykotem člověka, který neuměl plakat.

Popleskala ho po rameni. „No tak, no, no.“ Monroe-Alfa konečně vzhlédl a viděl, že Marion má zvlhlou tvář, i když žádné zvuky pláče nezaslechl.

„Miluju tě,“ řekl. Vyslovil ta slova tak tragicky, jakoby se jednalo o nějakou nenapravitelnou škodu.

„Vím. I já tebe.“

„Pojď se mnou,“ řekla mu mnohem později. Vydal se za ní do druhé místnosti, kde se pustila do zkoumání svého šatníku. „Co to děláš?“

„Nejdřív se musím postarat o pár věcí.“

„Nejdřív?“

„Tentokrát půjdu s tebou.“ Na zpáteční cestě použil obratu „až se vezmeme“.

„Ty si mě chceš vzít?“

„Jistě. Chceš-li ty mě!“

„Ty by sis vzal řízenou naturálku?“

„Proč ne?“ Vypořádal se s tím problémem statečně, dokonce jakoby mimochodem.

Proč ne? Vždyť Římané, hrdí na vlastní patricijskou latinskou krev, by mu mohli vyprávět. Bílá šlechta ze Starého Jihu by mu ve své krátké éře dokázala podrobně vysvětlit proč ne. Tyhle důvody by dokázali definovat apologeti „árijského“ rasového mýtu. Jistě, v každém z těch případů by měli na mysli jinou „rasu“, když by mu rozmlouvali tu obscénní hrůzu, které se chystá dopustit, ale jejich argumenty by se nelišily. Dokonce i Johnson-Smithová Estair by mu uměla vysvětlit důvody „Proč ne“ – a skoro určitě by ho za to, že se k takovému spojení snižuje, vyškrtla ze svého seznamu. Koneckonců, králové a císaři už přišli o své trůny za menší prohřešky ve smyslu míšení ras.

„Tohle mi stačí,“ řekla. „Pojď sem, Clifforde.“ Trochu zmatený ji uposlechl. Zvedla svou levou paži.

Četl tam drobná vytetovaná čísla. Registrační číslo bylo... nebylo podstatné. Klasifikační litera ale nebyla „B“ základního typu, jaké měl on sám, ani „C“ řízeného naturála. Představovala písmeno „X“ experimentálního typu. Po chvíli se o tom rozpovídala. Její hyperpravič praprarodiče byli řízení naturálové. „Samozřejmě, že se to nijak výrazně neprojevuje,“ pokračovala. „Když si ale nevezmu své pilulky, skutečně se nachladím. A občas na ně zapomenu. Jsem nepořádnice, Cliffe.“

Dítě zmíněných dvou praprarodičů, její pravý praděd, byl během svého života poměrně pozdě identifikován jako držitel mutace, pravděpodobně příznivé... téměř určitě příznivé. Nešlo o nic velkého, snadno rozpoznatelného, spíše se jednalo o cosi křehkého, vědomě neregistrovatelného. Možná by bylo jednodušší konstatovat, že byl civilizovanější, než by se u kohokoliv očekávalo. Je přirozené, že byl učiněn pokus tuhle mutaci zachovat. Jednou z těch, kteří ji přechovávali, byla i Marion.

KAPITOLA TRINÁCTÁ

O NIC VÍC SOUKROMÍ, NEŽ MÁ PÁVÍ OČKO V AKVÁRIU.

„Felixi!“ křikla na něj Phyllis, když vstoupil do bytu. Odhodil stranou šanon, který nesl, a políbil ji. „Copak se děje, neurotiku?“

„Tohle. Koukni. Čti.“

„Tohle“ představoval výtisk rukopisné zprávy. „'Espartero Carvala',“ četl nahlas Felix, „'se nechá poroučet madam Longcourtové Phyllis a snažně ji prosí o svolení k zítřejší návštěvě v půl po šestnácté sté'. Hmm... míříš vysoko, miláčku.“

„Ale jak se mám zachovat?“

„Jak? No, podáš jí ruku, prohodíš 'jak se máte?' a pak ji něčím pohostíš... třeba čajem... prý nasává jako duha.“

„Mizero!“

„Děje se něco?“

„Neutahuj si ze mně. Co si mám počít? Nedokážu ji zabavit. Je to Státotvůrkyně, nebudu mít ponětí, o čem si s ní mám povídat.“

„Dejme tomu, že je v Politické Radě. Ale je taky ženou, ne? Tvůj domov je v pořádku, ne? Zajdi do města a kup si nějaké nové šaty... pak se budeš cítit připravená na cokoliv.“

Místo aby se Phyllis rozzářila, rozplakala se. Felix ji uchopil za paže a chlácholivě řekl: „No tak, no tak! V čem je problém? Řekl jsem snad něco nemístného?“

Phyllis přestala vzlykat a otřela si oči. „Ne. Myslím, že to jsou jenom nervy. Jsem v pořádku.“

„Polekala jsi mě. Takhle ses dřív ještě nikdy nechovala.“

„To ne. Ale dřív jsem taky nikdy nečekala dítě.“

„Jo, pravda. No tak si poplač, když ti to udělá dobře. Dbej ale, aby se ti ta předpotopní zkamenělina nedostala pod kůži, děvče. Víš, přijímat ji nemusíš. Zavolám jí a řeknu, že nemůžeš.“

Zdálo se, že už se Phyllis ze své rozechvělosti zcela vzpamatovala. „Kdepak. To nedělej. Setkám se s ní opravdu ráda. Jsem zvědavá a nervózní.“

Pustili se do debaty na téma, zda je madam Espartero Carvala zamýšlí navštívit oba, anebo jen Phyllis. Felix se zdráhal zůstat, nebude-li jeho přítomnost žádoucí. Podobně se zdráhal neprojevit náležitou zdvořilost tím, že by při přijetí významné návštěvnice chyběl. Jak Phyllis řekl, jde o jeho byt stejně jako o její. Protože věděl, že má Mordan k takovým mocným a těžko dostupným lidem blíž než on, zavolał mu. Ale Mordan mu žádnou pomoc neposkytl. „Dělá si, co chce, Felixi. Když se jí zachce, je schopná porušit jakoukoliv normu zdvořilého chování.“

„A netušíte, proč se k nám chystá?“

„Ani v nejmenším. Je mi líto.“ Mordan by to sám rád věděl, ale byl k sobě natolik upřímný, aby si přiznal, že jeho odhady jsou falešné. Nedostatek informací. Prostě tomu letitému děvčeti nerozuměl a uvědomoval si to.

Madam Espartero Carvala vše rozhodla sama. Vbelhala se dovnitř za opory jakési těžké hole. V levé ruce svírala zapálený doutník. Hamilton k ní přistoupil a uklonil se. „Madam,“ začal.

Upřeně na něj civěla. „Vy jste Hamilton Felix. Kde máte ženu?“

„Pokud mě madam laskavě doprovází.“ Pokusil se jí nabídnout rámě.

„Zvládnou to sama,“ řekla dost nepřívětivě. Přesto zacvakla doutník mezi zuby a jeho rámě přijala. Užasl, jak je lehká, soudě podle tíhy, kterou mu na paži spočinula... ale stisk prstů měla pevný. Když se ocitla v obývacím pokoji v přítomnosti Phyllis, prohodila: „Pojďte blíž, dítě. Dovolte, abych si vás prohlédla.“

Hamilton rozpačitě postával stranou, aniž by věděl, zda si má sednout nebo se vzdálit. Stařena se obrátila, všimla si, že dosud neodešel a řekla: „Byl jste moc laskavý, že jste mě k vaší ženě doprovodil. Díky.“

V kontrastu s prvními britkými poznámkami, třebaže nebyly oznámeny vřelým tónem, zněla formální vlídnost těchto slov podivně. Felixovi bylo zřejmé, že je zjevně a neodvratitelně propuštěn. Vzdálil se.

Zašel do své pracovny, vybral si svitkový manuskript, zasunul ho do čtecího aparátu a chystal se zabývat čas až do Carvalina odchodu. Přistihl se však, že se na vybrané čtení nedokáže soustředit. Zjistil, že už třikrát použil tlačítko zpětného posuvu, aniž tušil, jak ten příběh začíná.

Sakra! pomyslel si... možná bych měl zajít do úřadu. Úřad totiž měl... nyní. Slabě se při tom pomyšlení pousmál. Je člověk, který se nikdy nebude vázat. Člověk, který si vlastní zisky raději rozdělí s průšvihářem, než aby se trápil obchodními záležitostmi. Přesto je zde, ženatý a budoucí

otec, jenž opravdu žije na stejné adrese jako jeho žena... a má vlastní úřad! Pravda, tenhle úřad neměl s jeho obchodními záležitostmi nic společného.

Ocitl se vlastně ve Velkém Výzkumu, který sliboval Mordan. Carruthers Alfréd, bývalý člen Politické Rady, dokud se neuchýlil ke svému bádání, byl pro tento giga-projekt kooptován jako navrhovatel. Na oplátku zase kooptoval Hamiltona, který se bránil, že není žádný syntetik ani vědec.

Nicméně, Carruthers o něj stál. „Máte nevyzpytatelnou a neortodoxní představivost,“ tvrdil. „Tahle práce po ní volá. Čím nesourodější fantazie, tím lépe. Nechcete li, zaběhlý výzkum provádět nemusíte... k němu máme spoustu trpělivých technických odborníků.“

Felix si myslel, že s jeho výběrem má něco společného Mordan, ale nechal to být. Věděl, že Mordanovy představy o jeho způsoblosti jsou přehnané. Sám se považoval za průměrného člověka, sice kompetentního a vysoce výkonného, ale přesto průměrného. Ta mapa, o níž Mordan mluvil... přece člověka nestěsná do diagramu a nepověsí si ho na zeď. On tuhle mapu nepředstavuje. Setrvá-li u vlastního vhledu, dozví se o sobě víc, než kterýkoliv z genetických dřičů, kteří čučí do binokuláru?

Upřímně si ale přiznával, že ho přizvání k projektu těší... zajímal ho. Poměrně brzy si uvědomil, že tenhle obrovský projekt se neprovádí jen proto, aby se obešla jeho objemnost... tohle dokazoval přepis zplnomocnění. Podvedený se ale necítil. Mordan přednesl vše, co slíbil, a Felixe projekt zaujal... oba projekty. Zajímal se jak o velkolepý veřejný projekt Velkého Výzkumu tak i o vlastní soukromé záležitosti, o Phyllis a očekávané děcko. Byl zvědavý, co se tomu mrněti bude zamlouvat.

Zdálo se, že Mordan to ví jistě. Předvedl jim diploidní chromozomální mapu, která vyplývala z jejich vybraných gamet, a vyložil, jak se budou u děcka kombinovat znaky obou rodičů. Felix takovou jistotu nepociťoval. I přes vlastní slušné znalosti o genetické teorii a technice nebyl přesvědčen, že by se vše z mnohonásobné složitosti lidské bytosti dalo sbalit v nepatrnou kapku cytoplasmy o menší velikosti než je špendlíková hlavička. Nebylo to rozumné. Na člověka toho určitě musí být víc.

To, že on a Phyllis vlastní společně tolik mendelovských znaků, považoval zřejmě Mordan za nesmírně žádoucí. Upozorňoval, že tenhle fakt úlohu výběru gamet mnohonásobně zjednodušuje a zkracuje, ale současně se tím geneticky pojišťuje posílení těchto znaků. Párové geny si budou spíše podobné než protikladné.

Naproti tomu Hamilton zjistil, že Mordan pokládá spojení Monroe-Alfy s Harnettovou Marion za dobré, i když se navzájem nepodobali tak, jak jen to u dvou lidí je možné. Hamilton na tuhle nesourodost logicky poukázal. Mordana jeho poznámka nezaskočila. „Každý genetický případ je jedinečná varianta. V genetice není žádné pravidlo neměnné. Oba se vzájemně doplňují.“

Bylo zřejmé, že Marion udělala Cliffa šťastným, dokonce šťastnějším, než ho kdy Felix viděl.

Ten obrňouma!

Už dlouho si myslel, že tím, co Cliff potřebuje, je hospodyně, která by ho nespouštěla z očí, která by ho zatáhla domů, když prší, a která by mu zalichotila, je-li rozmrzelý (Ne, že by tenhle názor čerpal z vlastní nefalšované oddanosti k příteli.).

Zdálo se, že má Marion vlohy ke všem těmto vlastnostem. Téměř ho nespouštěla z dohledu. Pracovala s ním pod eufemistickým titulem „zvláštní sekretářka“.

„Zvláštní sekretářka?“ zopakoval Hamilton, když se mu o tom Monroe-Alfa zmínil. „Co dělá? Je matematicka?“

„Vůbec ne. O matematice nemá ani ponětí... ale myslí si, že jsem báječný!“ Chlapecky se zašklebil. Když si Hamilton všiml, jak se rozzářil, až se zhrozil. „Co jsem zač, abych jí odpovíral?“

„Jestli ti tohle vydrží, Cliffe, získáš ještě smysl pro humor.“

„Ona si myslí, že už ho mám.“

„Možná ano. Znáám chlápka, který kdysi choval bradavičnatá prasata. Povádal, že se lépe vyvíjela.“

„Proč si tohle myslíš?“ Monroe-Alfa se zatvářil rozpačitě i zvědavě.

„Na tom nesejde. Já jen, co Marion dělá?“

„Ach, spoustu drobností. Dává pozor na věci, na které zapomínám, odpoledne mi nosí šálek čaje. Když ji potřebuju, zdržuje se většinou právě tady. Když mě nic nenapadá a mám pocit, že mám hlavu prázdnou, vzhlednu a Molly tady někde sedí a hledí na mě. Třeba zrovna čte, ale jak vzhlednu, nemusím nic říkat... už se na mě zase dívá. Řeknu ti, že to pomáhá, vůbec se už neunavím.“ Opět se usmál.

Hamilton si náhle uvědomil, že s Monroe-Alfou nikdy nic zlého nebylo, až na to, že ten ubohý trouba nikdy nebyl šťastný. Byl vůči světu bezbranný... až dosud. Marion má proti němu dost obranných prostředků za oba.

Chtěl se Cliffa zeptat, jak o tom novém uspořádání smýšlí Hazel, ale i přes důvěrné přátelství se k takovému kroku zdráhal. Monroe-Alfa s tím přišel sám. „No, víš, Felixi, trochu se strachuju o Hazel.“

„Tak?“

„Ano. Vím sice, že tvrdila, že rozvod chce, ale moc jí nevěřím.“

„Proč ne?“ zeptal se stroze Felix.

Monroe-Alfa zrudl. „Felixi, ty se mě teď právě pokoušíš znejistět. Stejně to vypadalo, že si úlevně oddychla, když jsem jí o sobě a Marion řekl. Chce zase tancovat.“

Felix si mrzutě v duchu pomyslel, že pro umělce na odpočinku je pokus o návrat omyl. Ale následující Cliffova slova ho přiměla si uvědomit, že se unáhlil. „Jde o Thorgsenův nápad...“

„Thorgsenův? Tvého šéfa?“

„Ano. Vykládal jí o mimozemských stanicích, samozřejmě, zvlášť o těch na Plutu, ale myslím, že se zmínil taky o Marsu a dalších planetách. Kromě filmových přehlídek a čtení se jim tam moc rozptýlení nedostává.“

Hamilton věděl, nač naráží, i když sám o tom nikdy moc nepřemýšlel. Až na turistická místa na Luně neexistovalo nic, co by lidi s výjimkou průzkumu a výzkumu na ostatní planety lákalo. Těch pár zasvěcenců, kteří se museli vyrovnávat s nepozemskými strážnými, žilo jako mniši.

Měsíc, přirozeně, představoval zvláštní případ. Protože stál prakticky na pozemském dvorku a byl tedy snadno dosažitelný, stal se pro romantickou dovolenou stejně populární jako kdysi Jižní pól.

„Napadlo ji, nebo jí ten nápad vnukl Thorgsen, že dají dohromady kočovný soubor, s kterým budou vystupovat na všech těch mimozemských štacích.“

„Moc komerčně to nezní.“

„Nemusí. Bude to financovat Thorgsen. Argumentuje tím, že je-li nezbytný průzkum a výzkum, pak je morálka zainteresovaného personálu vládní záležitostí, vzdor dlouhodobé politice proti její účasti v zábavním obchodu, v komerci s přepychem či s výtvarným uměním.“

Hamilton hvízdal. „Hezky rozběhnuté! Inu, tahle zásada je skoro stejně neochvějná jako občanská práva.“

„Ano, ale jde o věc ústavy. A Plánovači nejsou pošetilci. Precedentu se nezbytně nedrží. Vezmi práci, kterou právě děláme.“

„Ano, ovšem. Vlastně jsem tady kvůli ní. Chtěl jsem se dozvědět, jak pokračujete.“

V době jejich rozmluvy se Hamilton do celého obrazu Velkého Výzkumu vcíťoval po svém. Carruthers mu nedával žádné pevné instrukce, řekl mu jen, aby si tuhle problematiku pár týdnů osvojoval.

Výzkumná fáze zaměstnávající Monroe-Alfu – Thorgsenův projekt, Velké Eidouranium – byla mnohem dál než kterýkoliv jiný aspekt celého projektu, protože se zrodil nezávisle ještě před Velkým Výzkumem, který ho do sebe posléze zahrnul. Monroe-Alfa se do něj sice dostal dost pozdě, ale Hamilton věděl, že se v něm jeho přítel stane ústřední postavou. Monroe-Alfa tvrdohlavě trval na svém, že se mýlí.

„Hargrave se na tenhle druh práce hodí mnohem lépe než já. Přebírám pokyny od něj... já osobně a asi šedesátka dalších.“

„Jak je to možné? Já měl za to, že jsi v raketových počtech jednička.“

„Mám vlastní specializaci, a Hargrave ví, jak jí nejlépe využít. Felixi, asi nemáš ponětí, jak je matematika rozčleněná a specializovaná. Vzpomínám si na kongres, který jsem loni navštívil... bylo tam víc než tisíc účastníků, ale z nich jen tucet, s nimiž jsem si mohl skutečně promluvit.“

„Hmmm... A co právě teď dělá Thorgsen?“

„Inu, přirozeně, že pro konstrukci moc užitečný není... je to astrofyzik, či přesněji, kosmoměřič. Ale kontakt neztrácí a vždycky má praktické připomínky.“

„Rozumím. Mno... máš všechno, co potřebuješ?“

„Jo,“ připustil Monroe-Alfa, „ledaže bys čirou náhodou zatajoval hypersféru, hyperpovrch a nějakou čtyřrozměrnou tekutinu vhodnou k jemnému promazávání.“

„Dík. A teď už mě zase můžeš přestat tahat za nohu. Vidím, že jsem se zase pletl... ty už ten smysl pro humor vážně máš.“

„Tohle ale myslím naprosto vážně,“ opáčil Cliff, aniž by potlačoval smích, „třebaže nemám sebemenší představu, kde bych něco takového mohl sehnat, anebo jak bych s tím měl zacházet, kdybych se k tomu dostal.“

„A nač by to bylo? Povídej.“

„Rád bych postavil čtyřrozměrný integrátor, který by z pevného povrchu integroval čtyřrozměrný váčkový kotouč. Kdyby se nám něco takového podařilo, ohromně by se tím zjednodušila naše práce. Ironií na tom je, že stroj, který chci postavit, dovedu matematickou symbolikou docela hezky popsat. Odváděl by v jedné operaci práci, kterou teď musíme

provádět s obyčejnými integrátory a obyčejnými trojrozměrnými vačkami, zatímco používaný systém volá po nekonečných sledech operací. Je to trochu šílené... teorie tak šikovná a výsledky tolik neuspokojivé.“

„Je mi tě líto,“ ozval se Hamilton, „ale raději to řeš s Hargravem.“

Krátce poté odešel. Bylo jasné, že tyhle lidské počítače od něj nic nepotřebují a že vědí, co činí. Jednalo se o významný projekt... ztraceně důležitý, jak se domníval... měl prozkoumat povahu vesmíru a co se z něj stane. Určitě půjde o dlouhodobou věc, jejíhož konce se on sám nikdy nedožije. Cliff mu s dokonale nehybnou tváří řekl, že v ověření svých předběžných výpočtů doufají v horizontu tří či tří a půl století. Teprve pak mohou doufat v reálnou stavbu stroje, který k něčemu bude, a který by jim snad mohl sdělit skutečnosti, o nichž stále nic nevědí. Proto celou věc pustil z hlavy. Obdivoval tenhle druh intelektuální netečnosti, která lidem umožňuje neustávat v práci v takové míře, ale jeho parketa to nebyla.

Zdálo se, že se Velký Výzkum v zahájených fázích rozpadá na půltucet hlavních projektů, z nichž některé ho zajímaly víc než ostatní, protože dávaly určitou naději na výsledky ještě za jeho života. Některé byly ale stejně kolosální jako vybudování Velkého Eidouránia. Tak například šíření života fyzikálním vesmírem a možnost, že kdesi existují jiné, nehumánní, inteligentní formy. Jsou-li tam, pak je při extrémně vysokém stupni matematické pravděpodobnosti možné, že alespoň některé z nich jsou vyspělejší než lidé. V takovém případě by možná mohli člověku pomoci při jeho filosofickém vzdělávání. Třeba už přišli na „Proč“ stejně jako na „Jak“. Poukazovalo se na skutečnost, že by to třeba z psychologického hlediska mohlo být pro lidstvo nesmírně nebezpečné, kdyby se setkal s takovými inteligentními tvory. Nabízela se tragédie australských domorodců z nepřiliš vzdálené doby... demoralizovaných a nakonec vyhubených jejich vlastním smyslem pro méněcennost v přítomnosti anglických kolonizátorů. Badatelé brali tohle riziko vážně. Nedokázali to jinak. Hamilton si tím, že jde o riziko, tak jistý nebyl. Pro některé možná, ale osobně si nedokázal představit třeba takového člověka jako Mordana, jak nějak přichází o morálku. V každém případě se jednalo o dlouhodobý projekt. Nejprve se musí dostat ke hvězdám, což vyžaduje konstrukci a postavení nějakého hvězdoletu. To chvíli potrvá. Velké koráby, pravidelně pendlující pustými úseky meziplanetárního prostoru, nebyly prostě dost rychlé. Bude nezbytné vynalézt nějaký nový pohon, nemají-li tyhle výpravy každý úsek plavby spotřebovávat generace.

Že život jinde ve vesmíru najdou, tím si byl Hamilton jistý i vzdor tomu, že si to zřejmě vyžádá milénium dlouhý průzkum. Vesmír je přece prostorný! uvažoval. Evropanům trvalo čtyři století, než se usídlili po obou kontinentech „Nového světa“... a co potom galaxie!

Život ale určitě objeví. Nebylo to jen vnitřní přesvědčení. K vědeckému faktu mu scházel jen krůček, protože šlo o dedukci pouhého jediného stádia od ověřeného faktu. Velký Svante Arrhenius přišel někdy počátkem 20. století s brilantní spekulací, že by se z planety na planetu mohly přenášet živé spory, od hvězdy ke hvězdě, poháněny tlakem světla. Optimální velikost smítek k tomu, aby je mohl unášet světelný tlak, je náhodou stejného řádu jako velikost bacilů. A bacilové spory jsou prakticky nezničitelné – teplem, chladem, zářením, časem – vše prospí, dokud neuvíznou ve vhodném prostředí. Arrhenius spočítal, že by spory dokázaly dorazit k Proxima Centauri asi za devět let – za pouhé kosmické mžiknutí oka.

Jestli má Arrhenius pravdu, pak je zalidněna nejen země, ale i vesmír. Nesejde na tom, jestli vznikl život nejdříve na Zemi, jinde, či v mnoha rozmanitých sousedstvích, když se začal šířit. Šířil se už miliony let před kosmickými koráby... pokud se Arrhenius nemýlí. Spory totiž po zabydlení a rozmnožení infikují celou planetu jakoukoliv životní formou, která je pro ni vhodná. Protoplasma je bílkovina. Kterákoliv běžná protoplasma se může změnit v jakoukoliv složitou životní formu prostřednictvím mutace a selekce.

V raných dobách meziplanetárního průzkumu byl Arrhenius zčásti ospravedlněn. Život byl objeven na všech planetách, s výjimkou Merkuru a Pluta. V minulosti existovaly známky primitivního života dokonce i na Plutu. Navíc se zdá, že se protoplasma hodně podobá, ať se objeví kdekoliv – je neuvěřitelně proměnlivá, ale podle všeho příbuzná. Neobjevení rozpoznatelné inteligence ve sluneční soustavě je zklamáním... bylo by příjemné mít sousedy! (Mnohé degradované a vyhladovělé potomky kdysi mocných Marťanských Stavitelů lze s výjimkou blahověle sotva popisovat jako inteligentní. V kartách by je dokázalo porazit slabomyslné psisko.)

Ale Arrheniova nejpřekvapivější a nejuspokojivější obhajoba tkví ve skutečnosti, že si vesmír spory sám vychytává, že jsou nasávány do údajně sterilního kosmického vzduchoprázdna!

Hamilton připouštěl, že pokud na vývoji hvězdoletu nezaberou sami a poté netrefí jackpot na první či druhý pokus, během jeho života hledání

žijících inteligentních forem ovoce nepřinese. Opět se nejednalo o jeho parketu. Dokázal by pro ně možná vymyslet pár hračiček ve smyslu pomocných funkčních součástek, které by koráb činily životaschopnějším, ale na klíčový problém pohybové energie byl při svém zaměření tak asi dvacet let pozadu. Kdepak, udržovat se v obraze, trochu kibicovat a podávat hlášení Carruthersovi... to je vše, co může.

Existovalo už ale několik jiných rozpracovaných výzkumných programů, záležitostí, jež souvisely s lidskými bytostmi, s lidmi v jejich ezoteričtějších a málo probádaných aspektech. Věci, o kterých stejně nikdo nic nevěděl, a které tedy mohl bez omezení studovat na tomtéž základě s ostatními. Kam se člověk dostane po smrti? A naopak, odkud se bere? V duchu si o druhé otázce učinil poznámku – náhle ho napadlo, že většina se nabízí pro první polovinu téhle párové otázky. Co je telepatie a jak ji odfajfkovat? Jak to, že dokáže člověk ve snech prožívat další život? Existovaly tucty otázek, všechny takové, jichž se věda odmítala chopit, protože byly příliš ošemetné... vlastně se vzdalovaly jako nakopnutá kočka. Všechny se vztahovaly i k nějaké obtížné vlastnosti lidské osobnosti, ať se jednalo o kteroukoliv, a každá mohla vést k odpovědi, jež by se dotýkala smyslu – významu.

Zaujímal k těm otázkám otevřený a vyrovnaný postoj člověka, kterého se ptají, zda by dokázal řídit raketu: „Nevím... ještě jsem to nikdy nezkoušel.“ Nu, on to zkusí. A pomůže Carruthersovi postarat se, aby to zkusili další, důrazně a důsledně bude vyhledávat každý přístup, o kterém by bylo možné uvažovat a neustane v provádění pedantsky úplných vědeckých záznamů. Vyslídí Ego, polapí ho a na nohu přikovají kouli. Co je Ego? Netušil, ale věděl, že jedním je. Nemínil tím vlastní tělo, ani, zatraceně, své geny. Uměl ho lokalizovat... na střední linii před svýma ušima a asi čtyři centimetry pod temenem lebky... ne, asi spíš šest. Tam bylo místo, kde žije... je-li doma... býval by se vsadil do posledního centimetru. Znal ho ještě podrobněji, ale nedokázal se dostat dovnitř a změřit ho. Samozřejmě, nebyl doma pořád.

Nemohl se dovědět, proč o něj Carruthers stojí, nicméně Carruthersovy rozmluvy s Mordanem se tehdy neúčastnil. „Jakpak si vede mé Problémové dítě?“ vyptával se Mordan.

„Docela obstojně, Claude. Vážně, docela obstojně.“

„K čemu ho využíváš?“

„Mno...“ Carruthers našpulil rty. „Využívám ho jako filosofa, jen o tom neví.“

Mordan přidušeně vyprskl smíchy. „Lepší mu o tom neříkat. Myslím, že označení filosof by ho mohlo urazit.“

„Ne, neřeknu mu o tom. Opravdu, je pro mě docela užitečný. Však víš, jak je většina specialistů nemožná a většina našich bratrů syntetiku puntičkářská.“

„Ale, ale. Taková hereze.“

„Copak to tak není? Ale Felix je pro mě užitečný. Vlastní aktivní nespoutané myšlení. Jeho mysl je na lovu.“

„Říkal jsem ti, že představuje hvězdný rodokmen.“

„Ano, říkal. Vy, mládenci z genetiky, tu a tam na něco přijdete.“

„Ať se ti matrace proděraví,“ opáčil Mordan. „Nemůžeme se přece pořád mýlit. Velké Vejce určitě lidi miluje, vždyť jich tolik stvořilo.“

„Stejný argument platí i o ústřicích, jen mnohem víc.“

„Je jiný. Já jsem ten, který miluje ústřice. Už jsi jedl?“

Felix se vylekaně napřímil. Vedle něj zazvonil telefon. Po cvrnknutí do tlačítka uslyšel Phyllisin hlas. „Felixi, drahý, byl bys tak hodný a přišel se rozloučit s paní Espartero?“

„Už jdu, drahá.“

S neurčitě neklidným pocitem se vracel do obývacího pokoje. Na přítomnost starobylé Plánovačky zapomněl.

„Madam, dovolíte-li laskavě...“

„Pojďte sem, hochu!“ vyzvala ho ostře. „Chci si vás prohlédnout na světle.“ Vykročil a stanul před ní. Pokaždé, když terapeuti kontrolovali jeho růst a tělesný rozvoj, cítil se jako dítě. K čertu, pomyslel si, dívá se na mě jako bych byl kuň a ona kupec.

Carvala pojednou vstala a popadla svou hůl. „Bude se vám dařit,“ prohlásila tak, jako by jí tohle vědomí nějak rozčílilo. Odkudsi z ošacení vytáhla čerstvý doutník, obrátila se k Phyllis a řekla: „Na shledanou, dítě. A díky.“

Poté se vydala ke dveřím.

Felix si musel pospíšet, aby ji dohnal a umožnil jí odejít. Pak se otočil k Phyllis a nakvašeně řekl: „Kdyby tohle udělal chlap, vyzval bych ho.“

„No tak, Felixi!“

„Tyhle zatraceně energické stařeny se mi hnusí,“ řekl. „Nikdy jsem nepochopil, proč by měla být zdvořilost na mladých a nerudnost privilegiem stáří.“

„Inu, Felixi, ona taková vůbec není. Myslím, že je milá.“

„Nechová se tak.“

„Och, nic tím nemyslí. Připadá mi jen, že má pořád naspěch.“

„Proč by měla mít naspěch?“

„A ty bys neměl... v jejím věku?“ Z tohotohle hlediska o tom ještě neuvažoval. „Snad máš pravdu. Písek času a tak podobně. O čem jste se bavily?“

„Ach... o spoustě věcí. Kdy čekám malé a jak mu budeme říkat, co pro něj plánujeme a tak.“

„Vsadím se, že většinou mluvila ona.“

„Kdepak, to já. Tu a tam se zeptala.“

„Víš, Phyllis,“ řekl Felix ponuře, „jedna z věcí, která se mi v souvislosti s naší rodinkou, včetně toho klučiny, co se nám má narodit, líbí nejmní, je ten rozechvělý zájem, který na tom uchvacuje nezasvěcence. O nic víc soukromí, než paví očko v akváriu.“

„Vím, co myslíš, ale u ní ten pocit nemám. Mluvily jsme spolu tak, jak spolu ženy rozmlouvají. Bylo to příjemné...“

„Ehmm...!“

„O Theobaldovi toho beztak moc nenamluvila. Řekla jsem jí, že pro něj chceme sestřičku. Hrozně moc ji to zaujalo. Chtěla vědět, kdy, jaké s ní máme záměry a jak ji hodláme pojmenovat. Nepřemýšlela jsem o tom. Jaké hezké jméno bys vymyslel, Felixi?“

„Vejce ví... připadá mi to tak trochu nahonem. Doufám, že si jí řekla, že to bude až za hodně dlouhou dobu.“

„Ano, ale zdála se mi trochu zklamaná. Ale až se Theobald narodí, chci být na chvíli sama sebou. Jak se ti zamlouvá jméno 'Justina'?“

„Docela dobré,“ odpověděl Felix. „A co je s ním?“

„Navrhla ho.“

„Ona? Čí dítě si myslí, že to bude?“

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

„ – A KDYŽ KÝCHNE, BAC HO!“

„No tak, Felixi, nerozčilujte se.“

„Sakra, Claude, vždyť už je tam uvnitř tak dlouho!“

„Moc dlouho ne. První děti si dávají načas.“

„Ale – Claude, vy biologičtí koumáci byste už mohli vypracovat něco lepšího než tohle. Tohle by ženy neměly být nuceny prodělávat.“

„Co navrhuje?“

„Jak to mám vědět? Snad ektogenezi.“

„Mohli bychom ji provozovat,“ odpověděl Mordan nevzrušeně, „kdybychom chtěli. Už se prováděla. Ale to by byla chyba.“

„U Vejce... proč?“

„V přírodě je nepřírozená. Rasa by byla při reprodukci závislá na složité mechanické pomoci. Mohla by nastat doba, kdy by nebyla dostupná. Typy, které přežívají, přežívají i v těžkých dobách. Ektogenetická rasa by se s opravdu tvrdými, primitivními podmínkami vyrovnat nedokázala. Ale ektogeneze není nic nového... využívá se už po miliony let.“

„Ne, myslím, že... huh? Jak dlouho jste říkal?“

„Po miliony let. Co jiného než ektogeneze je kladení vajec? Je neefektní. Příliš hazarduje s nezralými zygotami. Ptáci jako alka velká a dodo by dnes možná byli ještě naživu, kdyby nebyli ektogenetičtí. Kdepak, Felixi, my savci máme kvalitnější metodu.“

„Vám se to lehce řekne,“ opáčil Felix zachmuřeně. „Vaší ženy se to netýká.“

Mordan si odpověď na tuhle otázku odpustil. Pokračoval v načatém tématu. „Totéž platí o jakékoliv technice, která usnadňuje život za cenu ztráty odolnosti. Už jste slyšel o dětech odkojených lahví, Felixi? Ne, neměl byste... jde o zastaralý pojem. Ale určitě nějak souvisí s tím, proč barbari po Druhé genetické válce téměř vyhynuli. Víte, nezahynuli všichni... vždycky se vyskytne pár jedinců, kteří přežijí, a to bez ohledu na krutost války. Pověštinou se ale jednalo o děti odkojené lahví, a proto tahle

infantilní generace zcela zeslábla. Nedostatek lahví a nedostatek krav. Jejich matky je nedokázaly nakrmit.“

Hamilton podrážděně pozvedl ruku. Mordanovo poklidné odtržení od nedalekého dění, protože za takové je považoval, ho dopalovalo.

„K čertu s tím. Dáte mi ještě cigaretu?“

„Jednu už máte v ruce,“ podotkl Mordan.

„Eh? Vážně!“ Zcela nepřítomně ji uhasil a z vlastního pouzdra vyndal další. Mordan se mlčky pousmál.

„Kolik je hodin?“

„Patnáct čtyřicet.“

„Jenom? Určitě je víc.“

„Nebyl byste klidnější, kdybyste byl uvnitř?“

„Phyllis by si to nepřála. Však víte, Claude, jaká je... rozmar z ocele.“ Úsměv, který vyloudil, postrádal veselí.

„Oba jste dost dynamičtí a autoritativní.“

„Ach, skvěle spolu vycházíme. Nechá mě udělat něco po mém, abych posléze zjistil, že jsem udělal přesně to, co po mně chtěla.“

Mordan opět potlačil úsměv. Sám nad tím zpožděním začínal přemítat. Namlouval si sice, že je jeho zájem nestranný, neosobní a vědecký. Ale musel si to připomínat.

Dveře se otevřely. Objevila se asistentka. „Už můžete dovnitř,“ oznámila s blahosklonnou veselostí. Mordan měl ke dveřím blíž. Vyzrazil dovnitř jako první. Hamilton napřáhl paži a popadl ho za rameno. „Hej! Co se to tady děje? Kdo je tady vlastně otec?“ Předešel Mordana. „Vyčkejte, až na vás dojde řada.“

Phyllis byla trochu pobledlá. „Ahoj, Felixi.“

„Ahoj, Phill.“ Sklonil se nad ní. „Jsi v pořádku?“

„Samozřejmě, že ano... kvůli tomuhle jsem.“ Pohlédla na něj. „A přestaň se tak přitroube usmívat. Vždyť ty si otcovství nevynalezl.“

„Jseš si jistá, že je ti dobře?“

„Je mi fajn. Ale určitě vypadám příšerně.“

„Vypadáš nádherně.“

„Nechcete se na svého synka podívat?“ promluvil mu u ucha nějaký hlas.

„Eh? Ach... jistě!“ Otočil se, aby se podíval. Mordan se vzpamatoval a o krok ustoupil. Asistentka pozvedla mimino a tak ho vybídla, aby ho převzal, ale Hamilton měl pořád připaženo a nesměle ho obhlížel. Vypadá

to, že má obvyklý počet rukou a nohou, pomyslel si, ale ta jasně oranžová barva... no, moc jistý si nejsem. Snad je normální.

„Ani ho nepochválíš?“ zeptala se příkře Phyllis.

„Co? Jistě, jistě. Je to krásné děťátko. Je ti podobný.“

„Mimina,“ opáčila Phyllis, „se s výjimkou jiných děcek nikomu nepodobají.“

„Ale, ale, pane Hamiltone,“ přerušila je asistentka, „jste celý zpocený! Cítíte se dobře?“

Ledabyly dítě přemístila do levé náruče, vzala kus vaty a otřela mu čelo. „Klid. Tohle místo stojí už osmdesát let a o otce jsme tady ještě nepřišli.“

Hamilton se jí chystal sdělit, že byl tenhle žert hloupý už v době, kdy byl ústav nový, ale ovládl se. Cítil se poněkud svázaně. Pro něj dost vzácný stav. „Na chvíli se s dítětem vzdálíme,“ pokračovala asistentka. „Moc dlouho se nezdržujte.“

Mordan se radostně omluvil a odešel.

„Felixi,“ ozvala se zamyšleně Phyllis, „pořád o čemsi přemýšlím.“

„Tak?“

„Musíme se přestěhovat.“

„Proč? Myslel jsem si, že se ti náš byt docela zamlouvá.“

„Líbí se mi. Ale chci něco na venkově.“

Hamilton se pojednou zatvářil vystrašeně. „No tak, miláčku, vždyť víš, že nejsem bukolický typ.“

„Jestli nechceš, stěhovat se nemusíš. Ale my s Theobaldem to uděláme. Chci, aby se mohl umazat, aby mohl mít psa a tak.“

„Ale proč na to jít tak drasticky? Vždyť vzduch, slunce a solidní světský vybavení mají všechna vývojová ústředí.“

„Nepřeju si, aby všechen čas strávil ve vývojových ústředích. Jsou nutná, ale nepředstavují náhradu za rodinný život.“

„Já ve vývojových ústředích vyrostl.“

„Tak se na sebe koukni do zrcadla.“

Dítě se nevyvíjelo nijak zvlášť oslnivě. V přiměřeném věku lezlo, snažilo se postavit, párkrát si spálilo prstíky, zkoušelo polknout obvyklé množství nepoživatelných předmětů.

Mordan byl zřejmě spokojený. Stejně i Phyllis. Felix postrádal jakákoliv měřítka.

V devíti měsících se Theobald pokusil o několik slov a poté se nadlouho odmlčel. Ve čtrnácti měsících se rozmluvil ve větách, sice kratičkých a své vlastní stavby, ale ve větách. Předměty jeho konverzace, či spíše jeho průpovídky, byly shodně egocentrické. Zase nic zvláštního... nikdo neočekává, že bude dítě sepisovat eseje o krásách altruismu.

„Tohle je to vaše superdítě, nebo ne?“ poznamenal jednou Hamilton k Mordanovi a současně ukazoval palcem k místu, kde seděl v trávě malý Theobald a pokoušel se právě odstranit ušiska nespolupracujícím a trochu rozhořčenému štěněti.

„Mno, ano.“

„Kdypak se pustí do těch svých zázraků?“

„Žádné provádět nebude. Není totiž jedinečný v žádném ohledu. Jednoduše představuje nejlepší, co umíme naplánovat. Je jednotně normální v nejlepší smyslu toho slova... lépe řečeno, představuje optimum.“

„Hmm. No, jsem rád, že mu z oušek nerostou chapadla, anebo, že nemá vypouklé čelo nebo něco podobného. Synku, pojď sem.“

Theobald si ho vůbec nevšímal. Když se mu zlíbilo, uměl být hluchý. Zdálo se, že na tuhle výzvu slyší zvlášť obtížně.

„Ne.“ Hamilton vstal, přešel k němu a zvedl ho do náruče. Chtěl se s děckem na chvíli pro vlastní potěchu pomazlit. Po odloučení od štěněte Theobald chvíli trucoval, ale posléze se změně podvolil. Uměl si mazlení hezky užívat... když se mu to hodilo. Když na něj náladu opravdu neměl, dovedl se projevovat nesmírně nesmlouvavě. Dokonce kousal. Spolu s otcem zakusili nesnadnou a poučnou půlhodinu, když mu bylo patnáct měsíců, při níž si tuhle věc vyjasňovali. Vyjma upozornování, aby byl Felix opatrný a capartovi neublížil, je Phyllis nijak neomezovala. Theobald už sice nekousal, ale Felixovi zůstala trvalá drobná kostrbatá jizvička na palci levačky.

Hamilton měl děcko nesmírně rád i přesto, že se k jeho projevům chovalo agresivně neangažovaně. Zraňovalo ho, že je chlapečkovi zřejmě úplně lhostejné cokoli spojené s jeho osobou, a že ochotně přijímá mazlení a něžnosti od „strýčka Clauda“ nebo někoho úplně cizího... je-li náhodou v rozpoložení cokoli takového přijímat.

Na Mordanovu radu a z Phyllisina rozhodnutí (Felixe v téhle věci žádá volba nepohoršovala... Phyllis mu pokaždé připomněla, že nikoliv on, ale to ona, je dětskou psycholožkou) nebyl Theobald vyučován čtení o

nic dříve než ve věku třiceti měsíců, i když zkusmé testy naznačovaly, že už chápe základní představu o abstraktních symbolech. Phyllis využívala standardní techniky, kterou si dítě osvojuje chápání symbolickým sdružováním abstraktních znaků a současně se klade důraz na individuální rozdíly. Theobalda to spíš nudilo, a zdálo se, že v tom během prvních tří týdnů nikterak nepokročil. Pak mu zřejmě došlo, že by na tom pro něj něco být mohlo. Zjevně proto, že na jedné listině, kterou Felix přinesl z úřadu, rozpoznal vlastní jméno, protože krátce poté se do toho pustil sám a projevoval soustředěný zájem, jakého byl schopen.

Po devíti měsících tahle instruktáž skončila. Čtení se změnilo v získanou dovednost. Dále se už mohl rozvíjet sám. Phyllis se mu do toho nevměšovala a vlastní snahu v téhle záležitosti omezovala na starost o to, aby se v jeho dosahu ponechávalo jen takové čtení, jaké si sama přála.

Jinak četl vše, na co přišel. Jak už tomu bývá, když chtěla, aby se učil nebo se najedl, musela mu svitky vzít.

Felixovi jeho posedlost textovým materiálem dělala starosti. Phyllis mu tvrdila, že se strachovat nemusí. „To zevšední. Prostě jsme mu najednou rozšířili duševní obzor. Nějakou dobu ho prozkoumávat musí.“

„U mně to tak neprobíhalo. Četl jsem i přesto, že jsem měl dělat něco jiného. Je to zlozvyk.“

Theobald četl přerušovaně, značně mumlavě a samozřejmě byl často nucen dovolávat se pomoci, když narazil na symboly, které pro něj byly nové. Domov nebývá tak dobře vybaven konkrétními instrukcemi jako vývojová ústředí. V ústředí se primárně neobjevují žádné výrazy, nejsou-li zastoupeny příklady, na něž lze poukázat, anebo, pokud jde o slovesa, jedná se o takové činnosti, které lze příležitostně demonstrovat.

Ale Theobald na mnohé zcela nové výrazy přicházel dříve než by měl a jejich domov, přestože rozsáhlý, by musel mít rozlehlost muzea, aby pojal všechny vzorky ve skupinách pro každý odkaz, na který se vyptával. Phyllisina nápaditost a herecké schopnosti byly sice nadprůměrné, ale vázly na kardinálním principu pedagogické sémantiky: nikdy nedefinujte nový symbol v pojmu symbolů již známých, je-li možné poukázat spíše na něco vztažného.

Eidetická paměť chlapce se poprvé zřetelně projevila ve spojení s četbou. Dětský zvyk libovat si v oblíbených knihách a číst je stále dokola pro něj neexistoval. Přečtený svitek pro něj představoval prázdný sak. Chtěl další.

„Mami, co znamená 'poblázněný'?“ zeptal se jednou v přítomnosti otce a Mordana.

„Hmm,“ začala Phyllis opatrně, „pověz mi, která slova jsi v souvislosti s tímhle výrazem našel.“

„Ne, že bych byl z tebe jenom poblázněný, jak si asi myslí ten starý kozel Mordan –' Ani tomu nerozumím. Strýček Claude je kozel? Nevypadá tak.“

„Co to dítě zase čte?“ ozval se Felix. Mordan neřekl nic, ale pohlédl na Felixe a povytáhl obočí.

„Myslím, že vím, oč jde,“ řekla Phyllis Felixovi stranou. Jak se zase obracela k chlapci, dodala: „Kde jsi to našel? Pověz to Phyllis.“ Žádná odpověď.

„Má to Phyllis ve svém psacím stole?“ Věděla, že ano. Schovávala si tam svazek dopisů, vzpomínky na dobu, než si s Felixem vyřešili své rozdílné názory. Měla ve zvyku si je soukromě a potajmu pročítat. „Pověz to Phyllis.“

„Ano.“

„Ty víš, že to máš zakázané.“

„Neviděla jsi mě,“ prohlásil Theobald vítězoslavně.

„Kdepak, tak to není.“ Phyllis horečně přemýšlela. Kéž bych podnítila jeho pravdomluvnost, pomyslela si v duchu. Tref se ale do neposlušnosti něčím odstrašujícím. Neposlušnost bývá častěji bezúhonná než hříšná, nicméně... Sakra! Pustila tu věc z hlavy.

„Zdá se, že to dítě nemá vůbec žádný smysl pro morálku,“ zahuhlal Felix.

„Myslíš?“ opáčila Phyllis a znovu pohlédla na Theobalda.

„Je toho víc, mami. Chceš si to poslechnout?“

„Zrovna teď ne. Nejdřív zodpovíme tvé otázky.“

„Ale Phyllis,“ přerušil ji Felix.

„Počkej, Felixi. Musím mu jeho otázky zodpovědět.“

„Co kdybychom si zašli zakouřit na zahradu?“ navrhl Mordan. „Phyllis bude mít nějakou chvíli co dělat.“

Dost co dělat. Výraz 'poblázněný' byl dostatečnou překážkou sám o sobě, natož pak, jak dítěti ve dvaadvacátém měsíci vysvětlit alegorické používání symbolů? Phyllis totálně selhala. Theobald se dále o Mordanovi vyjadřoval buď jako o „strýčkovi Claudovi“ či o „tom starém kozlovi“.

Eidetická paměť se dědí podle mendelovských zákonů recesivně. Phyllis a Felix pro ni měli soubor genů od jednoho předka. Theobald ji od svých rodičů získal selekcí. Potenciální možnost eidetické paměti skrytá u obou rodičů v recesivní podobě se tedy u něj projevila. 'Recesivní' a 'dominantní' jsou pojmy relativní. Dominantní geny recesivní neruší, podobně jako se ruší symboly v rovnici. Phyllis i Felix měli vynikající a neobyčejnou paměť. Ta Theobaldova byla téměř dokonalá.

Recesivní či potlačené mendelovské znaky bývají obyčejně nežádoucí. Důvod je prostý: dominantní vlastnosti se každou generaci přirozeným výběrem probírají. Selektce, přirozený výběr, vymírání nedostatečně vybavených probíhá den co den, nevyhnutelně a automaticky. Je stejně neúnavná a nepostižitelná jako entropie. Skutečně špatná dominantní vlastnost se z rasy eliminuje po několika generacích. Bezenné dominantní vlastnosti se objevují pouze jako původní mutace, protože své nositele buď zabíjejí, anebo předem vyloučí jejich reprodukci. Takovým příkladem je embryonální karcinom, druhým pak úplná sterilita. Oproti tomu recesivní vlastnost se může předávat z generace na generaci v maskované formě a nepodrobená selekci. Časem může vzniknout generace, v níž dítě získá recesivní znak od obou rodičů... vynoří se náhle, ve vši své síle. Právě proto první genetici zjišťovali, že je těžké vyloučit recesivní vlastnosti podmiňující třeba hemofilii nebo hluchoněmst. Dokud se problematické geny mapovaly nesmírně pracnými a deduktivními prostředky, nebylo možné rozpoznat, zda je, nebo není určitý dospělý jedinec, sám zcela zdravý, opravdu „čistý“. Mohl svým potomkům předat nějakou hrůzu. Nikdo nevěděl.

Felix se Mordana vyptával, proč by měla být zrovna eidetická paměť, vzhledem ke špatné pověsti recesivních genů, spíše recesivní než dominantní.

„Odpovím vám dvěma způsoby,“ odušil Mordan. „V první řadě se odborníci nepřestávají přít o to, proč jsou některé vlastnosti recesivní a jiné dominantní. Za druhé, proč eidetickou paměť označovat za žádoucí vlastnost?“

„Ale... u Vejce! Vybral jste ji přece pro Baldyho!“

„Vybrali jsme ji, to jistě... pro Theobalda. 'Žádoucí' je pojem relativní. Žádoucí pro koho? Úplná paměť je pouhé aktivum, máte-li rozum s ní zacházet. Jinak jde o kletbu. Člověk, čas od času, nacházel takové případy, ještě v dobách před vašim i mým narozením... ubohé prosté duše, které

uvízly ve složitostech vlastního prožívání. Znaly každičký strom, ale nedokázaly objevit les. A navíc, pro většinu lidí je zapomínání utišujícím prostředkem. Nemusí si moc pamatovat a ani si nepamatují. U Theobalda je tomu jinak.“

Hovor probíhal v Mordanově pracovně. Mordan zvedl ze stolu pořadač s téměř tisícovkou systematicky uspořádaných dřevných štítků.

„Vidíte tohle? Ještě jsem je neprocházel... jde o data, která dostávám od specialistů. Jejich uspořádání je zrovna tak důležité jako obsah, a snad i víc.“ Vzápětí vysypal všechny štítky na podlahu. „Všechna data na nich zůstávají, ale k čemu teď jsou?“ Stiskl tlačítko na svém stole. Vstoupil jeho nový sekretář. „Alberte, byl byste tak laskavý a dal ten materiál zpět do pořadače? Obávám se, že jsem ho trochu pomíchal.“

Albert se sice tvářil udiveně, ale opáčil „jistě šéfe“ a rozsypané štítky odnesl.

„Theobald má, jednoduše řečeno, duševní sílu třídit svá data, aby je mohl nacházet, když chce, a využívat jich. Bude schopen chápat, jak své vědomosti vztahovat k rozličným součástem a jak z toho množství významně vztažných detailů abstrahovat. U něj je eidetická paměť žádoucí vlastností.“

Určitě. Přesto to tak Hamiltonovi často nepřipadalo. Jak chlapec vyrůstal, vyvinul se u něj protivný zvyk opravovat své rodiče v každé drobnosti a projevoval se v něm šíleně přesně. „Kdepak, mami, to nebyla minulá středa. Byl to minulý čtvrtek. Pamatuju si to, protože mě ten den vzal tat'ka na procházku po rezervaci, kde jsme potkali jednu hezkou paní v zelené výsadkářské kombinéze, a tat'ka se na ní usmál, ona se zastavila, zeptala se mě, jak se jmenuju, já jí řekl, že Theobald, a že tat'ka je Felix, a že jsou mi čtyři a měsíc. Tat'ka se zasmál, ta paní taky a potom tat'ka povídá –“

„To už stačí,“ ozval se Felix. „Máš pravdu. Byl čtvrtek. Ale opravovat lidi v takových drobnostech není nutné.“

„Když se ale pletou, tak jim to přece musím říct!“

Dál se tím Felix nezabýval, ale napadlo ho, že až bude Theobald starší, bude zřejmě muset být neobyčejně rychlý se zbraní.

Felix přišel venkovskému životu na chuť. Kdyby stále nepokračoval na práci ve Velkém Výzkumu, asi by se pustil do zahradničení. Zjistil, že na zvelebování zahrady je něco uspokojivého. Měnila se podle jeho přání. Pokud se s Phyllis sešli, trávil veškeré volno u svých rostlin. Ale její volna

nebyla tak častá jako jeho, protože se vrátila do nejbližšího vývojového ústředí na jednu směnu denně, jakmile Theobald natolik vyrostl, že se potřeboval otrkat mezi ostatními dětmi. Když měla Phyllis volno, ráda se někam vydávala... obvykle letecky na nějaký piknik. Kvůli Felixově zaměstnání museli bydlet poblíž hlavního města, ale Pacifik byl od místa jejich bydliště vzdálený jen něco málo přes 500 km na západ. Sbalit si pár věcí, zaletět si zaplavat na pláž, poté se dlouhé chvíle lenivě slunit a nakonec se nablábnout bylo příjemné.

Felix byl velmi zvědavý na chlapcovu reakci, až poprvé spatří oceán. „Tak se podívej, synku. Co si o něm myslíš?“

Theobald se mračil na zpěněné příbojové vlny. „Ujde,“ zamumlal.

„Copak je?“

„Ta voda vypadá zle. A slunce by mělo být někde jinde. A kde jsou ty veliké stromy?“

„Jaké veliké stromy?“

„Ty vysoké a štíhlé, jak jsou nahoře střapaté.“

„Hmm... a co se ti nezdá na té vodě?“

„Není modrá.“

Hamilton se vrátil k Phyllis ležící na pláži. „Můžeš mi říct,“ řekl zvolna, „jestli Baldy někdy viděl sterea s královskými palmami... na nějaké pláži, na nějaké tropické pláži?“

„O ničem podobném nevím. Proč?“

„Zamysli se pořádně. Nepoužila jsi někdy nějaký takový obrázek pro jeho názornou představu?“

„Určitě ne, jsem si tím jistá.“

„Víš, co čte... určitě už nějaký takový obrázek viděl.“ Phyllis se zpětně probírala svou výjimečnou a dobře utříděnou pamětí. „Ne, to bych si pamatovala. Bez vysvětlení bych mu takový obrázek nikdy nepředložila.“

K téhle události došlo ještě před Theobaldovým nástupem do vývojového ústředí. To, co viděl, musel vidět doma. Jistě, bylo možné, že ten výjev viděl doma v nějaké televizní zprávě nebo v události přenášené dálkopisem, ale sám aparát zapnout neuměl a nic z toho podobnou scénérii ani vzdáleně nepřipomínalo. Všechno to působilo zatraceně podivně.

„Co si chtěl povědět, drahý?“

Hamilton sebou malinko škubl. „Nic, vůbec nic.“

„'Nic' jakého druhu?“

Hamilton zavrtěl hlavou. „Je to až moc fantastické. Přemýšlím.“

Znovu se vrátil k chlapci a ve snaze záhadu rozluštit se z něj pokoušel vytáhnout podrobnosti. Ale Theobald neodpovídal... Vlastně ani neposlouchal. Své už řekl.

Při podobné příležitosti, ale mnohem později, došlo k příhodě, která působila podobně zneklidňujícím dojmem, ale dalo se z ní zjistit víc.

Felix s chlapcem se až do vyčerpání šplouchali v příboji. Přinejmenším se unavil Felix, což při jediném nesouhlasu znamenalo většinu. Natahli se na písek a nechávali se osušit sluncem. Po chvíli je, jak se stává, začala na zasychající kůži svědit sůl.

Felix drbal Theobalda mezi lopatkami – na tom nešikovném místě – a současně myslel na to, jak se to děcko v mnoha ohledech podobá kočce, dokonce i v požitkářském ohledu, v němž tohle malé smyslné potěšení přijímá. Zrovna teď se mu laskání zamlouvá. A za chvilinku se může projevit stejně hroživě jako perský kocour. Anebo se třeba může rozhodnout pro mazlení.

Po chvíli se na břicho položil zase Felix, Theobald se mu obkročmo posadil na záda a potěšení z drbání mu oplácel. Felix sám si začínal připadat jako kocour... byl to tak báječný pocit!... když v tom si začal uvědomovat podivný a téměř nevysvětlitelný úkaz. Když jedna lidská opice takhle báječně drbe druhou, s rozkoší, jíž se taková činnost obvykle projevuje, nikdy netrefí to správné místo. S dopalující tupostí a přes nejúzkostlivější navádění bude laskající drbat buď těsně pod ním, nad ním, všude kolem něj, jen ne nikdy, nikdy, nikdy přímo na něm, až do chvíle, kdy ten druhý nastaví záda tak, jak mu vyhovuje.

Felix Theobalda nijak nenaváděl. Vlastně pod vlivem hřejivého a uvolněného vytržení ze synkova drbání skoro usínal, když pojednou zpozorněl.

Theobald drbal přesně na místě, které Felixe svrbělo. Přesně na něm. Podrážděná oblast se mu měla nejprve označit, aby se trefil a „vydrbal“ z existence.

Tohle byla už druhá příhoda, o kterou bylo nutné se s Phyllis podělit. Zvedl se, aby za ní zašel a vysvětlil jí, k čemu došlo. Aby si toho Baldy nevšiml, navrhl mu, ať se proběhne po pláži... „Ale do vody jen po kotníky.“

„Jenom si ho vyzkoušej,“ dodal, když Phyllis všechno popsal. „Umí to. On to opravdu ovládá.“

„Ráda bych,“ řekla Phyllis. „Ale nemůžu. S politováním konstatuju, že jsem pořád svěží, čistá a prostá obyčejných soužení.“

„Phyllis –“

„Ano, Felixi?“

„Jaký člověk umí podrábat druhého tam, kde ho to přesně svědčí?“

„Anděl.“

„Ne, vážně.“

„Pověz to ty.“

„Víš to stejně jako já. To děcko je telepat!“

Oba se zahleděli na drobnou, nahou a zaneprázdněnou postavičku. „Už vím, jak se cítí slepice, které se vylíhnou kačeny,“ prohodila Phyllis tiše. Rychle se zvedla na nohy. „Jdu do vody nabrat nějakou sůl a pak ji na sobě nechám oschnout. Tomuhle musím přijít na kloub.“

KAPITOLA PATNÁCTÁ

„ASI SLEPÁ ULIČKA –“

Příštího dne vzal Felix syna do města. Do Velkého Výzkumu byli zapojeni lidé, kteří o takových věcech věděli mnohem víc než on nebo Phyllis. Chtěl, aby chlapce prohlédli. Zavedl Theobalda do své kanceláře, půjčil mu svitek a čtečku, šikovný nápad, jak ho přinutit zůstat na jednom místě skoro stejně jako ho tam připoutat, a spojil se telefonicky s Jacobsteinem Rayem. Jakobstein měl na starosti tým zkoumající telepatii a přibuzné jevy.

Vysvětlil Jakeovi, že zrovna nemůže odejít z kanceláře. Mohl by se zastavit, nebo má plno práce? Jake mohl. Dorazil o chvíli později. Oba muži vstoupili do vedlejší místnosti, mimo doslech dítěte. Felix vyličil, k čemu došlo na pláži a navrhl Jakeovi, aby se na to podíval. Jaké projevil ochotu i zájem. „Ale moc se od toho čekat nedá,“ upozornil. „Občas na malých dětech telepatii demonstrujeme za podmínek, které předpokládají jistotu, že informace nezískávají žádnými známými fyzikálními prostředky. V téhle záležitosti ale žádná kontrola neexistovala, protože dítě neumí vysvětlit, k čemu dochází, a když dospěje a začne logičtěji myslet, schopnost vymizí. Zdá se, že se smrskne jako brzlík.“

Hamilton zpozorněl. „Brzlík? Souvisí s tím nějak?“

„Ne, nesouvisí. Jen jsem ho použil jako příklad.“

„A nemohl by třeba?“

„To je zcela nepravděpodobné.“

„V téhle věci mi připadá zcela nemožné všechno. A co na to nasadit nějaký tým? Solidního biostatika a některého z tvých operátorů?“

„Pokud si to přeješ, tak to udělám.“

„Skvěle. Pošlu do tvé kanceláře otevřený požadavek. Asi je to slepá ulička, ale nikdy nevíš.“

Dodejme, že opravdu slepá byla. Vyjma drobného přídatku k nesmírnému množství negativních údajů, které tvoří hlavní jádro vědeckých poznatků, z toho nevzešlo nic.

Felix s Jakem se vrátili do kanceláře, v níž seděl a četl si Theobald. Aby se dostali na jeho úroveň, nejdřív se posadili. Poté se Felix pustil do

úvodu, přitom bral bedlivě na zřetel nadměrnou a zranitelnou důstojnost dítěte. Posléze řekl:

„Koukni, fešáku, tat'ka po tobě chce, abys šel s Jakem a asi hodinu mu s něčím pomáhal. Co ty na to?“

„Proč?“

Znělo to neoblomně. U nedospělých jedinců se hledal optimální postup, jak je odvést od účelu experimentování. „Jake chce zjistit něco o tom, jak ti funguje mysl. Promluví si s tebou. Takže... pomůžeš mu?“

Theobald to zvažoval.

„Uděláš tím laskavost tat'kovi.“ Phyllis ho měla před tímhle přístupem varovat. Theobald byl v dosahování míry sociální integrace, jež je nezbytná k docenění chladného potěšení ze srovnatelné radosti a prospěchu u druhých, dost pomalý.

„Prokážeš laskavost ty mně?“ opáčil Theobald.

„Co bys rád?“

„Králičího samce se svěšenýma ušima.“ S určitou pomocí dospělých choval chlapec králíky. Ale pokud by se jeho grandiózní plány neregulovaly, měly by za následek domov plný vypasených huňatých králíků. Při zjištění, že se nejedná o nic většího, se ale Hamiltonovi značně ulevilo.

„Jistě, fešáku. Stejně bys jednoho dostal, tak jako tak.“

Theobald mlčky vstal, čímž naznačoval svou ochotu spolupracovat.

Po jejich odchodu Hamilton chvíli přemítal. Nový králík je v pořádku. Nezáleželo mu na něm stejně, jako by mu nezáleželo ani na nové ramlici. Ale už dost brzy se něco udělat musí, protože jinak bude muset uvolnit svou zahradu. Theobald se zřejmě pilně, ale úplně zcestně, zabíral jakousi neo –mendelovskou koncepcí dědičných znaků. Chtěl se dozvědět, proč mají bílí králíci občas hnědá mlád'ata. Felix prohlašoval, že v té věci hraje roli hnědý samec, ale brzy se zapletl a... se smířlivým pocitem ztracené tváře... odkázal hochu na Mordana. Věděl, že Theobald je už zcela schopen projevovat zájem o králíka se sklopenými slechy.

Chlapec pro záznamy o králících formuloval sice zajímavou, ale rozhodně zvláštní aritmetiku, která se zakládala na předpokladu, že jedna plus jedna se rovná nejméně pěti.

To Hamilton objevil, když studoval symboly v chlapcově poznámkovém notesu, s nímž nebyl do té doby blíže obeznámen. Theobald mu symboly otráveně vysvětlil.

Hamilton je ukázal Monroe-Alfovi hned při první příležitosti, kdy se u nich s Marion ukázali. Sám je považoval za zábavný a bezvýznamný žert, ale Clifford je vzal na vědomí se sobě vlastní smrtelnou vážností. „Není čas, aby ses s ním pustil do aritmetiky?“

„No, mám za to, že ne. Je na ni ještě moc malý... pro matematickou analýzu zatím nezpůsobilý.“

Theobald byl k matematické symbolice veden konvenční cestou zobecněné geometrie, analýzy a počtů. Je přirozené, že nebyl konfrontován se suchopárnými, plytkými a specializovanými mnemotechnickými pomůckami praktické aritmetiky... vždyť byl téměř ještě nemluvně.

„Nemyslím, že je na ni moc malý. Když jsem byl asi v jeho věku, vymyslel jsem si náhražku za poziční zápis. Dovedu si představit, že to je schopný chápat, pokud po něm nebudeš vyžadovat, aby si pamatoval operační tabulky.“ Monroe-Alfa nevěděl, že je chlapec nadán eidetickou pamětí a Hamilton to přešel. Neměl v úmyslu sdělovat Monroe-Alfovi cokoli o Theobaldově genetickém dědictví. I když obyčej takovou rozmluvu vlastně nezapovídal, Hamilton cítil, že dobrý vkus ano. Nechat kluka na pokoji, nechat ho, ať si uspořádá vlastní život. On i Phyllis věděli, stejně jako zainteresovaní genetici a samozřejmě Plánovači: tady se jedná o hvězdný rodokmen. I toho litoval, protože to přinášelo podobná vměšování jako návštěva té staré babizny Carvaly.

Až do dospělosti neměl Theobald o svém dědictví po předcích tušit nic, nebo jen velice málo. Asi by se na to neměl vyptávat, ani by se na to neměl navádět, dokud nebude v těch letech jako on sám, kdy ho na jeho význam pro rasu upozornil Mordan.

Tak je to lepší. Soubor zděděných lidských vlastností je rasově významný a současně mu nelze uniknout, ale příliš mnoho o něm vědět, příliš mnoho o něm přemítat, to by mohlo na jedince působit depresivně. Tak třeba Cliff... přespřílišným přemítáním o praprapředcích se téměř ocitl na scestí. Naštěstí právě tomu zabránila Marion.

Kdepak, není radno moc o těchto záležitostech mluvit. Není to tak dávno, co toho sám příliš namluvil a dodnes toho lituje. Sdělil Mordanovi, jak smýšlí o Phyllis a dalších dětech, přirozeně, po narození děvčátka. Phyllis se s ním dosud nedohodla. Mordan Phyllis podporoval.

„Byl bych rád, kdybyste vy dva měli nejméně čtyři děti, nejraději šest. Větší počet by byl sice vhodnější, ale asi bychom pro tolik dětí neměli dostatek času.“

Hamilton téměř vybuchl. „Připadá mi, že plánujete hrozně snadno... pro druhé. Nezaznamenal jsem, že byste hnul prstem taky trochu pro sebe. I vy přece máte dost z hvězdného rodokmenu... jak to přijde? Není to jednostranné?“

Mordan zachoval klid. „Já se tomu nevyhýbám. Můj zárodečný materiál je uskladněn a dostupný podle potřeby. Mou mapu viděl téměř každý moderátor v téhle zemi.“

„Zbývá fakt, že osobně se kolem dětí moc nestrháte.“

„Nestrhám. To je pravda. Máme s Marthou v našem okrese tolik dětí a tolik jich ještě přijde, že máme sotva kdy soustředit se na vlastní.“

Hamilton z té zvláštní frazeologie začínal tušit, oč jde. „Zatraceně, že vy jste s Marthou svoji, nemám pravdu?“

„Ano. Už třiaadvacet let.“

„Inu, pak... proč ale...“

„Nemůžeme,“ hlesl Mordan bezvýrazně a jen nepatrně změnil obvykle ledově klidné zabarvení hlasu. „Ona je mutant... sterilní.“

Při pomýšlení, že přítele přiměl k takovému přiznání, nepřestávaly Hamiltonovi rudnout uši. Tenhle vztah netušil. Martha neoslovovala Mordana nikdy jinak než „šéfe“. Nepoužívali slůvka náklonnosti, ani jinak nedopouštěli, aby se do jejich vzájemného projevu vloudilo cokoliv podobného. A přece to mnohé vysvětlovalo – onu podřízenou spolupráci mezi odborníci a syntetikem, fakt, že Mordan přešel na genetiku poté, co začal skvělou kariéru v sociální administraci, jeho intenzivní a otcovský zájem o vlastní povinnosti.

Trochu překvapeně si uvědomil, že Claude s Marthou jsou Theobaldovými rodiči stejnou měrou jako on sám s Phyllis... pěstouni, boží rodiče. Snad by tím pravým výrazem mohlo být rodiče – prostředníci. Představují rodiče – prostředníky pro statisíce, pro kolik nevěděl.

Tohle ale jeho problémy nevyřeší... a dneska bude muset odjet domů brzy, kvůli Theobaldovi. Obrátil se k psacímu stolu. Jeho oko zachytilo jakési prohlášení... jeho vlastní. Hmm... toho se musí držet. Bude nejlépe, když si promluví s Carruthersem. Prudce se obrátil k telefonu.

„Šéfe?“

„Ano, Felixi.“

„Nedávno jsem mluvil s doktorem Thorgsenem a dostal jsem nápad... možná nic moc.“

„Povídejte.“ Na vzdáleném Plutu je studené počasí. Teplota vzácně stoupá nad absolutních 18°C dokonce i na přivrácené straně ke slunci. A tato hodnota se vztahuje k době, kdy je slunce na vrcholu, a k místu, které není před sluncem nikterak chráněno. Intenzivnímu chladu je tam vystavena většina strojového vybavení observatoří. Stroje, které fungují na Zemi, nefungují na Plutu a naopak. Zdá se, že fyzikální zákony jsou neměnné, ale vlastnosti materiálů se mění s teplotními změnami – jako mírný příklad vezměme led a vodu.

Mazací olej je při takových teplotách suchým práškem. Ocel není ocelí. Než mohlo být Pluto kolonizováno, museli průzkumníci vymyslet nové technologie. Nejen pro pohyblivé, ale i stabilní komponenty, například elektrické vedení. Elektroinstalace závisí, mimo jiné faktory, na odporových vlastnostech vodičů. Extrémní chlad výrazně snižuje elektrický odpor kovů.

Při absolutních 13°C se olovo mění v supervodič bez jakéhokoliv odporu. Elektrický proud indukovaný v takovém olovu zřejmě prochází bez jakéhokoliv snižování.

Takových zvláštností bylo mnoho. Hamilton se do nich nepouštěl... bylo jisté, že tak vynikající syntetik, jakým je jeho šéf, má o těch věcech vyčerpávající fakta. Podstata byla následující: Pluto je přírodní laboratoř pro výzkum nízkých teplot, a to nejen kvůli objevům observatoří, ale i kvůli čemukoliv jinému.

Jedna z klasických potíží vědy se potýká s faktem, že badatel může vždycky přemýšlet o věcech, jež chce měřit, ještě před vynálezem přístroje ke stejnému účelu. Dokud nedosáhla ultramikroskopie stádia, kdy už se skutečně daly vidět geny, genetici vlastně po staletí přešlapovali na místě. Fyzikům ale mimořádná kvalita supervodičů a téměř supervodičů dává možnost využít takto ochlazených kovů a do nových přístrojů zabudovat vynálezy, které budou registrovat jevy subtilnější, než jaké se kdy daly zaznamenat.

Thorgsen se spolupracovníky vlastnili stelární bolometr, přístroj na měření sálavého tepla, který byl tak přesný a citlivý, že se údaje dřívějších aparátů v porovnání s ním jevily jako nahodilé odhady z koňského hřbetu. Thorgsen prohlašoval, že dokáže změřit horkost zrudlé líce na deset parseků. Kolonie na Plutu měla i přijímač elektromagnetického záření, jenž měl tamním průzkumníkům umožnit příjem zpráv ze Země, pokud se Velké Vejce usmívalo a všichni drželi palce.

Ale telepatie, jde-li vůbec o něco fyzikálního, ať už výraz „fyzikální“ znamená cokoliv, by se mohla dát zachytit nějakým nově vynalezeným přístrojem. Jistá naděje pokračovat tímto směrem tu byla. Zdokonalili tam jeden přístroj – Hamilton si nevzpomínal jaký. Pracoval uspokojivě.

Posléze se projevil velmi podivně. Bylo to v okamžiku, kdy se ho jeho dva zlepšovatelé pokusili předvést v přítomnosti svých kolegů. Zdálo se, že je citlivý na živé lidi.

Na živé lidi. Obdobné hmoty teploty krve a podobně vyzařující povrchy ho nevzrušovaly. Ale v lidské přítomnosti kveruloval. Dali mu přezdívku „Detektor života“. Ředitel kolonie pochopil možnosti dalšího využití a podnítil další výzkum.

Podstatou Hamiltonova sdělení Carruthersovi byly následující otázky: nemohl by být tzv. detektor života čímsi, co je citlivé na fenomén, jako je telepatie? Carruthers tu možnost připouštěl. Nebylo by tedy rozumné začít výzkum i na Zemi? Rozhodně. Anebo, nebylo by lepší vyslat nějaký tým na Pluto, kde se výzkum nízkých teplot přímo nabízí? Jistě, iniciovat obě možnosti.

Hamilton podotkl, že do příštího pravidelného letu na Pluto zbývá rok a půl. „Na tom nesejde,“ opáčil Carruthers. „Naplánujte vyslání speciálu. Rada se sejde.“

Hamilton zavěsil, obrátil se k záznamníku a několikaminutovým prolovem instruoval dva ze svých schopných mladých asistentů. Instruktáž se vztahovala k dalšímu bodu programu.

Průzkum dávné literatury rasy naznačoval, že hraniční subjekty lidského ducha, s nimiž se teď potýkal, zajímaly rasu víc, než nyní. Spiritualismus, přízraky, záznamy o mrtvých zjevujících se ve snech, se zvěstmi, jež potvrzovaly „duchy, ghůly a jiné bytosti, které se propadají do temnoty“, uchvacovaly kdysi pozornost mnohých. Hodně z téhle látky mělo zřejmě psychopatickou povahu. Ale nikoliv vše. Například filuta Flammarion: profesionální astronom (či astrolog? Jak známo, tak tomu před rozvojem letů do kosmu bývalo). Tak či onak, muž s hlavou pevně na svém místě, člověk se základním smyslem pro vědeckou metodu, dokonce i v těch temných dobách. Flammarion nashromáždil nesmírné množství dat, která, i kdyby z nich jen jediné procento byla pravda, mimo jakoukoliv pochybnost prokazovala přežívání ega po tělesné smrti.

Právě tohle přesvědčilo Hamiltona k bližšímu zkoumání. Uvědomoval si, že chatrné historky z dávno zašlých časů neposkytují hodnověrně

důkazy, avšak něco z toho, po analýze psychiatrických sémantiků, by se dalo využít jako sekundárního důkazového materiálu. Někdejší zkušenost by v každém případě mohla poskytnout mnohá drahocenná vodítka k dalšímu výzkumu. Nejobtížnější součástí tohoto aspektu Velkého Výzkumu bylo zjistit, kde začít hledat.

Bylo tu například několik starých knih od muže, který se jmenoval Doon, Dunnu nebo nějak podobně – jeho jméno bylo zkomoleno změnami řečových symbolů – který přes čtvrt století suchopárně pořizoval záznamy o zvěstovatelských snech. Nicméně zemřel, nikdo na jeho dílo nenavázal, a zapomnělo se na něj. Nevadí... Dunnova trpělivost dojde satisfakce. Přes deset tisíc pečlivců, navíc ke svým dalším aktivitám, už provádělo záznamy vlastních snů těsně po procitnutí, ještě dříve než s kýmkoliv promluví, či dokonce, než vstanou z postele. Pokud sny okno do budoucnosti otevřou, tahle záležitost se bezpochyby vyřeší. Hamilton se o vedení takových záznamů sám pokoušel. Bohužel, snil zřídkka. Nevadí... druzí ano a s těmi je v kontaktu.

Staré knihy, které chtěl Hamilton prostudovat, byly většinou nejasné, protože jich bylo přeloženo jen pár. Idiom představoval hazard. Ovšem, existují badatelé jazykových porovnávání, ale ani u nich se nejednalo o snadnou práci. Naštěstí byl okamžitě po ruce člověk, který ovládal angličtinu z roku 1926 a přinejmenším ze století před ním... ze století, jež bylo pro takový výzkum zvláště vhodné, protože si už sice někteří začínali uvědomovat hodnotu vědecké metody, ale zájem o takové věci byl stále ohromný. Byl to Smith John Darlington či J. Darlington Smith, jak sám sebe raději označoval. Hamilton ho kontaktoval. Smith to dělat nechtěl. Nesmírně ho zaměstnávala jeho nohaná – vlastnil už tři sdružení, každé o deseti mužstvech, a čtvrté vytvářel. Jeho obchod vzkvétal. Byl na dobré cestě stát se tak bohatým, jak si přál, a proto nechtěl marnit čas.

Ale udělá to... pokud na tom bude trvat muž, který mu pomohl v začátcích. Felix na tom trval.

Dalšího, koho tedy zavolal, byl Smith.

„Ahoj, Jacku.“

„Jak to jde, Felixi?“

„Máš pro mě něco dalšího?“

„Mám zásobu cívek až po ramena.“

„Bezva. Pošli je potrubkou, ano?“

„Jistě. Ztraceně, Felixi, většina z toho materiálu je příšerná.“

„O tom nepochybuju. Pomysli ale, kolik rudy se musí pročistit, aby se získal gram původního rádia. No, to je všechno.“

„Počkej moment, Felixi.“

„Včera večer jsem se dostal do jednoho průšvihů. Rád bych věděl, jestli bys mi nějak nemohl poradit.“

„Jistě. Tak povídej.“ Zdálo se, že Smith, který, navzdory svému finančnímu úspěchu, nosil pásku a byl vlastně řízený naturál, necitlivě urazil jakéhosi ozbrojeného občana tím, že mu automaticky neuvolnil cestu na veřejném prostranství. Občan mu poskytl lekci o slušném chování. Smith se obyčejům odlišné kultury nikdy nepřizpůsobil. Dopustil se té nejnezdvořilejší věci... udeřil občana zaťatou pěstí tak, že krvácel z nosu a padl na zem. Přirozeně, po čertech odškodné plus další velké účty.

Následujícího rána zavolal občanův důvěrník a formálně Smithe vyzval. Smith musel buď přijmout a utkat se v souboji na pistole, přijatelně se omluvit, anebo se nechat občanem a jeho důvěrníkem vystěhovat z města, a to pod dohledem dozorců, kvůli zachování všech pravidel.

„Co bych měl udělat?“

„Radil bych ti, aby ses omluvil.“ Hamilton jiné východisko neviděl. Radit mu, aby se utkal v souboji, byl návrh na sebevraždu. Hamilton neměl vůči sebevraždě žádné námitky, ale správně soudil, že Smith dává přednost životu.

„To ale udělat nemůžu... myslíš, že sem nákej negr?“

„Nevím, co tím myslíš. Jak s tím souvisí tvoje barva kůže?“

„Ach, to je jedno. Ale omluvit se nemůžu, Felixi. Stál jsem ve frontě před ním. Čestně.“

„Ale máš přece pásku.“

„Koukni... Felixi, chci se s ním utkat v souboji. Budeš mi svědčit?“

„Pokud chceš, tak ano. Víš, on tě zabije.“

„Možná ne. Třeba bych mohl vybojovat plichtu.“

„Ve stanoveném souboji ne. Zbraně jsou spojené křížem. Dokud soudce nedá znamení, tvoje pistole nevystřelí.“

„Jsem dost rychlý.“

„Jsi o třídu horší. Víš přece, že ani nohanou sám nehraješ. A taky víš proč.“

Smith to věděl. Když se tenhle podnik otvíral, měl sice v úmyslu, že bude současně s manažerováním a koučováním i sám hrát. Ale několik střetů s hráči, které si najal, ho brzy přesvědčilo, že atlet jeho doby je v té

dnešní pod průměrem. Zejména reflexy měl opožděné. Kousl se do rtu a neodpověděl.

„Nehýbej se z místa,“ řekl mu Felix, „a nevycházej z bytu. Trochu nažhavím dráty, a pak uvidíme, co se dá dělat.“

Důvěrník poškozeného se sice projevoval zdvořile, ale nikoliv vstřícně. Hrozně ho mrzí, že panu Hamiltonovi nemůže pomoci, ale jedná prostě podle pokynů. Nemohl by si pan Hamilton promluvit přímo s poškozeným? Inu, jistě, nejedná se o předepsaný postup. Přesto připouští, že jde o neobvyklé okolnosti... dejte mi pár minut, pak se zase ozvu.

Hamilton obdržel svolení k rozmluvě s poškozeným. Zavolal mu. Ne, výzva by se stahovat neměla... a tenhle rozhovor je přísně důvěrný. Však to znáte, předepsaný postup. Je ochoten přijmout formální omluvu. Opravdu nemá zájem toho muže zabít.

Hamilton mu vysvětlil, že Smith se s takovým ponížením nesmíří... nemůže, vzhledem k vlastnímu původu. Jde o barbara, který se prostě neumí dívat na věci z gentlemanského hlediska. Poodhalil Smithovu totožnost. Sdělil druhému, že jde o Muže z minulosti.

Poškozený souhlasil. „Teď už chápu. Kdybych tohle věděl dřív, byl bych jeho drzost přešel... jednal bych s ním jako s dítětem. To jsem ale netušil. A nyní, z hlediska jeho činu... inu, drahý pane, jen těžko mohu celou věc ignorovat, že?“

Hamilton připustil, že má na satisfakci právo, ale naznačil mu, že kdyby Smithe zabil, stane se pro veřejnost nepopulárním. „Víte, veřejnost ho chová ve značné oblibě. Dokonce si myslím, že mnozí by jeho přinucení k souboji považovali za vraždu.“

Občan vše zvažoval. Poněkud dilema, že?

„A co byste řekl, kdybyste se s ním třeba utkal fyzicky... udeřil ho stejně jako on vás, jenom důkladněji?“

„Podivná nabídka, milý pane!“

„Pouhý nápad,“ poznamenal Hamilton. „Snad byste o tom mohl uvažovat. Můžeme si dát třídní odklad?“

„I delší, chcete-li. Říkám vám, že nejsem nijak nadšený ho k tomu souboji donutit. Prostě ho chci vychovat. Někdo se s ním třeba někde může zase střetnout.“

Hamilton zavěsil a zavolal Mordanovi. Běžná věc, když si sám nevěděl rady.

„Claude, jak myslíte, že bych se měl zachovat?“

„Po pravdě, opravdový důvod, proč byste ho neměl nechat jít na smrt, neexistuje. Z hlediska jedince jde o jeho život. Z hlediska společenského žádnou ztrátu nepředstavuje.“

„Zapomínáte, že ho potřebuji jako překladatele. A pak, mám ho docela rád. Tváří k světu, kterému nerozumí, se chová až pateticky chrabře.“

„Hmm... no, v tom případě se nějaké řešení najít pokusíme.“

„Něco vám řeknu, Claude,“ ozval se vážně Felix, „začínám o tomhle zvyku pochybovat. Možná stárnu, ale zatímco pro starého mládence je velmi zábavné naparovat se po městě, dneska mi to připadá trochu jiné. Dokonce jsem už pomýšlel i na to, že si natáhnu pásku.“

„Ach, ne, Felixi, tohle nesmíte udělat!“

„Proč ne? Dělá to tak spousta lidí.“

„Pro vás to ale není. Páska je jakýmsi přiznáním porážky, uznáním nižšího postavení.“

„A co? Zůstal bych pořád svůj. Je mi fuk, co si lidé myslí.“

„Mýlíte se, synu. Myslet si, že dokážete žít bez své kulturní matrix je jedním z nejjednodušších klamů a má ty nejdrastičtější následky. Jste součástí své třídy, ať se vám to líbí nebo ne, a se svými zvyky jste svázán.“

„Ale vždyť jde o pouhé zvyky!“

„Nesnižujte je. Je jednodušší měnit mendelovské znaky, než zvyky. Pokoušíte-li se je ignorovat, spoutají vás v okamžiku, když to nejméně čekáte.“

„Ale sakra! Neporušujeme-li zvyky, jak potom může existovat nějaký pokrok?“

„Neporušujte je... vyhýbejte se jim. Přemýšlejte o nich, zkoumejte, jak fungují a přimějte je, aby vám sloužily. Kvůli tomu, abyste stál stranou soubojů, se nemusíte odzbrojit. Kdybyste se pak do něčeho zapletl... a já vás znám... dopadnete jako Smith. Ozbrojenec bojovat nemusí. Já už nevytáhl zbraň tak dlouho, že si na to ani nevzpomínám.“

„Tak mě teď napadá, že já svou nevytáhl přes čtyři roky.“

„To je přesně ono. Ale zvyk chodit ozbrojený nepovažujte za neužitečný. Za zvyky je vždycky nějaký důvod, někdy dobrý, jindy špatný.“

„Proč to říkáte? Tohle jsem si myslíval, ale dnes mám pochybnosti.“

„V prvé řadě, ozbrojená společnost je společností slušnou. Způsoby jsou dobré, může-li člověk vlastní činy vyvážit svým životem. Pro mne představuje slušnost *sine qua non* civilizace. Jde o pouhé osobní

hodnocení. Nicméně, střilečky mají výrazný biologický efekt. Nemáme dnes dost faktorů, které eliminují slabé a hloupé. Aby člověk zůstal naživu jako ozbrojenec, musí mu to buď rychle myslet, nebo musí mít rychlé ruce, anebo nejlépe: musí mít obě tyto schopnosti. Jedná se o dobrou věc.“

„Samozřejmě,“ pokračoval Mordan, „že naše soutěživost souvisí s původem a historií.“ Hamilton přikývl. Věděl, že Mordan má na mysli Druhou genetickou válku. „Tohle dědictví ale zachováváme záměrně. I kdyby Plánovači mohli, nošení zbraní by nezabránili.“

„Možná ano,“ opáčil Felix zvolna, „připadá mi, že by měl existovat lepší způsob, jak to provést. Tenhle je dost nedbalý. Přihlížející se tu a tam spálí.“

„Ne však, kteří jsou ostražití,“ poznamenal Mordan. „Ale nemyslete si, že jsou lidské instituce účinné. Nikdy nebyly a nejsou. Je klamné se domnívat, že je takové učinit lze... ať v tomto století či v příštím.“

„Proč ne?“

„Protože jsme nedbalí individuálně a tedy i kolektivně. Při příští příležitosti se podívejte do klece s opicemi. Pozorujte, jak si počínají a poslouchajte jejich komunikaci. Uvidíte, že je to poučné. Lépe porozumíte lidem.“

Felix se zašklebil. „Myslím, že vím, co tím míníte. Co si mám ale počít se Smithem?“

„Pokud z toho vyvázne, myslím, že by pak měl raději nosit zbraň. Snad mu potom dokážete vštípit, že na jemnosti jeho slov bude záviset jeho život. Ale prozatím... vím, co s tím chlapíkem, co ho vyzval. A co kdybyste navrhl za soudce mě.“

„Vy je hodláte nechat bojovat?“

„Po mém. Domnívám se, že dokážu zařídit, aby bojovali beze zbraní.“

Mordan se pohroužil do vlastní encyklopedické paměti a vynořil se s faktem, který Hamilton plně nedoceňoval. Smith pocházel z dekadentní doby, v níž se osobní zápas stylizoval v pěstní zápas. Určitě v něm byl zběhlý. Bylo třeba, aby nepoužil zbraně ten, který to s ní umí. A bylo poctivé, že druhý, pokud v tom bude zběhlý, nepoužije pěstí. Proto Mordan projevil zájem soubor soudcovat. Aby mohl určit pravidla.

Není třeba se příliš věnovat nedůležitému a nevýraznému človíčkovi, J. Darlingtonu Smithovi. Hamilton byl nucen se z role důvěrníka stáhnout, protože ho v té době potřeboval Carruthers, takže střetnutí neviděl. Dozvěděl se o něm poprvé po zjištění, že je Smith hospitalizován v jednom

špitále s jistými dost neobvyklými poraněními. Vzдор tomu nepřestal úplně vidět na levé oko a jeho poranění se během několika týdnů zahojily. To je vše, k čemu došlo pár dní po rozmluvě s Mordanem.

Hamilton se znovu vrátil ke své práci. Bylo zapotřebí hledět si různých drobností. Jeden výzkumný tým spadal výhradně pod něj. Jako kluk si všiml, že fyzikální předmět, zvláště kovový, vyvolává v hlavě po přiblížení k čelu nad nosní přepážkou jistý druh odezvy, a to bez zjevné souvislosti s fyziologickými smysly. Léta na to nepomyslel a aby si na takové věci vzpomněl, k tomu ho podnítil až teprve Velký Výzkum. Jedná se o fakt nebo o fantazii? Šlo sice o pouhé napínání nervů, o jakýsi neurčitý pocit, ale výrazně odlišný od jakéhokoliv vnímání. Mají ho i jiní? Jakou má příčinu? Má nějaký význam?

Zmínil se o tom Carruthersovi, který prohlásil: „Nespekulujte o tom. Nasad'te na to skupinu, která to prozkoumá.“

Hamilton se zachoval podle jeho pokynu. Zjistili už, že se sice nejedná o zcela běžný pocit, ale že se o něm občas mluví. Taková těžko definovatelná drobnůstka. Pátralo se po subjektech, u nichž je ten pocit výraznější než u jiných... Hamilton se osobního podílu na tomhle experimentování zřekl.

Zavolal vedoucímu skupiny. „Něco nového, Georgi?“

„Ano i ne. Objevíli jsme chlápka, který umí mezi kovy rozlišovat v osmdesáti procentech případů a mezi dřevem a kovem pokaždé. Stále se nám ale nedaří přijít na podstatu.“

„Potřebujete něco?“

„Ne.“

„Bude-li mě potřeba, zavolej mi. Vždy nápomocný a veselý cherubín Felix.“

„Dobře.“

Bylo by chybou se domnívat, že byl Hamilton Felix pro Velký Výzkum důležitý. Nebyl jediným myslitelem, kterého Carruthers prostřednictvím několika úřadů zaměstnával. Velký Výzkum by stejně pokračoval dál, i kdyby kooptován nebyl. Ale rozhodně jiným způsobem. Ocenění relativního významu jedinců je však obtížné. Kdo je významnější? První despota z Madagaskaru, nebo bezejmenný vesničan, který ho odstranil? Jistý efekt Felixova práce měla. Podobně i práce osmi tisíc dalších jedinců, kteří se na Velkém Výzkumu podíleli.

Jacobstein Ray zavolal dříve, než se mohl zaměřit na jiné záležitosti.

„Felixi? Chceš-li, můžeš si pro toho svého nadějného človíčka dojet.“

„Fajn. Jak vypadají výsledky?“

„Jsou zmatené. Začal odpovídat velmi správně za sebou a pak úplně vybuchl. Výsledky nejsou lepší než náhoda... nakonec přestal odpovídat vůbec.“

„Tohle, že provedl? Určitě?“ divil se Hamilton a současně se mu v mysli vybavil králík se svěšenými slechy.

„Ano, opravdu. Belhal se za námi. Připadal jsem si, jako když se pokouším nacpat hada do díry.“

„No, zkusíme to jindy. Prozatím si ho vezmu na starost sám.“

„Rád bych ti pomáhal,“ odušil sklesle Jake.

Když Felix vešel, Theobald zrovna seděl a nedělal vůbec nic. „Nazdar, sekáči. Jsi připraven na cestu domů?“

„Ano.“

Felix vyčkal, dokud se neusadili v rodinném voze, jehož pilot vyrazil k domovu dříve, než ho nastavil. „Ray mi říkal, že jsi mu moc nepomohl.“

Theobald si omotával kolem prstíku nějakou pružinu. Soustředil se na ni.

„No tak, co mi můžeš říct? Pomáhal jsi nebo ne?“

„Chtěl po mně, abych hrál nějaké hloupé hry,“ prohlásil chlapec. „Nesmyslné.“

„Takže odmítáš?“

„Jo.“

„Já myslel... netvrdil jsi, že pomůžeš?“

„Netvrdil jsem, že ano.“

Felix si pokoušel vzpomenout. To děcko má asi pravdu... vzpomenout si nedokázal. Nicméně, měl přitom stísněný pocit čehosi na způsob „střetu myslí“.

„Připadá mi, že jsme hovořili o králíkovi se zplihlými ušima.“

„Ale tys přece povídal,“ podotkl Theobald, „že bych ho měl stejně dostat. Tohle si řekl!“

Po zbytek cesty převládalo ticho.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

ŽIVÍ A MRTVÍ.

Madam Espartero Carvala se opět ozvala, nečekaně a bez obřadnosti. Prostě zavolala a oznámila, že je jede navštívit. Předešle Phyllis sdělila, aby počítala s tím, že se vrátí podívat se na dítě. Uběhly ale více než čtyři roky, aniž by o sobě slůvkem dala vědět. Phyllis už její návštěvu pustila ze zřetele. Koneckonců, za příslušnicí kosmicky vzdálené Politické Rady se našinec nijak nedere!

Dozvídali se o ní ze zpráv: Madam Espartero znovu a jednomyslně potvrzena. Madam Espartero nabízí svou rezignaci. Báječná Stará Dáma z Rady ve stavu selhávajícího zdraví. Náhrada za Madam Espartero výsledkem mimořádných voleb. Carvala v boji o život vítězí. Plánovači uctívají šedesátý rok služby nejstarší členky. Útržky stereoudálostí a novinek – Carvala se stala pojmem.

Když ji Felix spatřil naposledy, pomyslel si, že vypadá starší než kterákoliv lidská bytost. Když ji uviděl tentokrát, uvědomil si, že se mýlil. Vypadala ještě neuvěřitelněji křehce a vrásčitě a zřetelně se pohybovala s velkým úsilím. Při každém pohybu pevně svírala rty.

Zrak měla ale stále jasný a hlas zvučný. Svému okolí dominovala.

Phyllis jí vyšla naproti. „Je nám ctí. Už jsem neočekávala, že se s vámi znovu setkám.“

„Vždyť jsem vám přece říkala, že se vrátím podívat na toho chlapce.“

„Ano, pamatuji si to, ale uběhla dlouhá doba a vy jste nepřicházela.“

„Nemá smysl obhlížet dítě, dokud trochu nevyspěje a neumí samo mluvit! Kdepak je? Přiveďte ho sem.“

„Felixi, najdeš ho?“

„Jistě, drahá.“ Jak odcházel, přemítal, jak to, že on, dospělý chlap v plné síle, může dopustit, aby ho tak vytáčela prťavá stařena zralá na kremaci. Chovám se dětinsky!

Theobald nechtěl opustit své králíky. „Mám práci.“

Felix zvažoval, že se vrátí do obýváku a oznámí, že Theobald, pokud vůbec, přijme madam Espartero ve výběhu pro králíky. Vzápětí ale usoudil, že by Phyllis nic takového provádět neměl.

„Hele, synku, je u nás jedna paní, která tě chce vidět.“

Bez odpovědi.

„Rozmysli si to,“ oznámil Felix rozšafně. „Půjdeš sám, anebo dáš raději přednost tomu, abych tě tam odvedl? Mně na tom nesejde.“

Theobald zvolna vzhlédl na otcovy dobré dva metry a bez dalších poznámek se vydal k domu.

„Madam Espartero, tak tohle je Theobald.“

„Ano, vidím. Pojď ke mně, Theobalde.“

Theobald se nehýbal z místa.

„No tak, běž k paní, Theobalde,“ vyzvala ho důrazně Phyllis. Chlapec ihned uposlechl. Felix by býval rád věděl, čím to, že matku poslechne mnohokrát snáze, než otce. Sakra, chová se k němu hezky a je jen s ním. Už mnohokrát se na něj přestal zlobit.

Madam Carvala k němu tiše promluvila, tak tlumeně, aby Felix s Phyllis nic nezaslechl. Theobald se nasupil a pokusil se uhnout očima, ale Carvala vydržela, jeho pohled zachytila a udržela ho. Opět se rozhovořila. Theobald stejně tiše odpovídal. Nějakou dobu se bavili dost živě. Konečně se Carvala na židli vzpřímila a hlasitě řekla: „Děkuju ti, Theobalde. Už můžeš jít.“

Chlapec vyběhl z domu. Felix se za ním toužebně zahleděl, ale usoudil, že musí vytrvat. Zvolil si co nejvzdálenější židli v pokoji, kterou ještě zdvořilost připouštěla, a vyčkával.

Carvala si vyndala doutník, rozbafala ho tak, až se ocitla uprostřed oblaku modravého dýmu, a věnovala se výhradně Phyllis. „Je to bystré dítě,“ oznámila. „Chytré. Bude se mu dařit.“

„Jsem ráda, že tak smýšlíte.“

Nesmýšlím tak, já to vím.“ Ještě nějakou chvíli setrvaly v krátkém pohovoru. Felix měl dojem, že stařena improvizuje, až do okamžiku, kdy je připravená prozradit, co má na mysli.

„Kdy očekáváte jeho sestru?“

„Teď už jsem připravená,“ odpověděla Phyllis. „Už měsíce. V současné době pro ni vybírají.“

„Co pro ni vybírají? Něco odlišného od toho chlapce?“

„V žádném hlavním ohledu ne... až na jeden. Pochopitelně, že se bude od Theobalda lišit v mnoha ohledech. Vzhledem k tolika alternativám nebude snaha uskutečňovat nějaký výběr.“

„O jakém hlavním ohledu mluvíte?“

Phyllis se pustila do vysvětlování. Protože mělo být další dítě děvče, bude jeho chromozómová výbava obsahovat dva chromozomy X, každý z nich od jednoho z rodičů. Ochota mít děti je samozřejmě pohlavně vázanou vlastností. Budiž připomenuto, že Hamiltonovi do mírného stupně chyběla. Jeden chromozom X získal Theobald od matky. Mordan sebejistě očekával, že až dostatečně dospěje, aby se o takové záležitosti staral, touha po potomcích se u něj projeví bez problémů. Oproti tomu jeho plánovaná sestřička bude chromozom X dědit od obou rodičů. Mohla by tedy být v touze po dětech poněkud zdrženlivá. Pokud by potomka i přesto měla, nemusí být absencí této žádoucí vlastnosti s nesmírným významem pro přežití znevýhodněn. Předá pouze jeden ze svých dvou chromozomů X. Selekcí by se totiž měl přenést jen ten od matky. Hamiltonova nežádoucí vlastnost se jednou provždy vyloučí.

Carvala vysvětlení velice pečlivě naslouchala... či spíše malému dílu toho, co Phyllis považovala za nezbytné zmínit. Poté vesele přikývla.

„Nemyslete na to, dítě. Nebude na tom ani trochu záležet.“ Nijak podrobněji svá slova nerozvedla.

Chvíli povídala o jiných věcech a pak pojednou prohodila: „Pochopila jsem, že teď už kdykoliv?“

„Ano,“ přitakala Phyllis.

Carvala vstala a vydala se k odchodu stejně náhle jako přišla. „Doufám, že nás zase poctíte svou návštěvou, madam,“ řekl zdvořile Felix.

Stařena se zarazila, otočila se a zadívala se na něj. Vyndala si z úst doutník a zašklebila se. „Ach, vrátím se! Na to můžete vzít jed.“

Felix postával a mračil se na dveře, kterými odešla. Phyllis si šťastně povzdechla. „Dělá na mě milý dojem, Felixi.“

„Na mě ne. Vypadá jako mrtvola.“

„Ale no tak, mizero!“

Felix vyšel ven za synkem. „Nazdar, fešáku.“

„hoj.“

„Co ti říkala?“

Theobald zamumlal cosi, v čem Felix rozeznal jen výraz 'zatracená politička!'

„Nerozčiluj se, synku. Co chtěla?“

„Chtěla, abych jí něco slíbil.“

„A tys to udělal?“

„Ne.“

„Oč šlo?“

Ale Theobald už neposlušal.

Po opožděné večeři v zahradním chládku si Felix jen tak bezdůvodně zapnul zprávy. Chvilí lhostejně naslouchal a pak najednou vykřikl: „Phyllis!“

„Co je?“

„Pojď sem. Honem!“

Phyllis přiběhla. Felix ukazoval na žvanící a blikající aparát: „–dam Espartero Carvala. Zdá se, že zemřela okamžitě. Má se za to, že klopýtla poblíž nejhořejšího úseku eskalátoru a zřítíla se až k jeho úpatí. Dlouho setrvá v paměti nejen kvůli dlouholeté přítomnosti v Radě, ale rovněž kvůli průkopnické práci v –“ Phyllis aparát vypnula. Felix si všiml, že má v očích slzy, a proto si odpustil poznámku, kterou zamýšlel podotknout ke Carvalině aroganci, když prohlašovala, jak se určitě zase objeví.

Brát Theobalda znovu k Jacobsteinu Rayovi nepovažoval Hamilton za rozumné. Vycítil, že už se vyvinula antipatie. Do výzkumu telepatie byli ale zapojeni i jiní. Vybral si jeden tým a Theobalda jeho členům představil. O předešlém selhání si udělal vlastní teorii. Tehdy použité metody byly prosté a pokládaly se za přiměřené dětskému věku. Tentokrát Theobaldovi sdělili, oč jim jde a pustili se s ním do testů pro dospělé. Zvládal to. Tak prosté to bylo. Protože existovaly podobné případy, upozornil vedoucí výzkumu Felixe, aby příliš mnoho neočekával, neboť u telepaticky citlivých dětí je tendence k vymizení jejich talentu, což Felix věděl. Přesto to Theobald zvládal. Alespoň za určitých okolností v myslech číst uměl.

Proto znovu zavolal Mordanovi a opakovaně se mu se svými myšlenkami světil. Myslí si Mordan, že je Theobald mutant?

„Mutant? Ne, o něčem takovém žádné údaje nemám.“

„Proč ne?“

„Výraz 'mutant' je odborný termín. Vztahuje se výhradně k nové vlastnosti, kterou lze dědit podle Mendelových pravidel. Co je tohle, nevím. Ledaže byste mi nejdřív zjistil, co je telepatie... potom vám povím, zda ji může Theobald předávat dál či ne... řekněme, ode dneška tak asi za třicet let!“

Dobrá, toho by se člověk mohl dočkat. Stačí, že je Theobald telepat... aspoň prozatím. Slibně se začínal projevovat projektovaný telepatický přístroj odvozený od plutonského 'detektoru života'. Duplikovali ho v simulované studené laboratoři pod periferií Buenos Aires a zkoušeli ho

stejně jako na Plutu. Když badatelé poznali směr, kterým se ubíral, což ale představovalo veliké obtíže, rychle se zdokonaloval.

Jeden z problémů se vyřešil poněkud zvláštně. Stroj, třebaže reagoval na citlivé bytosti (nereagoval na rostliny, ani na život nižších živočišných forem), nic jiného neprováděl... nechoval se jako opravdový telepat. Laboratorním maskotem se stala kočka pochybného původu... nastěhovala se tam a zabydlela. V okamžiku, kdy se přístroj jednou vyladřoval, couvl operátor bez ohlednutí o krok zpět a šlápl jí na ocas. Kočka dala svou nelibost najevo. To se ale ještě míň zamlouvalo laborantovi, který sloužil jako příjemce. Strhnul si s jekotem sluchátko s mikrofonom. Tvrdil, že na něj aparát ječel.

Další experimenty jasně ukázaly, že stroj je mimořádně senzitivní na dráždění thalamu vyvolané nějakou prudkou emocí. Pouhá chladná mozková činnost na něj měla mnohem menší účinek. Ale s úderem člověka do palce nepočítal. Tohle laborant očekával, a proto svou opožděnou odezvu nasměroval přes „chlazení“ předního mozku. Muselo jít o silnou a autentickou emoci.

Potom následovalo mnoho pošlapaných ocasů. Mnoho koček obětovalo částechy vlastních předních mozků na vědecké účely.

U Theobalda vznikla jakási podivná antipatie vůči přítomnosti vlastní matky v době, kdy očekávala narození jeho sestry. Phyllis to hněvalo. Felix se mu to pokusil rozumně vymluvit. „Hele, fešáku,“ řekl, „nechová se k tobě mamka hezky?“

„Jo, chová. Jistě.“

„V čem je potom problém? Proč se k ní chováš tak ošklivě?“

„Já ji mám rád... ale ne tamtu.“ Význam jeho ukazujícího prstíku byl neomylný. Felix se o tom chvatně a šeptem radil s Phyllis. „Co s tím, Phill? Myslím, že jsme mu o té novince zatím nic neříkali, ne?“

„Já ne.“

„Já taky ne... určitě. Myslíš, že Claude... ne, Claude by to nevyklopil. Hmm... je jen jediný způsob, jak na to mohl přijít... přišel na to sám.“ Zadíval se na syna s výrazně svrstěným čelem. Mít za člena domácnosti telepata není nic příjemného, pomyslel si. No, třeba by se ta schopnost mohla časem vytratit... často tomu tak bývá.

„Theobalde, budeme to muset přijmout, jak to prostě je.“

„Kdo o ni stojí?“

„Nemáš tedy rád svou sestřičku?“

Hoch se zamračil a naznačil souhlas.

(„Asi nic víc, než přirozená žárlivost. Koneckonců, celou dobu je tady středem pozornosti jen on.“)

Znovu se zadíval na syna. „Koukni, sekáči... nemyslíš si náhodou, že tahle sestřička nějak změní to, co k tobě taťka s mamkou cítí, vid', že ne?“

„Ne. Hádám, že ne.“

„Sestřička pro tebe bude znamenat spoustu zábavy. Budeš větší než ona, a proto budeš mnohem víc vědět a tedy jí toho budeš moci hodně ukázat. Ty budeš tím důležitým.“

Žádná odpověď.

„Ty sestřičku nechceš?“

„Ne tuhle.“

„Proč ne?“

Hoch se úplně odvrátil. „Zatracená stará politička,“ zaslechli ho Felix s Phyllis zamumlat. A vzápětí srozumitelně dodal: „A ty její doutníky smrdí.“

Rodinný sněm skončil. Phyllis s Felixem počkali, dokud chlapec neusnul a spolu s ním pravděpodobně i jeho telepatická schopnost.

„Připadá mi dost jasné, že si Justinku v hlavě ztotožňuje s Carvalou,“ řekl Felix Phyllis.

Phyllis souhlasila. „Aspoň se mi ulevilo, že předmětem jeho nevole nejsem já. Je to jen stejně závažné. Myslím, že bychom se měli raději zastavit u psychiatra.“

Felix nebyl proti. „Ale zajdu si o tom promluvit taky s Claudem.“

Claude se tím vyvést z míry nedal. „Koneckonců,“ prohlásil, „je zcela přirozené, že by se pokrevně příbuzní neměli mít vzájemně v lásce. Je to prvotní fakt psychologie. Jestliže se vám ho nepodaří uklidnit tak, aby s ní vycházel, pak je musíte vychovávat odděleně. Je to sice svízal, ale to je vše.“

„Ale co ta jeho fixace?“

„Nejsem psychiatr. Ale nějak moc bych se tím netrápil. Děti mají často legrační představy. Budete-li je ignorovat, většinou se přes ně přenesou.“

Totéž si myslel i psychiatr. Tímhle Theobaldovým přesvědčením ale naprosto otrást nedokázal. Chlapec si vedl svou, trval na něm a odmítal se o tom bavit.

Mimo Theobaldův fantastický sebeklam se ale jednalo o věc zásadního významu: telepatická osoba dokáže zaměřit osobu, kterou nikdy neviděla a

jejíž existenci nemá důvod předpokládat. Skvělý počín k Velkému Výzkumu. Hamilton celou věc svědomitě oznámil Carruthersovi.

Carruthers projevil velký zájem. Vyptával se na ni a pečlivě se jí zabýval i doma. Příštího dne Felixovi zavolał, aby mu vysvětlil plán, který vymyslel.

„Povšimněte si,“ řekl, „že na vás nenaléhám, abyste se do toho pustil. Dokonce vás ani nežádám. Je to na vaší ženě, na té maličké a na vašem chlapci. Domnívám se však, že jde o jedinečnou příležitost, jak ve Výzkumu pokročit.“

Felix jeho slova zvažoval. „Zítřa vám dám vědět.“

„Jak by se ti líbilo,“ zeptal se Phyllis, když večer osaměli, „kdybys Justinku odjela porodit do Buenos Aires?“

„Do Buenos Aires? Proč tam?“

„Protože je tam jediný telepatický přístroj na Zemi. A ten ze studené laboratoře přemísťovat nelze.“

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

DA CAPO.

„Už to mám zase,“ oznámil ponuře operátor na příjmu telepatického stroje. Vynález stále vzdoroval. Během několika uplynulých dnů pracoval skvěle – celkově asi dvacet minut! – a zbytek času se odmítal vzpamatovat. Patrně nasával jistou paličatost z křehké životní síly, kterou načerpával.

„Co máš?“

„Pocity na způsob snu. Voda, dlouhé vodní úseky. Pobřežní linie s horskými vrcholky na pozadí.“ Snímač vedle něj zaznamenával všechno, co řekl, včetně přesných časů.

„Máš jistotu, že se jedná o to mimino?“

„Stejně jako včera. Všichni se od něj liší. Chutnají jinak. Nevím, jak jinak to vyjádřit. Počkat! Něco jiného... nějaké město, zatraceně velké město, větší než Buenos Aires.“

„Theobalde,“ ozval se Claude Mordan tlumeně, „zvládáš ji ještě slyšet?“ Mordana přizvali proto, že se Felix domníval, že s chlapcem vychází lépe než on. Chlapec nemohl naslouchat telepatickému stroji tam, kde ho usadili, ale Claude ho mohl zapínat přes sluchátka. Samozřejmě, že Phyllis v další místnosti zaměstnávaly vlastní záležitosti... Theobaldovi na přístroji nezáleželo. Felix zastával jakousi neurčitou úlohu s oprávněním chovat se vůči každému jako zimnice.

Chlapec se Mordanovi opřel o stehno. „Ona už není nad tím oceánem,“ řekl. „Přemístila se do toho hlavního města.“

„Víš jistě, že se jedná o hlavní město?“

„Ano.“ Jeho hlas zněl pohrdavě. „Už jsem tam byl, ne? A támhle je ta věž.“

„Moderní město?“ zeptal se kdosi za zúčastněné.

„Ano. Mělo by být hlavní. Má bránu jako ono.“

„A nějaké jiné podrobnosti?“

„Nevyptávejte se mě tolik... ruší to soustředění... zase se přemísťuje. Jsme v nějakém pokoji... spousta lidí, všichni dospělí. Rozmlouvají.“

„Co teď, synku?“ zeptal se zrovna Claude.

„Ó, zase se vrátila k tomu hloučku.“

Opodál si spolu zjevně mimo tohle dění špitálu dva přihlížející. „Tohle se mi nelíbí,“ řekl malý. „Je to hrozné.“

„Ale děje se to.“

„Copak si ale neuvědomuješ, Malcolm, co to celé znamená? Kde může nenarozené dítě získávat takové pojmy?“

„Možná telepaticky od své matky. Ten její bratr je telepat určitě.“

„Ne, ne, ne! Kdepak, ledaže jsou veškeré naše představy o myšlení mylné. Pojmy jsou omezeny zkušenostmi, či podobnými záležitostmi. Nenarozené dítě neprožívá nic jiného než teplo a tmu. Takové pojmy by mít nemělo.“

„Ummm.“

„No tak... odpověz mi!“

„Dostal si mě... nemůžu.“

„Dokážeš poznat někoho z těch lidí?“ zeptal se někdo příjemce.

Příjemce sňal sluchátka. „Přestaňte mě otravovat! Takhle mne rozptylujete. Ne, nedokážu. Podobá se to snovým obrazům... myslím, že se jedná o sen. Pokud na to sama nemyslí, sám nic cítit nemůžu.“

„Něco se děje,“ ozval se o chvíli později. „Ten sen zmizel. Obtížné... je to hrozně nepříjemné... trvá si na tom... je to... je to... Ach, Bože... to je příšerné... ubližuje to! Nemůžu to vydržet!“ Strhl si sluchátka a vstal. Byl bledý a chvěl se. Ve stejném okamžiku zaječel Theobald.

Uplynula krátká chvíle. Ze dveří Phyllisina pokoje vyšla nějaká žena a vydala se k Hamiltonovi.

„Už můžete dovnitř,“ řekla radostně.

Felix se zvedl z místa, na němž klečel u Theobalda. „Zůstaň tady se strýčkem Claudem, fešáku,“ řekl a vešel za svou ženou.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

„ZA TÍMTO HORIZONTEM –“

Bylo příjemné moci se zase vrátit na pláž. Skutečnost, že se už Phyllis na takové malé výlety cítila, posilovala. Bylo báječné ležet s rodinou na slunci a užívat si pohodlí.

Nic mu sice nevyšlo podle plánů, ale tak se věci vyvíjejí jen vzácně. Ovšem, ještě před pár lety by tomuhle nikdy neuvěřil... Phyllis, Baldy a teď Justina. Kdysi Clauda vyzval, aby mu řekl, jaký má život smysl... teď už se o to nestará. Život je skvělý, ať je jakýkoliv. A na tuhle základní otázku si už odpověděl sám. Ať si psychologové povídají, co chtějí... po tomhle životě určitě existuje nějaký jiný... tam snad člověk dokáže získat úplnou odpověď. Hlavní otázka, zda „Máme druhou šanci?“, se už... zadními vrátky... vyřešila. K ego bezprostředně narozeného dítěte patří něco víc než jen jeho souprava genů. Justine to potvrdila, lhostejno, zda vědomě či ne. Přinášela si s sebou paměťová schémata. Žila už dříve. O tom byl Hamilton přesvědčen. Je tedy jisté, že po rozpadu těla ego kamsi odchází. Kam, o to se bude zajímat, až ten čas přijde.

Zdálo se velmi pravděpodobné, že Justine netuší, co prokázala (...samozřejmě, neexistoval ani žádný způsob, jak se jí zeptat). Její telepatické vlastnosti po narození byly bezvýznamné a neurčité, jak se u dítěte očekávalo. Psychologové soudili, že to vyvolala šoková amnesie. Když se jedinec rodí, je to podobné, jako když je z hlubokého spánku s náhlým úlekem vytržen sprškou studené vody do tváře. Nepříjemný šok.

Pořád se ještě nerozhodl, zda chce ve Velkém Výzkumu dál aktivně pokračovat. Možná by mohl jenom lenořit, pěstovat jiriny a vychovávat děti. Nevěděl. Většina z těch představ byla dosud vzdálená a osobně se cítil spokojený. Tak třeba projekt, na kterém dělá Cliff... staletí a poté něco. Cliff to přirovnával ke snahám vymyslet úplnou osnovu dlouhého stereopříběhu z pouhého záblesku kostry.

Přesto... jednou... ho dokončí. Theobald se toho už nedožije, ale měl by z toho mít víc než on. A jeho syn se dozví ještě víc. Jeho synové se pak už budou toulat po hvězdách... neomezeně.

Theobald, což bylo příjemné zjištění, zřejmě překonal fixaci, v níž Justinu ztotožňoval se starou Carvalou. Je pravda, že asi děvčátko v moc velké oblibě nemá, ale to je docela normální. Zdá se, že je z ní zmatený a víc se o ni zajímá.

Právě se opírá o dětský košík. Vážně se zdá –

„Theobalde!“

Chlapec se rychle vzpřímil.

„Co to děláš?“

„Nic.“ Možná... ale vypadalo to, jako by ji štípal.

„No, myslím, že by sis měl na to nic najít raději nějaké jiné místo. Sestřička potřebuje spát.“

Chlapec střelil po děvčátku rychlým pohledem a odvrátil se. Zvolna scházel k vodě.

Felix letmo pohlédl na Phyllis a znovu se uvelebil. Ano, pořád spí. Je to skvělý svět, ujistil se znovu, plný zajímavostí. A z nich nejzajímavější jsou děti. Pohledem zalétl k Theobaldovi. Ten hoch je už teď velice pozoruhodný a jak poroste, bude ještě víc... pokud mezitím dokáže přestat s neustálým kroucením toho svého umanutého krčku.

Digitalizácia a oprava – Davis.